Sfânta muceniţă Chiriachi, purtătoare de biruinţă în nevoi şi necazuri grele

(s.v. 7 iulie / s.n. 20 iulie)

Materiale despre Sfânta mare muceniţă Chiriachi:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muceni%C5%A3%C4%83-Chiriachi-(7-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Chiriachi

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Chiriachi+

***

Născută din părinţi creştini (Dorotei şi Evsevia) în Asia Mică, ca răsplată a rugăciunii lor către Dumnezeu, pentru că a văzut lumina zilei în zi de duminică, a primit numele Chiriachi. Tinereţea şi viaţa ei plină de virtute şi dragoste creştină, a dus-o în conflict cu autorităţile păgâne ale Imperiului roman. Martiriul sfintei ne arată puterea credinţei şi biruinţa ei. O tânără îşi asumă curajul şi în faţa autorităţilor păgâne, mărturiseşte curajoasă că aparţine lui Hristos, că este creştină, că viaţa aceasta pământească şi favorurile trecătoare şi înşelătoare, nu pot fi niciodată comparate cu dobândirea vieţii veşnice, pe care o dăruieşte Mântuitorul Hristos tuturor celor ce cred în El şi-L mărturisesc. La Catedrala Episcopală "Sfinţii apostoli Petru şi Pavel" din Huşi, se află mâna dreaptă a acestei sfinte care în fiecare zi răspândeşte mireasmă ce îndeamnă la revenirea în sine, la apropiere şi împăcare cu Dumnezeu a tuturor celor care caută odihna şi liniştea sufletească, într-o lume foarte zbuciumată şi bulversată.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună, ziua a şaptea - Prea cuviosul părintele nostru Toma cel din Maleo şi Sfânta muceniţă Chiriachi (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniţă Chiriachi 26
Acatistul Sfintei muceniţe Chiriachi 34
Sfânta mare muceniţă Chiriachi, făcătoare de minuni, vindecătoare de boli - Rugăciune, imnografie şi moaşte 47
Imnografie 49
Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Chiriachi 53
Sfânta mare muceniță Chiriachi - drumul spre sfințenie 55
Pătimirea Sfintei muceniţe Chiriachi 57
Sinaxar 7 iulie 61
Sinaxar - Sfânta mare muceniță Chiriachi - 7 iulie 65
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Chiriachi 67
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Chiriachi; Sfântul cuvios Toma din Maleon 69
Proloage 7 iulie 72
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 7 iulie 76
- Pomenirea Sfintei mari muceniţe Dominica [Chiriachi] 76
- Pomenirea Sfântului cuvios Toma din Maleon 77
- Pomenirea Sfinţilor cuvioşi mucenici Epictet şi Astius 78
  - Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Dominica 79
  - Cugetare 80

Luare aminte 81
Predică despre laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al Cuvântului 81
Viața și Acatistul Sfintei mari mucenițe Chiriachi 83
Predică la 7 iulie - Sfânta muceniță Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon și Acachie, Sfântul mucenic Evanghel 87
O nouă minune din zilele noastre – A lăcrimat icoana Sfintei Chiriachi în Argolida 95
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Chiriachi, muceniţa lui Hristos 97
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta muceniță Chiriachi, model de statornicie și perseverență 101
Cuvântul Înaltpreasfințitului părinte Calinic - Sfânta muceniță Chiriachi 104
Preasfinţitul Corneliu, episcopul Huşilor - Sfânta muceniţă Chiriachi, ocrotitoare şi rugătoare pentru creştinii din Episcopia Huşilor 107
Preasfințitul Ignatie, episcopul Hușilor - Sfânta muceniță Chiriachi 112
Catedrala Episcopală din Huși (foto) 116
Pr. Silviu Cluci - Mâna stângă a Sfintei Chiriachi 130
(Foto) Sfânta muceniță Chiriachi, ocrotitoarea Catedralei Episcopale din Huși 132
Sfintele moaște de la Mănăstirea Vlădiceni 139
A fost editată versiunea completă a slujbei Sfintei mari mucenițe Chiriachi 142
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Dionisiu 144
Icoane 146

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

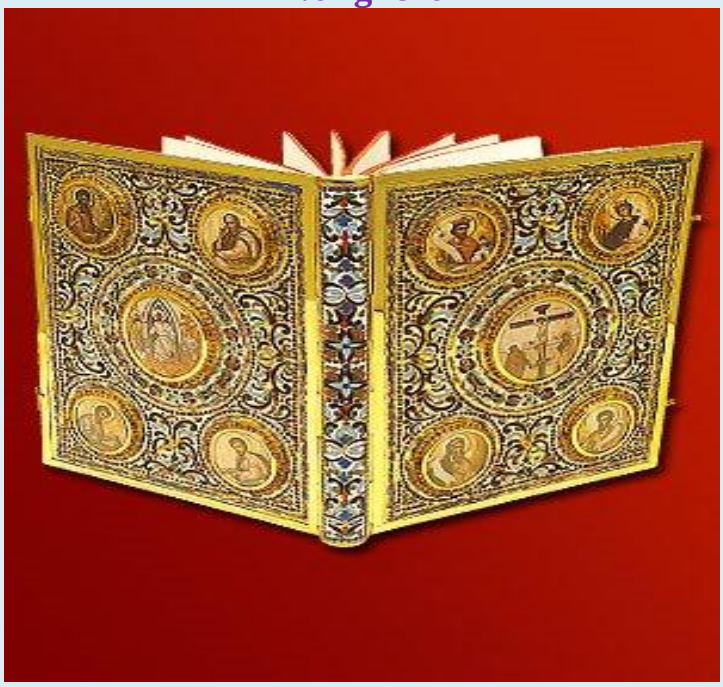

Ev. Matei 15, 21-28

21.Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22.Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23.El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.

24.Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25.Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26.El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27.Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28.Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

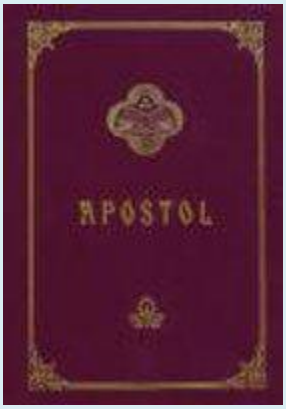

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 5, 22-26; 6, 1-2

22.Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa,
23.Blândeţea, înfrânarea, curăţia; împotriva unora ca acestea nu este lege.
24.Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele.
25.Dacă trăim în Duhul, în Duhul să şi umblăm.
26.Să nu fim iubitori de mărire deşartă, supărându-ne unii pe alţii şi pizmuindu-ne unii pe alţii.

1.Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l, pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită.
2.Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos.

În această lună, ziua a şaptea - Prea cuviosul părintele nostru Toma cel din Maleo şi Sfânta muceniță Chiriachi (Minei)

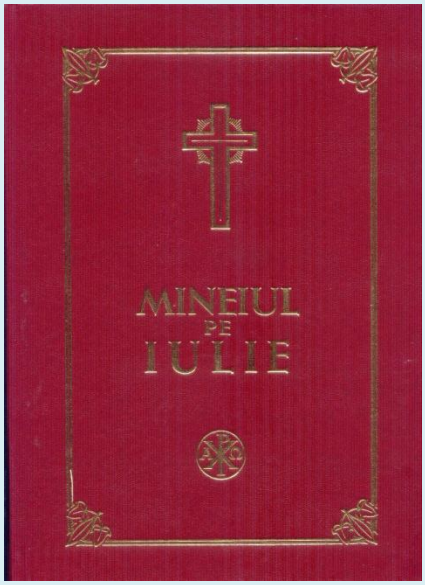

Vezi: Tipicul nicidecum nu pomeneşte pe Sfânta muceniță Chiriachi; ci împreună cu Sfântul Toma, Sfântul Acachie este cu slujbă. Iar noi urmând Mineielor greceşti am pus pe Sfânta muceniţă.

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale Sfântului Toma 3 şi ale Sfintei mucenițe 3.

Stihirile Sfântului Toma glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Luminător de Dumnezeu luminat te-am cunoscut părinte, cel ce luminezi lumea cu razele cele înţelegătoare, şi risipeşti întunericul tulburării celei viclene a dracilor. Pentru aceea cu credinţă prăznuim pomenirea ta cea purtătoare de lumină, fericite.

Făcându-te odinioară vestit întru viaţă, cu avere şi cu puternicie, cu cuviinţă te-ai îmbrăcat în chipul călugărilor, părinte Toma, râvnind sărăciei Celui ce pentru noi s-a întrupat. Pentru aceea te-a îmbogăţit cu multe daruri.

Cu stâlp de foc văzut te-a povăţuit pe tine Dumnezeu către mântuire, către limanul cel liniştit, către adăpostirea nepătimirii, şi cu rugăciunea ta părinte ai izvorât apă, şi celor ce nu vedeau le-ai dăruit vedere, şi ologilor bună alergare.

Alte **Stihiri** ale muceniţei glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Muceniţă a lui Hristos purtătoare de chinuri, stătut-ai înaintea divanurilor cu bărbăţie, propovăduind pe Hristos, care a primit răstignire de bunăvoie, şi suferind legături şi toate chinurile, cu bucurie ai alergat către cele cereşti, numărându-te în cetele mucenicilor celor dintâi, şi câştigând slavă veşnică.

Arătatu-te-ai aleasă mireasă Cuvântului, celui ce s-a arătat pe pământ; cu adevărat strălucind cu frumuseţea faptelor celor dumnezeieşti, şi cu podoabele cele luminate ale dumnezeieştii nevoinţe, pentru aceea ai locuit în cămara cea cerească, unde dănţuind pururea, ca o fecioară şi muceniţă adu-ţi aminte, de cei ce îşi aduc aminte de tine, Chiriachi.

Din rădăcină de bună laudă. Chiriachi te-ai arătat ramură prea frumoasă, aducând roadă de mântuire, isprăvile nevoinţei, şi veştejind cu darul odraslele necredinţei. Pentru aceea cinstim cu dragoste sfinţită pomenirea ta, şi îmbrăţişăm acum sicriul moaştelor tale, luând de la el darul tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

De-a dreapta Mântuitorului a stătut fecioara, şi purtătoarea de chinuri şi muceniţa, înconjurată fiind cu bunătăţile nebiruit, şi împodobită cu untuldelemn al curăţiei, şi cu sângele nevoinţei, şi strigând către Dânsul cu bucurie, făclii ţinând: La mireasma mirului Tău am alergat Hristoase Dumnezeule, că m-am rănit cu dragostea Ta eu; să nu mă osebeşti pe mine Mire ceresc. Pentru rugăciunile ei atotputernice Mântuitorule, trimite nouă milele Tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Surpă prea lăudată puterea vrăjmaşilor celor ucigaşi, şi prefă întristarea poporului tău spre veselie, Fecioară, şi ne dă milă, ca mântuindu-ne să te lăudăm.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană viaţa noastră spânzurată pe lemn, ca o Maică tânguindu-se, striga: Fiul meu şi Dumnezeul meu! Mântuieşte pe cei ce cu dragoste Te laudă pe Tine.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a muceniţei, glasul al 2-lea*

În cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al lui, acolo s-a sălăşluit sfânta, păzindu-şi candela nestinsă, să auzim dar lauda fecioarei: O, feciorie, casa lui Dumnezeu! O, feciorie, slava mucenicilor! O, feciorie, vorbitoare dimpreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea mea spre tine o pui Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Multe dureri ai răbdat la răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău, prea curată, suspinând, lăcrimând, şi văitându-te: Vai mie Fiul meu prea dulce! Cum pătimeşti fără dreptate? Vrând să mântuieşti pe toţi pământenii cei din Adam. Pentru aceea Preasfântă Fecioară pe tine te rugăm cu credinţă, fă-ni-L nouă pe El milostiv.

Tropar, glas 8: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Toma, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al muceniţei, glas 4*

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Chiriachi, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele - Unul din Octoih cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Primind în sufletul tău lumina dumnezeiescului dar mărite, ai părăsit negura patimilor ca pe alt Egipt, şi ai avut viaţă cerească.

Făcându-te vestit în viaţă părinte, ai ridicat multe semne de biruinţă împotriva vrăjmaşilor, şi sihăstrind cu cuviinţă, tare ai rănit mulţimea dracilor.

Sihăstreşte împleticindu-te cu vrăjmaşul cuvioase, l-ai smerit pe el cu ajutorul Dumnezeiescului Duh, şi ai luat din Cer cunună de biruinţă.

A Născătoarei

Numai tu Fecioară ai născut pe Dumnezeu, cel ce întru toate este neîncăput, făcându-se întru tine încăput, pentru bunătate; pe care roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Cu bucurie să dănţuim întru pomenirea muceniţei celei purtătoare de chinuri, şi să strigăm: Hristoase Mântuitorule îndurate, mântuieşte lumea Ta prin rugăciunile ei.

Luminându-se mărita Chiriachi cu lumina Ta, Iubitorule de oameni, a scăpat de întunericul înşelăciunii, celei cu mulţi dumnezei, şi tuturor a strălucit lumina tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca să fii bine plăcută lui Hristos Mirelui celui nemuritor, întru nimic ai socotit moartea şi focul şi chinurile. Pentru aceea te-ai învrednicit slavei celei nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Oprit-ai pornirea cea silnică a morţii Preacurată, născând pe Hristos pricinuitorul nemuririi, pe care văzându-L iadul că a murit de a Sa bunăvoie, s-a cutremurat.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe Tine.

Plecându-se Dumnezeu rugăciunilor tale, te-a slobozit de legături prin mâna proorocului, şi te-a îndreptat să mergi către podvigurile cele ostenitoare ale sihăstriei.

Cela ce bine a voit odinioară, să treacă Israil pustiul prin stâlp, te-a povăţuit pe tine cu stâlp de foc, cunoscând mai-nainte bun neamul sufletului tău.

A Născătoarei

Cu adevărat cădelniţă de aur, şi năstrapă a manei, şi munte dumnezeiesc şi palat veselitor al lui Dumnezeu te numim pe tine Fecioară.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Arătându-te tu muceniţă cu frumuseţe curată, nestricată şi frumoasă, te-a luat pe tine mireasă, Cuvântul lui Dumnezeu, îndrăgindu-te pe tine pentru bunătatea Lui cea desăvârşită.

Veştejind frumuseţile cele de afară, ţi-ai arătat frumuseţea cea dinlăuntru, Celui ce ştie cele ascunse, pentru aceea S-a logodit cu tine, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o ramură sfinţită, frumos ai înflorit din rădăcină sfântă fecioară muceniţă, şi ai odrăslit roduri frumoase, care pricinuiau ţie desfătarea cea nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară ceea ce ai născut pe înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, mântuieşte-mă de răutatea înşelătorului cu mijlocirea ta, ceea ce singură eşti cu totul fără prihană.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe Tine.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mare biruinţă bărbăteşte ai arătat, aprinzându-te de dragostea cea dumnezeiască, pe împăratul cel stricăcios, şi toate cele frumoase ai biruit, săvârşind sălăşluirea la

muntele Maleo dintru care te-ai suit la cele cereşti către Împăratul împăraţilor, Toma; roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Bine plăcând Domnului cuvioase, prin fapte dumnezeieşti şi prin vieţuire curată, te-ai învrednicit moştenirii celor fără de trupuri, Toma prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sedealna Sfintei, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu lucirea curăţiei ai înflorit ca crinul cel din văi, cu miros bun lui Hristos prea lăudată muceniţă Chiriachi, şi cu luminile dumnezeieştii cunoştinţe te-ai luminat, gonind stricăciunea rătăcirii cea nesuferită. Drept aceea şi prăznuim pomenirea ta muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzând mai-nainte cea stearpă venirea ta, şi răsunând în urechi glasul închinăciunilor tale, nu se dumirea ce lucru va să fie, cunoscând dinlăuntru că pruncul sălta în pântecele ei, cu închinăciunile tale; pentru că a cunoscut întruparea lui Dumnezeu celui din pântecele tău.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce prea curată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o Maică, grăia: Ce minune nouă şi străină este aceasta Fiule ? Cum te uneşti cu moartea viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi ca un Milostiv.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine unule Iubitorule de oameni.

Cu dumnezeiescul foc al înfrânării ai ars spinii păcatului, şi ai strălucit lumina minunilor părinte.

Curăţind ochii sufletului tău de noroiul patimilor, ai deschis luminile ochilor, celor ce nu vedeau, fericite părinte.

Înstrăinatu-te-ai pe sineţi de tulburările cele lumeşti, purtătorule de Dumnezeu, şi ai dobândit liniştea cea mai presus de lume.

A Născătoarei

Stăpână ceea ce eşti neispitită de nuntă, care ai zămislit pe Dumnezeu netâlcuit, mântuieşte-ne pe toţi de supărări şi de scârbe.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am proslăvit pe Tine unule Iubitorule de oameni.

Stătut-ai la divan, Chiriachi judecându-te cu nedreptate, şi uitându-te la Judecătorul Cel drept.

Mădularele trupului le-ai dat spre chinuri, şi prin curgerile sângelui ai înecat pe vrăjmaşii cei fără de trup fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dându-te muncilor Chiriachi, ai rămas neplecată, şi sprânceana cea înălţată o ai surpat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mântuieşte de toată înrăutăţirea vrăjmaşului, pe cei ce te ştiu pe tine cu adevărat Maică lui Dumnezeu, prea curată.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Avut-ai cu bună credinţă pe Ilie Tezviteanul, care te povăţuia pe tine către pustiuri, arătându-ţi-se noaptea părinte, şi învăţându-te cele dumnezeieşti cuvioase.

Ca pe alt Carmel ai locuit în muntele Maleo înţelepte, îndestulându-te de vedenii dumnezeieşti, şi minunat luând darul minunilor, fericite Toma.

A Născătoarei

Ceea ce negrăit ai născut pe Cel pironit cu trupul pe Cruce, vindecă inima mea, care este rănită de năpădirile vrăjmaşului, Preacurată, ca una ce eşti milostivă.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Arătând sufletul tău curat adevărat lăcaş lui Dumnezeu, ai surpat capiştile idolilor până la pământ, chemând pe Hristos, cel ce te-a întărit pe tine Chiriachi.

Înălţatu-ţi-ai mâinile şi mintea către Hristos, mărită Chiriachi, şi cu cutremur groaznic ai spăimântat pe cei fără de Dumnezeu, ce se uitau la cele pământeşti, şi nu puteau să vadă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeul tuturor pe tine te face îndrăzneaţă cu glas viu de sus, ca să rabzi chinurile celor fărădelege cu cuget viteaz, pentru ca să te încununezi cu cununa biruinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dezlegat-ai Preacurată blestemul strămoşilor, ca una ce fără de voirea trupului, ai născut pe Cela ce arătat a înfiinţat toate cu dumnezeiasca Lui voire, prea cinstită.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

În pustiu fără de apă ai locuit, şi ploaia rugăciunilor tale cuvioase, a plecat pe Stăpânul să izvorască într-însul apă din destul.

Ca dreptul Avraam cel de demult, te-ai depărtat pe sineţi de patria ta, de pământul întru care te-ai născut, şi te-ai apropiat de Dumnezeu, şi în pământul celor blânzi te-ai sălăşluit.

Pustnic adevărat te-ai făcut, şi după îngropare izvorăşti cu puterea Duhului daruri de vindecări, celor ce le trebuiesc părinte Toma.

A Născătoarei

Cela ce lucrezi toate cu voirea, voind te-ai sălăşluit în pântece neispitit de nuntă, învrednicindu-ne nestricăciunii ca un Milostiv, pe cei ce boleam de stricăciune.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Întrecut-ai hotarele firii cu chinuirea ta cea mai presus de fire, prea lăudată, şi cu ostenelile tale cele mari ai rănit pe cel ce a rănit pe Eva.

Cu picăturile sângiurilor tale, prea cinstită, ai uscat mulţimea dumnezeilor, şi ai izvorât noian de vindecări, celor ce cu credinţă se apropie de tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De tine, mieluşeaua cea nestricată, mărită Chiriachi fiarele s-au cucerit înaintea divanului, şi ţi-au dat ţie cinste, care ai cinstit pe Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe Domnul Împăratul, ca o împărătească învredniceşte Împărăţiei cerurilor, pe cei ce năzuiesc la tine, de Dumnezeu dăruită.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Muceniţa lui Hristos ne-a chemat pe noi dimpreună acum să cântăm cu laude dumnezeieştile ei nevoinţe şi luptele, că ea ca o vitează cu cugetul după numele ce poartă, este doamnă gândului şi patimilor celor necuvioase.

Icos: Biruind, şi peste tot pământul revărsându-se înşelăciunea idolilor, şi fiind împărat rău credincios şi fără omenie mai mult decât toţi oamenii, se cinstea şi se închina la eresul cel spurcat şi cu nume rău, al celor fără de Dumnezeu, că mulţimea asculta glasul celui fără de Dumnezeu, încât pe cei ce nu ascultau de a lui păgânătate, îi îngrozea cu moarte tare şi groaznică; dar muceniţa lui Hristos scuipând poruncile şi îngrozirile cele fără de Dumnezeu ale tiranilor, şi propovăduind pe Hristos Dumnezeu în mijlocul priveliştei, a călcat la pământ pe vrăjmaşi. Pentru aceea s-a arătat cu adevărat doamnă gândului, şi patimilor celor necuvioase.

Sinaxar

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Toma cel din Maleo

Stih: Lăsând Toma viaţa cea mărginită,
A aflat cu adevărat viaţă nemăsurată.
În a şaptea zi,
Moartea cea neagră pe înţeleptul Toma răpi.

Acesta strălucind mai-nainte cu viaţa înălţată şi vădită şi voievozească, şi făcând multe şi mari biruinţe, şi vitejii împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos şi so-

cotind toate ale lumii ca o nimica, a intrat sub jugul Domnului cel prea uşor. Şi atâta a întrecut pe ceilalţi întru răbdarea ostenelilor, ce suferea pentru fapta bună, şi cu numele şi viaţa cea cinstită cât se arătă ca un stâlp de foc.

La cei ce erau aproape de dânsul când se ruga, şi suindu-se la muntele ce se numea Maleo, acolo a strălucit ca un luceafăr, şi îndeletnicindu-se întru rugăciuni şi privegheri, a luat darul tămăduirilor. Pentru aceasta gonind dracii din oameni, şi dând vedere orbilor, şi şchiopi îndreptând, şi făcând cu rugăciunea sa de a izvorât apă, şi alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

Tot în această zi pomenirea Sfintei mucenițe Chiriachi.

Stih: Chiriachi moarte prin tăiere ajungând,
Cu voinţa însă, prin al sabiei sfârşit luând.

În zilele împăratului Diocleţian la anul două sute optzeci şi doi, era un creştin anume Dorotei împreună cu soţia sa care se chema Evsevia, care fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod şi fiu, făgăduindu-se ca să-l dăruiască iarăşi lui, pe copilul cel ce se va naşte lor.

Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, şi a născut un prunc de parte femeiască în ziua Duminicii, pentru care lucru şi pe pruncă o a numit Chiriachi, ce va să zică Duminică pe care botezându-o o hrănea cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după apostolul, şi o a păzit fecioară, fiindcă făgăduise a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocleţian a ridicat goană asupra creştinilor, atunci s-au pârât născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creştini. Care cercetând, pe părinţii sfintei adică i-a bătut, şi i-a trimis la ducele Iust, ce se află la părţile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi, o a trimis la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Deci Maximian cercetând pe muceniţă, şi aflându-o tare în credinţa lui Hristos. O a aruncat la pământ şi o a bătut mult. Şi de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor celor ce munceau pe muceniţă.

Atunci a zis sfânta către Maximian: Nu te înşela Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci darul lui Dumnezeu este ajutându-mi mie.

De aceasta şi Maximian încetând, a trimis pe sfânta la stăpânitorul Bitiniei, cel cu numele Ilarion. Iar Ilarion cercetând pe muceniţă, o a dus în capiştea idolilor. Deci

acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare de care s-a zdrobit idolii şi s-au făcut ca nişte praf; după aceasta a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat în văzduh praful idolilor, şi căzând şi un fulger a ars faţa stăpânitorului Ilarion, care căzând el din scaun a murit.

Deci venind alt stăpânitor în locul lui, şi înştiinţându-se de acestea, a judecat ca să se ardă sfânta cu foc; şi dar aprinzând slujitorii un foc mare, a aruncat pe muceniţă într-însul; iar sfânta ridicându-şi mâinile la Cer s-a rugat lui Dumnezeu; şi cu toate că era vremea secetei şi văzduhul curat, însă s-a pogorât un nor de ploaie din Cer, udând şi stingând tot focul, fără a se vătăma muceniţa cât de puţin de foc.

După aceasta a dat drumul tiranul la feluri de fiare asupra sfintei, însă nici aşa n-a isprăvit nimic, fiindcă şi fiarele se tăvăleau ca mieii la picioarele sfintei, fără a o vătăma cât de puţin. Deci văzând mulţi elini această minune prea slăvită, au crezut în Hristos.

După aceea au închis pe sfântă în temniţă; şi a doua zi a şezut stăpânitorul la judecată, şi a dat asupra sfintei răspunsul cel mai de pe urmă al morţii; deci luându-o muncitorii, o au scos afară din cetate ca să-i taie capul, iar sfânta a cerut vreme ca să se roage, şi după ce s-a rugat mult, a învăţat pe creştinii cei ce îi urmase; apoi culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, şi mergând ostaşii aproape de dânsa, vrând ca să-i taie capul, şi văzându-o moartă s-au spăimântat.

Deci s-a făcut un glas dumnezeiesc către dânşii: Mergeţi fraţilor şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu, iar ostaşii întorcându-se, au slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul Acachie cel de la scară.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Peregrin, şi cei dimpreună cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Satormin şi Ghermano.

Stih: Peregrin împreună cu şase în adânc aruncat fiind.
De acolo sfârşitul nevoinţei vânând.

Aceştia au fost din Italia, iar pentru goana ce se făcea de Traian, au venit la Dirahia, unde văzând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce, şi fericindu-l, au fost prinşi de ostaşi; şi mărturisindu-se că sunt creştini, din porunca antipatului Agricolae, au fost aruncaţi în marea Adriatică, şi aşa luară cununa muceniciei; ale cărora moaşte scoţându-le marea afară, le-a ascuns în nisip. Deci după ce au trecut

şaptezeci de ani, s-a arătat episcopului Alexandriei, care luându-le pe ele, le-a îngropat cu cinste, făcând deasupra lor o casă de rugăciune.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Eustatie, care de foc s-a săvârşit.

Stih: Către a inimii lui Eustatie bună aşezare.
Şi focul înflăcărat liniştită apă se pare.

Tot în această zi, Sfântul Policarp cel nou, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Aşa călăule de voinţele tale te vei folosi
Dacă pe mine Policarp cu grăbire a mă junghia vei voi.

Tot în această zi, Sfântul Evanghel, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Evanghel prea dumnezeiescul de sabie săvârşit
Binevestitor de dumnezeiasca cunună l-a avut.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu puterea lui Hristos dând orbilor vedere, şi ologilor bună umblare, celor surzi mântuire şi bolnavilor vindecare, părinte Toma, strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu linişte ţi-ai săvârşit viaţa părinte prea fericite, luminându-te cu neaverea, şi împodobindu-te cu înfrânarea, cântând cu umilinţa inimii, strigai către Stăpânul: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Fecioară cinstită neispitită de nuntă, prea curată binecuvântată, ceea ce eşti îndreptarea celor căzuţi, mântuirea celor păcătoşi, mântuieşte-mă pe mine cel nesăţios, care strig Fiului tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Mintea ta cu lumina iubirii de Dumnezeu luminându-ţi, în mijlocul cuptorului celui arzător stând tu, nevătămată te-ai arătat fecioară, cântând Făcătorului tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe cei trei tineri nicidecum nu i-a ars cuptorul odinioară, aşa nici pe muceniţă; căci rugându-se sta în mijlocul cuptorului nemişcată, primind roua dumnezeiască, şi cu laude strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia îndrăznirii tale ai omorât pe vrăjmaşul adevărului, fecioară muceniţă Chiriachi, dorind să moşteneşti dorirea cea veşnică, şi strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Singur Dumnezeu a aflat numai singur pântecele tău curat, şi se întrupează, şi s-a cunoscut om, ca să mântuiască pe om; drept aceea ca pe una ce te ştim pricina bunătăţilor, cântăm: Bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu frâul postirii supunând patimile sufletului, cele cu anevoie neoprite, te-ai asemănat cu îngerii cei fără materie, strigând: Lăudaţi lucrurile pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cercând a urma după viaţa cea sfinţită a tezviteanului Ilie, te-ai suit în munte să vorbeşti cu Dumnezeu, curăţindu-ţi mintea prin înfrânare, şi cântând: Bine cuvântaţi pe Hristos în veci.

A Născătoarei

Ceea ce eşti izvor viu, ca ceea ce ai născut apa vieţii, adapă sufletul meu cel topit de văpaia păcatelor, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a...

Mireasă lui Hristos te-ai cunoscut Chiriachi, împestrită cu podoabele fecioriei pentru aceea însuşi El te-a învrednicit cămărilor celor cereşti după vrednicie pe tine, care lauzi pe El întru toţi vecii.

Aruncată ai fost ca Daniil în mijlocul fiarelor, prea slăvind pe Hristos, şi sălbăticirea lor o ai prefăcut arătat prin Dumnezeiescul Duh fecioară. Pentru aceea te cinstim întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De tine care te aduceai ca o mieluşea către junghiere pentru dragostea Mieluşelului lui Dumnezeu şi Cuvântul, milostivindu-se ca un Îndurat, ţi-a trimis îngeri luminoşi, de te-au dezlegat pe tine de trup mai-nainte de a te tăia sabia, muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu cel mai presus de fiinţă s-a înfiinţat dintru tine Fecioară asemenea cu noi, şi s-a arătat ca un prunc, Cel ce mai-nainte de veci este dimpreună cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh. Drept aceea te slăvim pe tine o Maica, Lui.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Toma

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sărăcindu-te părinte cu duhul, ai luat Împărăţia Cerurilor, umplându-te de slavă nespusă, dimpreună cu toţi aleşii, şi luând răsplătirile după vrednicia ostenelilor tale Toma. Pentru aceea cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Sicriul moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri, celor ce cu credinţă se apropie, care îneacă patimile sufleteşti şi ridică durerile trupurilor, fericite Toma, rugătorule pentru cei ce cu credinţă te fericesc pe tine pururea.

Unindu-te cu cetele cele prea luminoase ale cuvioşilor şi luminându-te cu lumina cea neînserată după înţelegere părinte Toma, luminează pe cei ce săvârşesc cu credinţă dumnezeiască pomenirea ta, şi-i învredniceşte să dobândească mântuire prin rugăciunile tale.

A Născătoarei

Strălucind tuturor cu raza minunilor tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, goneşti negura patimilor şi a scârbelor, prea curată, şi întinzi după înţeles lumina veseliei cea înţelegătoare, la cei ce te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Chiriachi

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Cu cuget vitejesc prin nădejdea cea foarte tare către Dumnezeu, ai scăpat de năpădirile fiarelor şi ale focului, şi de durerea chinurilor trupului, muceniţă fecioară. Pentru aceea cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Grijindu-ţi podoaba cea frumoasă a sufletului tău, pentru Mirele cel prea frumos, ţi-ai păzit fecioria nestricată muceniţă, şi ai adus ca o zestre chinurile mădularelor tale, Chiriachi prea lăudată.

Trupul tău cel mult chinuit fiind îngropat pe pământ, izvorăşte râuri de tămăduiri cu bună credinţă, celor ce se apropie de dânsul, şi goneşte întinăciunea patimilor, şi îneacă năpădirile cele viclene ale dracilor, Chiriachi mireasă a lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Preasfinţită pomenirea ta ca soarele ne-a răsărit nouă, muceniţă Chiriachi, gonind norii patimilor şi luminând pe toţi cei ce cu credinţă adevărată bucurându-se te cinstesc pe tine, şi cu dragoste te fericesc fecioară.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu candelele cele prea luminoase ale Celui ce s-a întrupat din tine, Preasfântă Fecioară, mai presus de gând ne luminăm prin credinţă, cei ce te ştim pe tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi ne izbăvim de întunericul patimilor, şi de tot felul de primejdii şi de toată nevoia.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

În ceruri ca o muceniţă, stând tu Chiriachi înaintea lui Dumnezeu cu prea slăvire, mântuieşte cu cinstitele tale rugăciuni pe noi pe toţi, cei ce cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

A Născătoarei

Cu prea sfintele mijlociri ale cinstitei tale Chiriachi, Fecioară, păzeşte-ne pe noi pe toţi robii tăi, din nevoi şi din toată altă silă, ca o apărătoare a lumii.

La Laude

Stihirile, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Muceniţă purtătoare de nevoinţe mărită, tu pe Mirele Hristos, din inimă L-ai iubit, şi L-ai propovăduit pe El înaintea tiranilor. Pentru aceasta cu tărie de suflet vitejească, ai suferit durerile muncilor, şi cu adevărat împreună cu El ai intrat în cămara cea de mire nestricăcioasă şi nesfârşită prea lăudată.

Muceniţă purtătoare de nevoinţe mărită, tu ai stins văpaia focului Chiriachi, şi cu fierbinte credinţa ta şi cu mijlocirea către Domnul, ai domolit năvălirea fiarelor. Pentru aceea după datorie, lăudăm cu cântări prea cinstită nevoinţa ta mireasă a lui Hristos, de Dumnezeu fericită.

Muceniţă purtătoare de chinuri mărită, suferind bărbăteşte pentru Hristos Dumnezeu, muncile cele cu multe dureri şi bătăile trupului, ţi-ai săvârşit luminat nevoinţa şi ai luat cununa muceniciei, de la Cel ce dă strălucite răsplătirile biruinţei, celor ce cu credinţă Îl propovăduiesc pe El Dumnezeu, şi cu tărie se nevoiesc.

Miruri ai adus cinstită lui Hristos Dumnezeului tuturor, fecioria cea neîntinată şi viaţa cea îndumnezeită, Chiriachi bună fecioară; şi pe lângă acestea, şi drept sângele tău, şi pe sine-ţi toată, ca pe o pârgă şi jertfă fără de prihană. Pentru aceasta ai dobândit slava cea prea adevărată împreună cu cetele fecioarelor, şi cu danţurile mucenicilor.

Alte **Stihuri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

În cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui, acolo s-a sălăşluit sfânta, păzindu-şi candela nestinsă, să auzim lauda fecioarei: O, feciorie, casa lui Dumnezeu! O, feciorie, slava mucenicilor! O, feciorie, vorbitoare împreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniţă Chiriachi

Troparul Sfintei mari muceniţe Chiriachi , glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Chiriachi, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bucurie să dănţuim întru pomenirea muceniţei cea purtătoare de chinuri şi să strigăm: Hristoase, Mântuitorule Îndurate, mântuieşte lumea Ta prin rugăciunile ei.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-se mărita muceniţă Chiriachi cu lumina Ta, Iubitorule de oameni, a scăpat de întunericul înşelăciunii cel cu mulţi zei şi tuturor a strălucit lumina tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca să fii bineplăcută lui Hristos, Mirelui celui Nemuritor, întru nimic ai socotit moartea şi focul şi chinurile pentru aceea, te-ai învrednicit de slava cea nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ai oprit pornirea cea silnică a morţii, Preacurată, născând pe Hristos, Pricinuitorul nemuririi, de care, văzându-L iadul că a murit de a Sa bunăvoie, s-a cutremurat.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te tu, muceniţă, cu frumuseţe curată, nestricată şi frumoasă, te-a luat pe tine mireasă Cuvântul lui Dumnezeu, îndrăgindu-te pe tine pentru bunătatea Lui cea desăvârşită.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veştejind frumuseţile cele de afară, ţi-ai arătat frumuseţea cea dinăuntru Celui ce ştie cele ascunse; pentru aceea, S-a logodit cu tine, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o ramură sfinţită, frumos ai înflorit din rădăcină sfântă; fecioară muceniţă şi ai odrăslit roduri frumoase care ţi-au pricinuit desfătarea cea nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară, ceea ce ai născut pe Înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, izbăveşte-mă de răutatea înşelătorului cu mijlocirea ta, ceea ce singură eşti cu totul fără prihană.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai stat înaintea divanului, Sfântă muceniţă Chiriachi, fiind judecată cu nedreptate, dar te-ai uitat la Judecătorul cel Drept.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mădularele trupului le-ai dat spre chinuri şi prin curgerile sângelui, ai înecat pe vrăjmaşii cei fără de trup, fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind supusă la chinuri, Sfântă Chiriachi, ai rămas neplecată şi ai surpat sprânceana cea înălţată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mântuieşte de toată înrăutăţirea vrăjmaşului pe cei ce te ştiu pe tine cu adevărat Maică a lui Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătând sufletul tău curat adevărat locaş lui Dumnezeu, ai surpat capiştile idolilor până la pământ, chemând pe Hristos, cel ce te-a întărit pe tine, Sfântă muceniţă Chiriachi.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-ţi-ai mâinile şi mintea către Hristos, mărită Chiriachi şi cu cutremur groaznic ai înspăimântat pe cei fără de Dumnezeu, care priveau la cele pământeşti şi nu puteau să vadă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeul tuturor pe tine te-a făcut îndrăzneaţă cu glas viu de sus, ca să rabzi chinurile celor fără de lege cu cuget viteaz, pentru ca să te încununezi cu cununa biruinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dezlegat-ai, Preacurată, blestemul strămoşilor, ca una care, fără de voirea trupului, ai născut pe Cel ce în chip arătat a înfiinţat toate cu dumnezeiasca Lui voire, prea cinstită.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întrecut-ai hotarele firii cu chinuirea ta cea mai presus de fire, prea lăudată şi cu ostenelile tale cele mari, ai rănit pe cel ce a rănit pe Eva.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile sângiurilor tale, prea cinstită, ai uscat mulţimea zeilor şi ai izvorât noian de vindecări celor ce cu credinţă se apropie de tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De tine, mieluşeaua cea nestricată, mărită muceniţă Chiriachi, fiarele s-au plecat înaintea divanului şi ţi-au dat cinste ţie, care ai cinstit pe Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut pe Domnul Împăratul, ca o Împărăteasă, învredniceşte Împărăţiei Cerurilor pe cei ce năzuiesc către tine, de Dumnezeu dăruită.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Muceniţa lui Hristos ne-a chemat pe noi împreună acum să cântăm cu laude luptele şi dumnezeieştile ei nevoinţe. Căci ea, ca o vitează cu cugetul, după numele ce poartă, este doamnă a gândului şi a patimilor celor necuvioase.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu, de a cinsti chipul cel de aur din câmpul Deira şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mintea ta cu lumina iubirii de Dumnezeu luminându-ţi, în mijlocul cuptorului celui arzător stând tu, nevătămată te-ai arătat, fecioară, cântând Făcătorului tău: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţi lor noştri.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aşa cum pe cei trei tineri nicidecum nu i-a ars cuptorul odinioară, tot aşa nici pe muceniţă; căci, rugându-se, sta în mijlocul cuptorului nemişcată, primind rouă dumnezeiască şi cu laude cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia îndrăznirii tale ai omorât pe vrăjmaşul adevărului, fecioară muceniţă Chiriachi, dorind să dobândeşti dorirea cea veşnică şi cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Însuşi Dumnezeu a aflat pântecele tău curat şi S-a Întrupat din tine şi S-a făcut Om, ca să mântuiască pe om. Pentru aceea, ca uneia pe care te ştim pricina bunătăţilor, îţi cântăm: Binecuvântată eşti, Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mireasă a lui Hristos te-ai cunoscut, Sfântă Chiriachi, împodobită cu podoabele fecioriei pentru aceea, Însuşi El te-a învrednicit de cămările cele cereşti după vrednicie pe tine, care Îl lauzi pe El întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aruncată ai fost ca Daniel în mijlocul fiarelor, prea slăvind pe Hristos şi sălbăticirea lor ai prefăcut-o prin Dumnezeiescul Duh, fecioară pentru aceea, te cinstim întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

De tine, care te aduceai ca o mieluşea către junghiere pentru dragostea Mielului lui Dumnezeu şi Cuvântul, milostivindu-Se ca un Îndurat, ţi-a trimis îngeri luminoşi, care te-au dezlegat pe tine de trup mai înainte de a fi tăiată cu sabia, muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu Cel mai presus de fiinţă a luat fiinţă din tine, Fecioară, asemenea cu noi şi S-a arătat ca un Prunc, cel ce mai înainte de veci este împreună cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh pentru aceea, te mărim pe tine, o, Maica Lui.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucruri şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget vitejesc, prin nădejdea cea foarte tare către Dumnezeu, ai scăpat de năpădirile fiarelor şi ale focului şi de durerea chinurilor trupului, muceniţă fecioară pentru aceea, cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând grijă de podoaba cea frumoasă a sufletului tău, pentru Mirele cel prea frumos, ţi-ai păzit fecioria nestricată, muceniţă şi ai adus ca o zestre chinurile mădularelor tale, Sfântă Chiriachi, prea lăudată.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul tău cel mult chinuit, fiind îngropat în pământ, izvorăşti râuri de tămăduiri celor ce cu dreaptă credinţă se apropie de dânsul, goneşte întinăciunea patimilor şi îneacă năpădirile cele viclene ale demonilor, muceniţă Chiriachi, mireasă a lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea sfinţită pomenirea ta ca soarele ne-a răsărit nouă, muceniţă Chiriachi, gonind norii patimilor şi luminând pe toţi cei ce cu credinţă adevărată, bucurându-se, te cinstesc pe tine şi cu dragoste te fericesc, fecioară.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu candelele cele prea luminoase ale Celui ce S-a Întrupat din tine, Preasfântă Fecioară, mai presus de minte ne luminăm prin credinţă, pe noi cei ce te ştim pe tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară şi ne izbăvim de întunericul patimilor şi de tot felul de primejdii şi de toată nevoia.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care, cu negrăită înţelepciune, a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău, prin mâncare, întru stricăciune, din Sfânta Fecioară, în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu strălucirea curăţiei ai înflorit ca şi crinul cel din văi, cu mirosul de bună mireasmă al lui Hristos, prea lăudată muceniţă Chiriachi şi cu luminile dumnezeieştii cunoştinţe, te-ai luminat, gonind stricăciunea rătăcirii cea nesuferită. Drept aceea şi prăznuim pomenirea ta, muceniţă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Văzând mai înainte cea stearpă venirea ta şi răsunând în urechi glasul închinăciunilor tale, nu se dumirea ce lucru va să fie; dinăuntru pruncul sălta în pântecele ei, la închinăciunile tale, pentru că el cunoscuse Întruparea lui Dumnezeu în pântecele tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce, prea curată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o maică, grăia: ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiule? Cum Te uneşti cu moartea, Viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi, ca un Milostiv?

Acatistul Sfintei muceniţe Chiriachi

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Adunându-ne să cerem ajutorul Sfintei muceniţe Chiriachi în nevoile şi necazurile ce ne cuprind pe noi, să o lăudăm pentru nevoinţele sale cele purtătoare de biruinţă şi să-i strigăm cu credinţă: *Fecioară sfântă, roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dea cuvânt luminat, pătrunderea minţii şi curăţia în gând şi în fapte bune, ca să prea mărim cum se cuvine vitejia ta* prin care ţi-ai dat trupul jertfă fără de prihană lui Hristos Dumnezeu, şi să-ţi cântăm totdeauna: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!***

Icosul 1

Pornind păgânul împărat Diocleţian prigoană înfricoşată pentru nimicirea Evangheliei lui Hristos, insufla groază şi împrăştia moarte asupra drept credincioşilor creştini. Tu însă, fecioară Chiriachi, ai înfruntat trufia lui, i-ai nesocotit poruncile şi nu te-ai înfricoşat de îngrozirile tiranului. Ai predicat pe Dumnezeul cel adevărat şi ai umilit pe vrăjmaşii Crucii. Pentru aceasta şi noi îţi cântăm:
Bucură-te, că ai avut părinţi bine credincioşi pe Dorotei şi Evsevia;
Bucură-te, că şi ei au fost chinuiţi şi ucişi, pentru că au mărturisit dreapta credinţă;
Bucură-te, că ai crezut în dragostea lui Dumnezeu şi în ascultarea Evangheliei;
Bucură-te, că ai venit în lume, în zi de Duminică, al cărei nume îl porţi;
Bucură-te, că ai fost hărăzită Domnului încă de la naştere;
Bucură-te, că viaţă virtuoasă ai dus din copilărie;
Bucură-te, că prea frumoasă la chip ai fost, dar şi mai aleasă ţi-a fost frumuseţea sufletului;
Bucură-te, că prea înţeleaptă hotărâre ai luat să rămâi fecioară;

Bucură-te, că ai adus dumnezeiescului Mire, drept zestre, credinţă vitejească şi dragostea până la jertfă;
Bucură-te, că prin nevoinţele tale, rodul mântuirii ţi-ai agonisit;
Bucură-te, că înaintea sicriului moaştelor tale căzând noi, credincioşii, îţi strigăm:
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 2

Credinţa şi dragostea ta de Dumnezeu şi chinurile ce ai suferit pentru El, care este Calea, Adevărul şi Viaţa, te-au învrednicit de cerească fericire împreună cu cetele îngerilor. Stând împreună cu ei înaintea Creatorului tuturor, roagă-L, sfântă muceniţă, pentru noi, cei necăjiţi în multe feluri, pentru ca dimpreună cu tine să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 2

Fiind frumoasă la chip şi cu multă avuţie pământească, mulţi tineri de bun neam te-au cerut în căsătorie. Tu însă, fecioară, i-ai rugat pe părinţii tăi să te lase să slujeşti numai Domnului şi Dumnezeului Tău, Iisus Hristos. Şi ei s-au bucurat de înţelepciunea ta. Însă tinerii aceia, înfuriaţi că nu i-ai băgat în seamă, te-au pârât că împreună cu părinţii tăi nu vă închinaţi zeilor şi nu-i cinstiţi pe zei. Pentru aceasta Dorotei şi Evsevia au fost batjocoriţi, chinuiţi şi martirizaţi, iar tu trimisă ai fost la judecată la celălalt împărat, Maximian, care, uimit de frumuseţea ta ţi-a cerut să slujeşti de bunăvoie idolilor săi. Tu însă, care ai rămas neclintită în credinţa Domnului Hristos, primeşte de la noi, smeriţii, cântarea de laudă:
Bucură-te, că şi împăratul a rămas uimit de frumuseţea ta;
Bucură-te, că făgăduinţele lui nu te-au ademenit şi l-ai uimit cu frumuseţea sufletului tău;
Bucură-te, că îngrozirile şi ameninţările lui nu te-au înduplecat;
Bucură-te, că i-ai răspuns că prin nimic nu te va despărţi de Hristos;
Bucură-te, că te-au întins la pământ şi te-au bătut fără milă;
Bucură-te, că faţa ta strălucea atunci ca a lui Moise, când a coborât din muntele Sinai;
Bucură-te, că ai rămas luceafăr al Bisericii creştineşti;
Bucură-te, că prin suferinţele tale te-ai înălţat mai presus de luceafăr;
Bucură-te, a vieţii noastre stea strălucitoare şi călăuzitoare;
Bucură-te, a credinţei noastre smirnă bine mirositoare;
Bucură-te, cădelniţă de aur, ce duci la Dumnezeu tămâia rugăciunilor noastre, pentru care cu evlavie îţi cântăm;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 3

O, fecioară şi muceniţă care ai suferit munci înfricoşate pentru Dumnezeul luminii şi al adevărului, ascultă cu dragoste cererile şi rugăciunile nevrednicilor Săi robi. Caută spre necazurile şi lipsurile ce vin peste noi şi roagă-L să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce cu inimă curată cu tine cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ruşinat că nu te-a putut îndupleca să te lepezi de Hristos Dumnezeu, împăratul Maximian te-a trimis la Ilarion, cumplitul cârmuitor al Bitiniei. Înfuriat că nici el nu te-a putut clinti din credinţa cea adevărată, a poruncit să te spânzure de cosiţele părului Tău cel frumos şi să te ardă cu făcli. Tu însă ai răbdat cu bucurie şi te-ai arătat veselă, prea slăvind pe Dumnezeu; iar noi, minunându-ne de răbdarea ta cea tare, cu cucernicie te fericim cu laude ca acestea:

Bucură-te, că ai ţinut totdeauna aprins în sufletul Tău focul dragostei de Dumnezeu;

Bucură-te, că trupul ţi-a fost ars cu făclii, pentru Dumnezeul nostru, cel împuns cu suliţa în coastă;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos cel suit pe Cruce pentru noi, ai fost şi tu spânzurată;

Bucură-te, că pe pământ ai fost pătimitoare pentru Dumnezeul cel adevărat care în ceruri împreună cu cetele Sfinţilor te-a aşezat;

Bucură-te, că acum te îmbraci cu strălucirea cea neapusă a feţei Lui;

Bucură-te, biruitoarea vrăjmaşilor acelora care cu inimă înfrântă şi smerită se roagă către tine;

Bucură-te, că sufletul tău l-ai arătat cu adevărat locaş strălucit al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că prin credinţă şi curăţia ta, ai odrăslit credincioşilor roduri de viaţă dătătoare;

Bucură-te, că aceasta ţi-a pricinuit desfătarea cea nemuritoare;

Bucură-te, neîncetată rugătoare pentru noi, cei slabi în credinţă şi căzuţi în ispitiri pătimitoare;

Bucură-te, grabnica noastră ajutătoare în nevoi şi în necazuri:

Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 4

Văzând bărbăţia ta în înfricoşatele munci la care te supuneau păgânii, mulţi dintre cei ce erau de faţă se minunau zicând: "Cum o fecioară slabă la trup poate răbda atât de vitejeşte chinuri ca acestea?" Dar luminându-se prin Duhul Sfânt şi înţelegând că această neasemănată tărie îi vine de la Dumnezeu, pe care îl mărturiseai, au început şi ei împreună cu tine a cânta: ***Aliluia!***

Icosul 4

Dacă a văzut că eşti mai tare decât diamantul, a poruncit Ilarion să te arunce în temniţă. Uimit că a doua zi te-a văzut sănătoasă, nu a priceput păgânul de unde ţi-a venit vindecarea şi puterea, şi te-a îndemnat să mulţumeşti zeilor săi celor mincinoşi. Tu însă sfântă muceniţă, ai avut curajul să strigi chinuitorului celui cumplit: ***"Nu lor, Ilarioane, care sunt pământ şi piatră, ci Domnului meu Iisus Hristos, în care cred cu toată fiinţa mea, mă închin, pentru că numai El mă ajută şi mă mângâie în toate chinurile"***. Pentru aceasta şi noi îţi cântăm:

Bucură-te, că, împuternicire primind în sufletul tău curat, ai hotărât a răbda orice pentru dreapta credinţă şi pentru Dumnezeul cel adevărat;

Bucură-te, că ai fost dusă apoi în templul cel păgânesc;

Bucură-te, că şi acolo te-ai rugat Domnului, care a trimis cutremur şi toate chipurile idoleşti a sfărâmat;

Bucură-te, că vânt mare a dezlănţuit şi cenuşa le-a spulberat;

Bucură-te, că fulger din cer cu rugăciunea ta ai coborât;

Bucură-te, că atunci înfricoşatul Ilarion, chinuitorul Tău cel nemilos, de flacăra Duhului Sfânt ca de un fulger a fost mistuit;

Bucură-te, că toţi s-au mirat foarte de puterea Domnului Tău;

Bucură-te, că pe pământ pildă de credinţă tuturor creştinilor te-ai arătat;

Bucură-te, că suferinţele, pe care bărbăteşte le-ai răbdat, în Împărăţia lui Dumnezeu te-au înălţat;

Bucură-te, că de atunci toată Biserica creştină te laudă şi-ţi cântă ţie;

Bucură-te, şi ne ajută pe cei ce te lăudăm cu evlavie;

Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 5

Tăria curajului Tău, fecioară, bărbăţia şi dragostea ta în apărarea dreptei credinţe rămân pildă pentru toţi credincioşii. Cum însă noi suntem slabi şi ne temem să nu fim biruiţi de ispite, alergăm la ajutorul Tău cel neclintit, Sfântă muceniţă Chiriachi. Mijloceşte către Domnul Puterilor să nu ne părăsească în slăbiciunile noastre şi să ne mântuiască pe noi, cei ce îi cântăm împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 5

Uimiţi fiind de diamantul răbdării tale, laude aducem luptelor tale, prea mărim suferinţele şi fericim sfârşitul Tău cel mucenicesc. Nu trece cu vederea, Sfântă muceniţă Chiriachi, cererile cele spre mântuire ale celor ce cu credinţă cădem înaintea dreptei tale celei ocrotitoare, rugându-ne ca la un sfânt acoperământ şi zicând "ajută-ne pe noi să ne izbăvim din nevoi şi din necazuri", pentru ca împreună cu tine să cântăm cu bucurie:

Bucură-te, că nu ţi-au putut strivi dragostea de Dumnezeu;

Bucură-te, că ai uimit pe toţi păgânii prin curajul Tău izvorât din credinţa în Dumnezeu;
Bucură-te, că te-au aruncat apoi şi în foc;
Bucură-te, că asemenea tinerilor din Babilon, neatinsă de văpaie ai rămas;
Bucură-te, că şi pe rug n-ai încetat a te ruga Mirelui Tău celui ceresc;
Bucură-te, căci cu toate chinurile la care ai fost supusă, ai rămas neclintită în credinţa cea adevărată;
Bucură-te, că mulţi dintre privitori au crezut prin tine în Hristos Dumnezeu, care te ocrotea ca pe o aleasă comoară;
Bucură-te, că de adevăratul Dumnezeu nu te-ai lepădat niciodată;
Bucură-te, că pentru aceasta, cu mărire veşnică ai fost împodobită;
Bucură-te, căci cu mari daruri te-a înzestrat Domnul pentru care ai pătimit şi viaţa ţi-ai dat;
Bucură-te, şi ne întăreşte în faţa ispitelor cu darul Tău;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 6

Uşurează, cu rugăciunile tale, Sfântă muceniţă Chiriachi, nevoile vieţii pământeşti şi găteşte calea mântuirii pentru toţi credincioşii din ţara noastră, cei străjuiţi de moaştele sfinte ale mâinii tale, înaintea cărora, plecându-ne cu umilinţă şi cu credinţă nestrămutată rugându-ne, îl prea mărim pe Dumnezeu cu cântare de laudă: ***Aliluia!***

Icosul 6

Fiind închisă în temniţă, te-ai învrednicit, prea fericită, de ***cercetarea Domnului Hristos, care ţi S-a arătat în slavă***, spunându-ţi: "***Nu te teme, Chiriachi, de chinurile celor ce pot ucide trupul, dar nu şi sufletul. Darul meu este cu tine şi din toate suferinţele te voi izbăvi***". Astfel ţi-a vindecat sângerările, trupul ţi-a împuternicit, sufletul ţi-a înveselit, iar pe noi ne-a învăţat să-ţi cântăm aşa:
Bucură-te, că ai fost bătută fără milă pentru Hristos, care a răbdat bătăi pentru noi;
Bucură-te, că prin răbdarea ta ai înfrânt pe vrăjmaşul cel nevăzut;
Bucură-te, că răni ai răbdat pe trupul Tău pentru Domnul Hristos;
Bucură-te, că Dumnezeu însuşi ţi-a vindecat rănile trupului tău cel fecioresc;
Bucură-te, că Domnul Hristos, Lumina Lumii, ţi S-a arătat în temniţă;
Bucură-te, că prin închisoarea pământească ai intrat în minunatul sălaş al cerului;
Bucură-te, că ţi-ai împodobit strălucita haină a muceniciei cu sângele Tău vărsat pentru credinţă;
Bucură-te, că şi îngeri de lumină au fost trimişi să te întărească în suferinţă;
Bucură-te, că ei ţi-au deschis uşile lăcaşului ceresc al Domnului;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, noi ne vindecăm de suferinţele trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, ajutătoarea noastră în necazurile şi în nevoile vieţii pământeşti;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 7

Silindu-se întunecatul tiran să te întoarcă cu făgăduieli amăgitoare şi cu îngroziri înfricoşate de la adevărata credinţă, tu, ştiind îndemnul lui Dumnezeu: "***Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea***", ai răspuns cu îndrăzneală: ***"Nu te mai osteni, chinuitorule, că nu mă desparţi cu nimic de Dumnezeu, pe care neîncetat îl voi lăuda cântându-I: Aliluia!"***

Icosul 7

Întrecut-ai hotarele firii omeneşti cu răbdarea ta, sfântă muceniţă, şi cu ostenelile tale ai biruit pe vrăjmaşul mântuirii oamenilor. Pentru aceasta şi noi, care luăm prin tine mare mângâiere în necazuri, îţi cântăm, prea fericită Chiriachi:
Bucură-te, că noian de vindecări ai izvorât cu sângele Tău celor ce te cheamă cu credinţă în ajutor;
Bucură-te, că asemenea lui Daniil, marele prooroc, ai fost aruncată în mijlocul leilor;
Bucură-te, că şi leii s-au smerit înaintea ta;
Bucură-te, că Stăpânul Tău neîntrecut în putere, sălbăticia lor în blândeţe a prefăcut;
Bucură-te, că asemenea unei mieluşele ai fost adusă spre moarte, pentru dragostea Mielului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că la toate nevoinţele te-ai dat de bunăvoie, numai să nu fii despărţită de Hristos Mântuitorul;
Bucură-te, că neîncetat ai purtat grijă de podoaba cea aleasă a sufletului;
Bucură-te, că Lui i-ai adus ca dar credinţa, dragostea, chinurile şi sângele Tău;
Bucură-te, că El a trimis înger, care te-a dezlegat de trup, înainte de a ţi-l tăia prigonitorii;
Bucură-te, că sufletul, la Mirele Ceresc, de înger ţi-a fost dus;
Bucură-te, că şi cetele cele strălucitoare îţi cântau;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 8

Asemenea fiului celui rătăcit din parabolă, ne-am cheltuit viaţa departe de adevărul cel neîntrecut al lui Dumnezeu şi de dragostea Celui care din iubire s-a dat Crucii pentru noi, care prin ale noastre păcate ne-am lipsit de lumina şi de mântuirea Lui. Dar văzând că sfârşitul nostru se apropie şi că nu avem sprijin în ceasul cel înfri-

coşat al Judecăţii, strigăm către tine: ***Sfântă Chiriachi cea cu daruri dăruită, să ne ajuţi cu puterea rugăciunilor tale, ca să ne învrednicim de pocăinţă, prin care să cântăm neîncetat lui Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul 8

Cu dumnezeiască râvnă luptându-te împotriva necredinţei şi a păcatului, ai ieşit biruitoare, Sfântă muceniţă Chiriachi. Pentru aceasta te lăudăm noi, credincioşii, ca una ce eşti învrednicită de mare har de la Dumnezeu, pentru care ţi-ai dat trupul spre chinuire. Primeşte, fecioară sfântă, odată cu rugăciunile şi cântările noastre de laudă:

Bucură-te, că şi chinuitorii s-au mirat de răbdarea ta cea îndelungată;
Bucură-te, a credinţei creştineşti apărătoare neînfricată;
Bucură-te, că Însuşi Dumnezeu a căutat spre patimile tale;
Bucură-te, că numai pe câmpia desăvârşitei curăţii te-ai nevoit;
Bucură-te, că pe calea cea grea a muceniciei ai călătorit;
Bucură-te, că ai fost încinsă cu putere de Sus, pentru războiul împotriva celor de jos;
Bucură-te, că ai fost îmbrăcată cu platoşa răbdării asemenea apostolilor şi mu-ceni-cilor;
Bucură-te, că prin curajul Tău ai stins puterea păgânească a îngrozirilor şi a ame-ninţărilor;
Bucură-te, că asemenea tinerilor din Babilon ai cântat: "binecuvântat este Dumne-zeul Părinţilor noştri";
Bucură-te, că prin rugăciune din văpaia focului ai primit roua mântuirii;
Bucură-te, apărătoarea creştinilor de dogoarea necazurilor şi de focul patimilor;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 9

Prin rugăciunile şi prin pătimirile tale pentru adevărul cel mântuitor, învrednicitu-te-ai, muceniţă prea lăudată, de mare putere de la Dumnezeu de care nu te-a de-părtat nici o suferinţă, nici o îngrozire. De aceea şi noi, de tot felul de necazuri învăluiţi fiind, alergăm la tine şi te rugăm: ***grăbeşte şi te roagă pentru noi, păcă-toşii, ca să nu ne osândească după păcatele noastre, ci să ne miluiască după ma-re mila Sa***, pentru ca întotdeauna să-I cântăm cu inimă veselă împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 9

De boli şi de dureri fiind loviţi şi de tot felul de supărări fiind asupriţi, de ne-dreptăţi şi de neputinţe înconjuraţi fiind, pentru credinţa noastră, ***alergăm cu dragoste la sprijinirea ta, de Hristos purtătoare muceniţă Chiriachi, şi cu cre-***

dinţă te rugăm: înalţă mâinile tale către Domnul Dumnezeu, pentru care ai pătimit, ca să ne izbăvească din toate încercările, să ne dea o viaţă liniştită şi să ne păzească în pace şi în neprihănire până la sfârşitul vieţii, pe noi, ce cu evlavie îţi cântăm:

Bucură-te, că de întinăciunea sufletului şi a trupului te-ai păzit neatinsă;
Bucură-te, că n-ai voit a cunoaşte logodnic pământean;
Bucură-te, crin al fecioriei, care ai crescut în mijlocul spinilor idoleşti;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de veselia lui Hristos;
Bucură-te, că acolo de nesecată Lumină a lui Dumnezeu te îndulceşti;
Bucură-te, că în corul fecioarelor urmezi Mirelui ceresc;
Bucură-te, că şi în cetele pătimitorilor pentru Hristos sălăşluieşti;
Bucură-te, că pe pământ candela credinţei nestinsă ţi-ai păstrat;
Bucură-te, că ai strălucit în toată Anatolia şi Bitinia cu strălucirea faptelor tale creştineşti;
Bucură-te, că şi în Nicomidia pe toţi i-ai uimit cu frumuseţea sufletului şi bărbăţia credinţei;
Bucură-te, că toţi credincioşii iau îndemn de la bărbăţia ta cea nebiruită;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 10

Povăţuitoare şi ocrotitoare te punem vieţii noastre pe tine, Chiriachi, aleasă mireasă şi viteză muceniţă a lui Hristos. Cârmuieşte viaţa noastră cu pânzele rugăciunilor tale. Îndreptează-ne la limanul mântuirii şi ne izbăveşte de ispitele patimilor, pe noi, care împreună cu tine cântăm Preaputernicului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Vieţuind în curăţie şi înfruntând bărbăteşte pe hulitorii de Dumnezeu, ai strigat: ***”La mireasma Mirelui meu am alergat, Doamne, şi în muntele cel sfânt al Evangheliei m-am suit şi nu mă înfricoşez de cei ce vor să mă întoarcă de pe căile mântuirii”***. Pentru aceasta şi noi te lăudăm şi îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, fecioară, că fecioria este casa lui Dumnezeu;
Bucură-te, că vitejia şi curăţia sunt săbii neînfrânte ale mucenicilor;
Bucură-te, că nu ai luat în seamă frumuseţea cea din afară a trupului cel pieritor;
Bucură-te, că ai preţuit frumuseţea cea dinăuntru după adevăr;
Bucură-te, că fecioria este dimpreună vorbitoare cu îngerii;
Bucură-te, că minunat ai înflorit ca o mlădiţă din rădăcina sfântă a Evangheliei;
Bucură-te, că ai odrăslit roduri bogate pentru cei ce vieţuiesc după cuvântul Domnului Hristos;
Bucură-te, că viaţa ta este pentru toţi credincioşii mireasma adevăratei vieţuiri;

Bucură-te, că mintea ţi-ai luminat-o cu dumnezeiască înţelepciune;
Bucură-te, lună lucitoare prin care noaptea rătăcirii noastre se luminează;
Bucură-te, a noastră grabnică ajutătoare în nevoi şi în necazuri;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 11

Când ispitele ne împresoară şi ajutorul ne lipseşte şi când necazurile ne apasă, unde să alergăm, Sfântă muceniţă Chiriachi, decât la Mântuitorul şi la prea curata Sa Maica şi la tine, fecioară sfântă, care te-ai arătat neclintită în dragostea credinţei şi vrednică a fi ascultată de Dumnezeu, care ţi-a dăruit mare har de Sus. Pe Acela roagă-L, Sfântă muceniţă, să nu ne părăsească, ci, ca şi pe Petru, apostolul Său, să ne scoată din valurile vieţii şi din toate încercările să ne izbăvească, spre a-I cânta în pace în toate zilele vieţii noastre: ***Aliluia!***

Icosul 11

Dacă a văzut Apolinarie că nimic nu izbuteşte cu îngrozirile şi cu chinurile, iar cei de faţă urmau pilda ta şi se făceau închinători ai Dumnezeului Tău şi al nostru, a poruncit ca şi pe toţi aceia să-i dea morţii, socotind necugetat că se face sminteală în poporul cinstitor de idoli. Apoi, cu momeli a încercat să te îndepărteze de Hristos, dar neizbutind, poruncă a dat să fii tăiată cu sabia. Primind cu bucurie vestea izbăvirii de trupul cel pătimitor şi trecător, primeşte şi de la noi, sfântă muceniţă, laude ca acestea;
Bucură-te, că ţi s-a dat voie, înainte de tăiere, să te rogi cu glas Domnului Tău;
Bucură-te, că şi atunci înainte de moarte ai învăţat pe credincioşi să rămână neclintiţi în credinţa creştină;
Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a ascultat rugăciunea şi a luat la El sfinţit sufletul Tău;
Bucură-te, că trupul cel chinuit de păgâni a adormit liniştit, uimind şi prin aceasta pe ucigaşii tăi;
Bucură-te, că pentru suferinţele tale de pe pământ, plată bogată ţi-ai adunat în ceruri;
Bucură-te, că ai fost primită cu dragoste şi cu cântări de laudă în cetele de Sus;
Bucură-te, că atunci glas din cer s-a auzit strigând mulţimii: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi pe Dumnezeu, cel în Treime slăvit".
Bucură-te, că ostaşii şi cei ce erau de faţă s-au supus poruncii dumnezeieşti;
Bucură-te, că aceasta s-a făcut spre chinuirea trupurilor lor;
Bucură-te, că prin aceasta şi ei au primit, împreună cu tine, răsplata Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, că, prin rugăciunea şi ajutorul Tău, nădăjduim a fi feriţi de veşnica osândă;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 12

Trupul Tău cel chinuit şi martirizat a fost îngropat de către binecredincioşii creştini în pământul din care a fost luat. Izvor de binecuvântări se revărsau asupra celor ce se apropiau cu credinţă şi se rugau către tine cu inimă înfrântă şi smerită. Bolile se vindecau, patimile se curăţau, iar vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi se potoleau. Prin harul Bunului Dumnezeu şi purtarea de grijă a păstorului Eparhiei Huşilor, episcopul Iacob Stamati, o mână din sfintele tale moaşte, prea fericită muceniţă Chiriachi, cu cinste a fost aşezată în biserica Mănăstirii Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, ctitoria binecredinciosului voievod Ştefan cel mare, unde, împreună cu Sfinţii apostoli, îl prea mărim pe Dumnezeu cel închinat în Treime şi îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Ca să nu te lipseşti de dragostea lui Hristos şi de mântuirea sufletului, nu te-ai temut, Sfântă Chiriachi, a-ţi da trupul cel fecioresc la suferinţe şi a înfrunta pe prigonitorii Evangheliei Domnului Hristos. Focul nu te-a înspăimântat, bătăile nu te-au slăbit, închisoarea nu te-a înfricoşat, fiarele n-au putut să te îngrozească, iar moartea ca pe o dulceaţă ai primit-o, prin care socoteai să mergi mai grabnic la Mirele Tău şi Dumnezeul nostru. Pentru aceasta şi noi îţi cântăm aşa:

Bucură-te, că prin curajul Tău ai surpat chinurile păgâneşti;

Bucură-te, că mare cutremur a trimis atunci Dumnezeu şi a spăimântat pe hulitorii Săi;

Bucură-te, că aceştia, căutând numai la cele pământeşti, nu au putut să vadă puterea ce-ţi venea de Sus;

Bucură-te, că prin răbdarea cea mai presus de fire ai întrecut puterile omeneşti;

Bucură-te, că l-ai rănit pe amăgitorul Evei cu nevoinţele tale;

Bucură-te, că ai înecat mulţimea zeilor păgâneşti cu picăturile sângelui Tău;

Bucură-te, că eşti slujitoare sfintelor noastre altare şi tuturor credincioşilor pildă de curaj şi bună cucernicie;

Bucură-te, că te-ai învrednicit a birui pe împăraţii şi pe ostaşii cei tari şi înarmaţi, învăţându-ne prin aceasta să-i biruim pe eretici şi credinţa ortodoxă să o păzim;

Bucură-te, că înarmată numai cu credinţă şi cu dragostea de Dumnezeu, ne-ai învăţat cum să dobândim Împărăţia Cerurilor;

Bucură-te, că neîncetat stai în ajutorul celor care cu credinţă se roagă şi cu inimă curată îţi cântă;

Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 13 (trei ori)

O, Sfântă muceniţă Chiriachi, primeşte rugăciunile celor ce ne-am adunat în Biserica lui Dumnezeu ca să cerem ajutorul tău şi să te lăudăm pentru vitejia ta. Nu

înceta a te ruga Domnului tău şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos ca să păzească întreaga ţară a Moldovei, întreg pământul românesc şi întreaga lume, lucrare a mâinilor Sale, iar pe noi şi pe întreg poporul Său să ne binecuvânteze cu pace şi să ne ocrotească de toată boala, de asupririle ştiuţilor şi neştiuţilor vrăjmaşi, de toate durerile sufleteşti şi trupeşti şi să împlinească cererile noastre cele către mântuire, învrednicindu-ne a-I cânta întotdeauna: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1

Pornind păgânul împărat Diocleţian prigoană înfricoşată pentru nimicirea Evangheliei lui Hristos, insufla groază şi împrăştia moarte asupra drept-credincioşilor creştini. Tu însă, fecioară Chiriachi, ai înfruntat trufia lui, i-ai nesocotit poruncile şi nu te-ai înfricoşat de îngrozirile tiranului. Ai predicat pe Dumnezeul cel adevărat şi ai umilit pe vrăjmaşii Crucii. Pentru aceasta şi noi îţi cântăm:
Bucură-te, că ai avut părinţi bine credincioşi pe Dorotei şi Evsevia;
Bucură-te, că şi ei au fost chinuiţi şi ucişi, pentru că au mărturisit dreapta credinţă;
Bucură-te, că ai crezut în dragostea lui Dumnezeu şi în ascultarea Evangheliei;
Bucură-te, că ai venit în lume, în zi de Duminică, al cărei nume îl porţi;
Bucură-te, că ai fost hărăzită Domnului încă de la naştere;
Bucură-te, că viaţă virtuoasă ai dus din copilărie;
Bucură-te, că prea frumoasă la chip ai fost, dar şi mai aleasă ţi-a fost frumuseţea sufletului;
Bucură-te, că prea înţeleaptă hotărâre ai luat să rămâi fecioară;
Bucură-te, că ai adus dumnezeiescului Mire, drept zestre, credinţă vitejească şi dragostea până la jertfă;
Bucură-te, că prin nevoinţele tale, rodul mântuirii ţi-ai agonisit;
Bucură-te, că înaintea sicriului moaştelor tale căzând noi, credincioşii, îţi strigăm:
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!

Condacul 1

Adunându-ne să cerem ajutorul Sfintei muceniţe Chiriachi în nevoile şi necazurile ce ne cuprind pe noi, să o lăudăm pentru nevoinţele sale cele purtătoare de biruinţă şi să-i strigăm cu credinţă: *Fecioară sfântă, roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dea cuvânt luminat, pătrunderea minţii şi curăţia în gând şi în fapte bune, ca să prea mărim cum se cuvine vitejia ta* prin care ţi-ai dat trupul jertfă fără de prihană lui Hristos Dumnezeu, şi să-ţi cântăm totdeauna: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi, pentru Hristos mult pătimitoare!***

Sfânta mare muceniţă Chiriachi, făcătoare de minuni, vindecătoare de boli - Rugăciune, imnografie şi moaşte

Rugăciune către Sfânta muceniţa Chiriachi

O, prea sfântă şi întru tot lăudată mare muceniţă Chiriachi, care pentru Hristos ai pătimit, ca pildă să ne fii de adevărată credinţă şi răbdare, primeşte acum această smerită rugăciune, de la noi nevrednicii robii tăi, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri grabnic folositor alergăm, cinstind sfintele tale moaşte şi chipul icoanei tale, în genunchi, care cu credinţă, cu adâncă evlavie şi cu lacrimi te rugăm:

Înalţă cugetul tău, Sfântă muceniţă Chiriachi, către Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care roagă-L, iertare de păcate şi mare milă să ne dăruiască nouă şi poporului cel bine credincios, ploaie la bună vreme, roade îmbelşugate pământului, şi bună stare întregii lumi.

Roagă-L să ne dăruiască viaţă lină şi fără de păcat, credinţa ortodoxă să o întărească, întărâtările ereticilor să le nimicească, pe vrăjmaşii noştri să-i îmblânzească, ura să o stingă, dragostea să o înmulţească, războaiele să le oprească şi pace lumii să dăruiască.

Sfântă muceniţă, dăruieşte bună înţelegere soţilor, căsătorie binecuvântată tinerilor, iubire de fii părinţilor, copiilor ascultare faţă de părinţi.

Sfântă muceniţă mult pătimitoare, cere de la Hristos - Domnul, pentru noi îndurare şi tuturor păcătoşilor îndreptare; înţelepciune ierarhilor, râvnă duhovnicească preoţilor, împodobire cu virtuţi călugărilor, sănătate, iertare de păcate şi mântuire tuturor credincioşilor; fii mijlocitoare înaintea Dreptului Judecător, pentru noi smeriţii robii tăi, împreună cu Sfânta de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria şi cu toţi sfinţii cei bine plăcuţi lui Dumnezeu, prea mărind pentru toate binefacerile revărsate asupra noastră: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu, zicând: Slavă Ţie, Dumnezeule cel prea mărit întru Sfinţii Tăi, în vecii vecilor! Amin.

Imnografie

Condacul Sfintei mari mucenițe Chiriachi: Muceniţa lui Hristos ne-a chemat pe noi împreună acum să cântăm cu laude luptele şi dumnezeieştile ei nevoinţe. Căci ea, ca o viteză cu cugetul, după numele ce poartă, este doamnă a gândului şi a patimilor celor necuvioase.

Troparul Sfintei mari mucenițe Chiriachi: Mieluşeaua Ta Iisuse, Sfânta muceniţă Chiriachi, strigă cu mare glas: pe Tine Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să şi împărăţesc întru Tine şi mor pentru Tine, ca să şi viez întru Tine; ci ca pre o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfintei mari mucenițe Chiriachi - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfanta-mare-mucenita-chiriachi-tropar

Moaştele Sfintei muceniţe Chiriachi

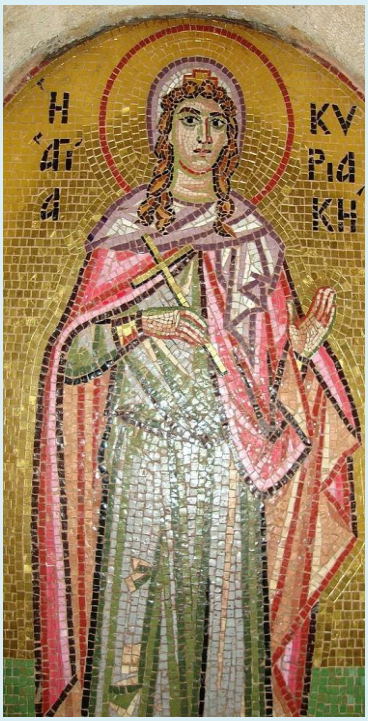

În anul 1787, episcopul Iacob Stamate (1782-1792), devenit pe urmă Mitropolit al Moldovei şi Sucevei, agoniseşte pentru sfânta episcopie a Huşilor, o parte mai mare din moaştele Sfintei muceniţe Chiriachi, pe care le răscumpărase de la un arhimandrit, din Sfântul munte al Athosului. O parte din sfintele sale moaşte (mâna) se află depuse în Catedrala episcopală "Sfinţii apostoli Petru şi Pavel" din Huşi, ctitorită de bine credinciosul voievod Ştefan cel mare şi sfânt, în anul 1495.

Foarte cunoscută nouă este Sfânta Vineri (Sfânta Parascheva mult folositoarea), iar ***Sfânta Chriachi (Duminică) ar trebui să ne fie la fel de cunoscută, deoarece sfintele ei moaşte ocrotesc, la rândul lor, ţara noastră şi mai ales, datorită vieţii sale.***

Sfintele moaşte care se află în catedrala episcopală de la Huşi izvorăsc pururea minuni celor ce le cinstesc.

Mâna Sfintei Chiriachi

Capul Sfintei Kyriaki în Mănăstirea Sfinţilor Arhangheli din Aigialeia, Grecia

Capul Sfintei Kyriaki este păstrat în Mănăstirea Sfinţilor Arhangheli din Aigialeia, Grecia. Această mănăstire a fost fondată de Sfântul Leontie în 1450. Ca fiu al unei familii aristocratice din Constantinopol, mănăstirea a fost construită cu sprijinul unchiului său Thomas şi Demetrios paleologul, care a fost impresionat de sfinţenia vieţii nepotului său. Ca un cadou i-a dat, de asemenea, capul Sfintei Kyriaki de la Constantinopol, care rămâne o comoară nepreţuită a Mănăstirii.

Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Chiriachi

În zilele împăratului Diocleţian, la anul 282, era un creştin, anume Dorotei, împreună cu soţia sa, care se chema Evsevia. Aceştia, fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod şi fiu, făgăduind să dăruiască iarăşi Lui pe copilul ce se va naşte. Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut un prunc de parte femeiască în ziua de duminică, lucru pentru care au şi numit-o pe pruncă Chiriachi, ce înseamnă duminica. Şi au hrănit-o cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după apostolul Pavel, şi au păzit-o pe fecioara curată, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.

Când păgânul Diocleţian a ridicat prigoană asupra creştinilor, atunci au fost pârâţi şi născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creştini. Acesta, cercetând pe părinţii sfintei, i-a bătut şi i-a trimis la ducele Iust, ce se afla în părţile Militinei, în Armenia cea mică. Pe Chiriachi a trimis-o la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Maximian, cercetând pe muceniţă şi aflând-o tare în credinţa în Hristos, a poruncit de au bătut-o mult. Şi de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor ce o chinuiau pe muceniţă.

Atunci a zis sfânta către Maximian: "Nu te înşela, Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor!"

Atunci Maximian a trimis pe sfântă la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei. Ilarion, cercetând pe muceniţă, a dus-o în capiştea idolilor. Acolo, rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare, încât s-au zdrobit idolii şi s-au făcut praf. După aceasta, a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat praful idolilor şi un fulger a ars faţa stăpânitorului Ilarion, care, căzând din scaun, a murit.

Venind alt stăpânitor în locul lui şi fiind înştiinţat de acestea, a hotărât ca sfânta să fie supusă la felurite chinuri, din care a rămas nevătămată. Atunci a stătut stăpânitorul la judecată şi a dat asupra sfintei hotărârea să fie ucisă afară din cetate, prin tăierea capului.

Auzind Chiriachi această hotărâre, a cerut vreme să se roage. După ce s-a rugat mult, a învăţat pe creştinii cei ce-i urmaseră dreapta credinţă. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu; mergând ostaşii aproape de dânsa, vrând să-i taie capul, dar văzând-o moartă, s-au spăimântat.
Deci, s-a făcut glas dumnezeiesc către dânşii: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu!" Iar ostaşii, întorcându-se, au slăvit pe Dumnezeu.

Sfânta mare muceniță Chiriachi - drumul spre sfințenie

Refuzând să devină mireasa unui păgân, Sfânta Chiriachi a fost torturată până la moarte, după ce i-au fost uciși părinții.

***

Născută în secolul al III-lea, ca urmare a rugăciunilor făcute de părinții ei sterpi, Sfânta Chiriachi a fost învățată de mică dreapta credință, fiind afierosită Domnului. Dar fiind foarte curată și frumoasă la chip, a fost plăcută de un păgân ce dorea să o facă soția fiului său. Mucenița a refuzat, mărturisind că este mireasa Domnului și că dorește să moară în feciorie. Plin de furie, păgânul a pârât-o pe aceasta că este creștină, împreună cu familia ei, în vremea aceea creștinii fiind persecutați, din porunca lui Dioclețian.

După ce au fost torturați și omorâți mai întâi părinții tinerei, a venit și rândul acesteia să fie supusă chinurilor. Torturată de Maximian, nepotul împăratului, și de slujitorii acestuia, Sfânta Chiriachi răbda bătăile ca și cum nu le-ar fi simțit, chinuitorii schimbându-se de trei ori între ei și obosind cu toții. Spânzurată de păr și arsă cu torțe, sfânta vieţuia de parcă nici nu avea trup, noaptea arătându-i-Se Mântuitorul, ca să îi vindece rănile. Și crezând chinuitorii că au vindecat-o zeii, au dus-o în capiștea idolească să le mulțumească, dar Sfânta Chiriachi s-a rugat, iar capiștea s-a dărâmat.

Și fiind aruncată într-un cuptor cu foc, a stat acolo ore în șir, fără să fie atinsă de flăcări, până când a venit o ploaie și a stins focul. Nici leii nu s-au apropiat de ea să o mănânce, așa că cei o torturau au decis să îi taie capul cu sabia. Atunci sfânta, cerând vreme să se pocăiască, s-a rugat Domnului și îngerii au venit să îi ia sufletul, spre uimirea tuturor.

Pătimirea Sfintei muceniţe Chiriachi

În zilele împăratului Diocleţian, la anul 282, era un creştin, anume ***Dorotei***, împreună cu soţia sa, care se chema ***Evsevia***. Aceştia, fiindcă erau fără de fii, s-au rugat lui Dumnezeu ca să le dea rod, făgăduind să-I dăruiască Lui pe copilul ce se va naşte. Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut un prunc de parte femeiască în ziua de duminică, lucru pentru care au şi numit-o pe pruncă ***Chiriachi, ce înseamnă duminică.*** *Deci* ***botezând-o, au crescut-o cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după Apostolul Pavel, păzind-o pe fecioară curată, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.***

Iar într-o zi, un păgân bogat, care vieţuia în cetate, auzind lăudându-se frumuseţea şi bunătatea obiceiurilor tinerei fecioare, a hotărât s-o însoţească cu fiul său. Şi spunând el lui ***Chiriachi*** de aceasta, ea ***a mărturisit că este mireasa lui Hristos şi că doreşte să moară în feciorie.***

În vremea aceea, Diocleţian a ridicat prigoană asupra creştinilor, iar păgânul mâniindu-se, s-a dus şi a pârât la împărat pe Chiriachi şi pe părinţii ei, cum că sunt creştini. Deci tiranul i-a chemat şi i-a întrebat de ce defaimă zeii.

Dorotei a răspuns cu îndrăzneală că a învăţat de la părinţii săi să nu cinstească decât pe Unul Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi Care s-a întrupat pentru a noastră mântuire.

Atunci împăratul a poruncit să fie biciuit, dar pentru că Dorotei nici sub lovituri nu înceta să batjocorească pe idoli, l-a trimis împreună cu Evsevia la ighemonul Iust, ce se afla în părţile Militinei, în Armenia cea mică. Deci acela i-a pus la chinuri, apoi a poruncit să le taie capetele. Iar pe Chiriachi, Diocleţian a trimis-o la ginerele său, cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Acela uimindu-se de frumuseţea fecioarei, i-a făgăduit că o va însoţi cu o rudenie a împăratului, dacă se va închina idolilor. Dar ***Chiriachi nu s-a plecat deloc, zicând că nimic nu poate să o despartă de Hristos. Atunci Maximian a poruncit să o întindă la pământ şi să o bată cu vine de bou, până va muri. Deci ostaşii au bătut-o până au ostenit şi s-au schimbat între ei de trei ori, dar muceniţa a rămas nesimţitoare la lovituri şi încă mai mult strălucea de har. Pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor ce o chinuiau pe muceniţă, crezând că aceştia nu o lovesc cu toată puterea, din milă faţă de ea.***
Atunci Sfânta a zis către Maximian: „Nu te înşela, Maximiane! Niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor!"

Atunci Maximian a trimis pe Sfântă la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei, care era vestit pentru cruzimea sa faţă de creştini. Acela citind scrisoarea lui Maximian, a ameninţat-o pe muceniţă cu chinuri groaznice, dar Chiriachi i-a răspuns că i-ar fi mai uşor să înmoaie fierul, decât să o supună pe ea. Deci chinuitorul a poruncit să o spânzure de păr şi să o ardă cu torţe, dar ea a rămas nepăsătoare, ca şi cum ar fi fost fără de trup.

Iar noaptea următoare, Hristos i s-a arătat în temniţă şi i-a vindecat rănile, făgăduindu-i să o treacă toate încercările cu harul Său.

Deci chinuitorul s-a spăimântat văzând-o vindecată dimineaţa, dar a crezut că zeii au tămăduit-o şi a dus-o în capiştea idolilor. Acolo rugându-se Sfânta lui Hristos, s-a făcut cutremur mare, încât s-au zdrobit idolii şi s-au făcut praf.
După aceasta, a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat praful idolilor,

făcându-i pe păgâni să fugă. Doar Ilarion a rămas în capişte blestemând, dar un fulger venit din cer a ars faţa lui, încât a căzut din scaun şi a murit.

Atunci a venit un alt stăpânitor, cu numele Apolonie şi fiind înştiinţat de cele întâmplate, a poruncit să se aprindă un foc mare, ca să fie aruncată Sfânta în flăcări. ***Deci ostaşii încingând un cuptor mare, au aruncat-o pe Chiriachi înăuntru. Dar ea a stat acolo mai multe ceasuri în rugăciune, cu mâinile întinse spre cer, fără să fie arsă deloc. Şi deşi era vară şi senin, a apărut un nor şi s-a făcut o ploaie mare, care a stins focul.***

A fost aruncată apoi la doi lei sălbatici, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca miei. Şi mulţi păgâni, minunându-se de un lucru ca acesta, au mărturisit pe Hristos şi au fost ucişi. ***Iar a doua zi, stăpânitorul văzând că nu poate să o înduplece în nici un chip, a stătut la judecată şi a dat asupra Sfintei hotărârea să fie ucisă afară din cetate, prin tăierea capului.***

Auzind Chiriachi această hotărâre, a cerut vreme să se roage. Deci s-a rugat îndelung, mulţumind lui Hristos care a învrednicit-o să mărturisească numele Său înaintea împăraţilor şi a ighemonilor şi Care i-a păzit fecioria neîntinată.

Atunci s-au arătat nişte îngeri luminoşi veniţi ca să-i primească sufletul pentru a-l duce la Mirele său cel ceresc, iar ea s-a culcat încet la pământ, încredinţându-se în mâinile lui Dumnezeu.

Deci când ostaşii au mers aproape de dânsa, vrând să-i taie capul, au văzut-o moartă şi s-au spăimântat. Şi s-a făcut glas dumnezeiesc către dânşii: „Mergeţi, fraţilor şi propovăduiţi la toţi măririle lui Dumnezeu!" Şi în vreme ce ostaşii s-au întors să spună ighemonului cele văzute, creştinii care se ascundeau de frica păgânilor au luat trupul Sfintei şi l-au îngropat într-un loc potrivit, lăudând pe Dumnezeu, cel slăvit întru sfinţii săi.

Sinaxar 7 iulie

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Toma cel din Maleo.

Acesta a strălucit mai întâi cu viaţă înălţată de voievod, făcând multe şi mari biruinţe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos şi socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel uşor al Domnului. Şi atât a întrecut pe ceilalţi în răbdarea ostenelilor pentru fapta bună, şi cu numele şi viaţa cea cinstită, încât părea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga.

Şi suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a strălucit ca un luceafăr, şi îndeletnicindu-se cu rugăciuni şi privegheri, a luat darul tămăduirilor: gonind dracii din

oameni, dând vedere orbilor, pe şchiopi îndreptând şi cu rugăciunea izvorând apă. Şi alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Chiriachi.

În zilele împăratului Diocleţian, la anul 282, era un creştin anume Dorotei împreună cu soţia sa care se chema Evsevia. Aceştia, fiindcă erau fără de fii, se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod şi fiu, făgăduind să dăruiască iarăşi Lui pe copilul ce se va naşte lor. Deci a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, şi au născut un prunc de parte femeiască în ziua de Duminică, pentru care lucru şi pe pruncă au numit-o Chiriachi, ce va să zică Duminica. Şi au hrănit-o cu învăţătura şi cuvântul Domnului, după apostolul Pavel, şi au păzit-o pe fecioară, fiindcă făgăduiseră a o afierosi lui Dumnezeu.

Iar când păgânul Diocleţian a ridicat prigoana asupra creştinilor, atunci au fost pârâţi născătorii sfintei împreună cu dânsa la tiran, cum că sunt creştini. Acesta cercetând pe părinţii sfintei i-a bătut şi i-a trimis la ducele Iust, ce se afla la părţile Meletinei în Armenia cea mică. Iar pe Chiriachi a trimis-o la cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia.

Maximian, cercetând pe muceniţă şi aflând-o tare în credinţa lui Hristos, a poruncit de au bătut-o mult. Şi de vreme ce sfânta se ruga, pentru aceasta tiranul se mânia asupra ostaşilor celor ce chinuiau pe muceniţă.

Atunci a zis sfânta către Maximian: "Nu te înşela, Maximiane, căci niciodată nu mă vei birui, căci harul lui Dumnezeu îmi este în ajutor".

Atunci Maximian a trimis pe sfântă la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei. Ilarion, cercetând pe muceniţă, a dus-o în capiştea idolilor. Acolo rugându-se sfânta, s-a făcut cutremur mare încât s-au zdrobit idolii şi s-au făcut ca nişte praf; după această a urmat şi o furtună de vânt, care a împrăştiat în văzduh praful idolilor, şi un fulger a ars faţa stăpânitorului Ilarion, care căzând din scaun a murit.

Venind alt stăpânitor în locul lui şi fiind înştiinţat de acestea, a hotărât ca sfânta să fie supusă la felurite chinuri, din care a rămas nevătămată. Atunci a şezut stăpânitorul la judecată şi a dat asupra sfintei hotărârea să fie ucisă afară din cetate prin tăierea capului.

Atunci sfânta a cerut vreme ca să se roage; şi după ce s-a rugat mult, a învăţat pe creştinii cei ce îi urmaseră; apoi culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, şi mergând ostaşii aproape de dânsa, vrând ca să-i taie capul, şi văzând-o moartă s-au spăimântat. Deci s-a făcut glas dumnezeiesc către dânşii: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu". Iar ostaşii întorcându-se au slăvit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Acachie Sanaitul.

Acest cuvios părinte al nostru a trăit la Muntele Sinai şi este cel despre care vorbeşte Sfântul Ioan Scărarul (prăznuit la 30 martie şi în Duminica a 4-a din Postul mare) în cartea sa "Scara Raiului", treapta a patra.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Peregrin, şi cei dimpreună cu dânsul: Luchian, Pombie, Isihie, Papia, Satornin şi Ghermano.

Aceştia erau din Italia, dar din pricina prigoanei ce se făcea de Traian, au venit la Dirahia, unde văzând pe Sfântul Astie episcopul spânzurat pe Cruce şi fericindu-l, au fost prinşi de ostaşi. Şi mărturisindu-se că sunt creştini, din porunca antipatului Agricola, au fost aruncaţi în Marea Adriatică. Şi aşa au luat cununa muceniciei. Iar moaştele lor scoţându-le marea afară, le-a ascuns în nisip.

După ce au trecut 70 de ani, s-au arătat episcopului Alexandriei, care luându-le le-a îngropat cu cinste, făcând deasupra lor o casă de rugăciune.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Evstatie, care de foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Policarp cel nou, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Evanghel, care de sabie s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar - Sfânta mare muceniță Chiriachi - 7 iulie

https://www.trinitas.tv/sfanta-mare-mucenita-chiriachi-7-iulie/

***

Sfânta Chiriachi din Nicomidia s-a născut într-o familie creștină evlavioasă și înstărită din părinții Dorotei și Eusebia. Aceștia i-au dat numele Chiriachi singurei lor fetițe pentru că se născuse duminica, iar în limba greacă Chiriachi înseamnă Duminică.

Pentru că tânăra Chiriachi era foarte frumoasă și provenea și dintr-o familie bogată, un magistrat local a dorit să o logodească cu fiul său. A cerut-o părinților săi, însă Dorotei și Eusebia i-au explicat că Chiriachi își dedicase viața și fecioria lui Hristos dorind să trăiască în astfel de nevoință pentru întreaga viață.

Înfuriat, magistratul a făcut public faptul că părinții fetei erau creștini. Vrând să le facă rău, a mințit spunând că aceștia au batjocorit idolii și au refuzat să le aducă jertfe. Toate acestea se întâmplau în timpul domniei lui Dioclețian, un împărat roman vestit pentru ura sa împotriva iubitorilor de Hristos.

Dositei și Eusebia, după ce au fost torturați au fost trimiși la Melitene. Chiriachi a fost trimisă de Dioclețian la ginerele și co-regentul său Maximian în Nicomidia. Acesta văzând tinerețea și frumusețea tinerei fecioare a sfătuit-o să nu-și irosească viața și să se lepede de Hristos, făgăduindu-i-se în schimb viață liniștită și bună-

stare. Chiriachi a fost curajoasă. Spunându-i împăratului că nimic și nimeni nu vor putea să o determine să se despartă de dragostea inimii sale, Hristos Domnul.

A fost torturată și întemnițată multă vreme însă credința și inima sa neclintită nu a putut fi înfrântă. În cele din urmă, înțelegând faptul că suferința trupului și amenințările nu pot determina sfânta fecioară să renunțe la credința sa, a fost condamnată la decapitare. I s-a dat oportunitatea să se roage înainte. Cu mulțumire a rugat pe Domnul să îi primească sufletul și să pomenească pe cei care au onorat-o cu darul martiriului.

Imediat cum și-a terminat rugăciunea, înainte de a fi decapitată, și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Creștinii i-au luat trupul și l-au depus cu cinste într-un loc aparte.

Putem învăța de la Sfânta Chiriachi statornicia credinței, viața al cărei singur sens este Hristos, ordonarea priorităților în viață și multe alte lucruri. La fel, pilda aceste sfinte fecioare ne determină să ne punem întrebarea care ne dă măsura vieții fiecăruia dintre noi. Avem noi oare ceva în viața noastră pentru care merită să și murim?

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Chiriachi

În zilele lui Diocleţian (284-305) erau un creştin Dorotei şi soţia sa Eusebia, care, neavând copii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod, făgăduindu-I că I-l vor încredinţa Lui pe copilul care se va naşte. Şi a ascultat Domnul rugăciunea lor şi le-a dăruit o fată pe care au numit-o Chiriachi, pentru că se născuse duminica.

Dar când Diocleţian a ridicat prigoană împotriva creştinilor, au fost prinşi părinţii sfintei împreună cu ea. Pe bătrâni i-au dus la Melitene, în Armenia, iar pe Chiriachi au trimis-o în lanţuri la Maximian Galeriu (305-311). Acesta, cercetând-o şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie bătută până la moarte. Sfânta a primit în tăcere cumplitele lovituri de toiege. Nu se plângea, ci numai se ruga în tăcere.

Pentru că nu s-a lepădat de Hristos, prigonitorul Galeriu a dat-o în seama dregătorului Ilarion al Bitiniei, dar pe când acela o judeca, un cutremur mare s-a făcut, Ilarion pierzându-şi viaţa sub dărâmături.

Peste ceva timp, a venit un alt dregător care, aflând pe fecioară în temniţă, a poruncit să se aprindă un foc mare şi sfânta să fie aruncată în flăcări. Dar, începând atunci o ploaie mare, focul s-a stins, iar fecioara a rămas nevătămată. A fost apoi aruncată fiarelor sălbatice, dar acelea nu i-au făcut nimic.

Văzând acestea, dregătorul a poruncit să i se taie capul. Şi luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate ca s-o omoare. Înainte să fie ucisă, sfânta a cerut voie ca să se roage. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Ostaşii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul, văzând-o deja moartă, s-au mirat şi au crezut atunci în Hristos.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Chiriachi; Sfântul cuvios Toma din Maleon

În zilele împăratului Diocleţian (284-305), era un creştin pe nume Dorotei, cu soţia sa, Eusebia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod pântecelui, făgăduind să-l dăruiască Domnului pe copilul ce se va naşte.

Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină au numit-o Chiriachi (pentru că în limba greacă Ziua Domnului adică Duminica, se spune Chiriachi).

Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu. Dar, pe când Sfânta Chiriachi era de 16 ani, păgânul împărat Diocleţian a pornit prigoană împotriva creştinilor. Atunci au fost pârâţi părinţii Sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini.

Deci, au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanţuri, la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarian al Bitiniei.

Şi, venind acesta la judecată chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarian şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară în temniţă, a poruncit să se aprindă un foc mare şi Sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată. A fost, apoi, aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii.

Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos. Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca Sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă. Şi, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303.

Iar Sfânta a cerut voie să se roage. După ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră să mărturisească şi ei credinţa. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul şi văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: „Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu”. Atunci ostaşii şi cei ce erau de faţă au crezut în Hristos.

Moaştele Sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creştini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni.

Prin voia lui Dumnezeu şi purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Huşilor, în anul 1763, o mână din sfintele ei moaşte a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos şi aşezată în biserica Mănăstirii Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel din Huşi, ctitoria Sfântului voievod Ştefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Huşilor, Sfânta devenind ocrotitoare a acestei eparhii.

Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

***

Sfântul cuvios Toma din Maleon (sec. X) - Capul Maleo se află în sud-estul Greciei despărțind golful Argolic de cel Laconic, loc periculos pentru corăbieri. În vechime se afla acolo un templu al zeului Apolon.

Prea cuviosul Toma Maleotul a fost un ostaș cinstit de toți cei ce-l cunoșteau. Iubirea pentru Hristos l-a îndemnat însă să părăsească lumea și astfel a îmbrăcat haina smereniei călugărești și s-a dus în pustie. Dumnezeu a binecuvântat rugăciunea și nevoințele sale prin învrednicirea cu darul tămăduirilor minunate.

Proloage 7 iulie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna iulie în 7 zile: pomenirea cuviosului părintelui nostru Toma din Maleo. (sec. X)

Cuviosul Toma, la începutul vieţii sale în lume, a fost ostaş, cu slavă mare, pentru bogăţia şi vitejia sa. Şi era puternic cu trupul şi viteaz în războaie, biruind de multe ori cetele duşmanilor. Şi, iubind pe Hristos, a lăsat lumea şi a luat jugul lui Hristos şi s-a îmbrăcat în chipul monahilor, asemănându-se Domnului, prin sărăcia şi prin smerenia sa.

Şi cerceta aşezările nevoitorilor, învăţând de la ei, săvârşirea faptelor bune. De astfel de învăţători, a fost îndreptat, ca un alt Ilie, spre un alt Carmel, spre muntele ce se chema Maleo, unde a vieţuit singur, cu Dumnezeu, invrednicidu-se de dumnezeieştile descoperiri.

Aici înfrângea viclenia lucrurilor celor nevăzute, întărindu-se cu lucrul mâinilor şi cu rugăciunea cea neîncetată.

Şi, precum cetatea din vârful muntelui, nu este cu putinţă, a se ascunde şi nici făclia, care străluceşte sus, în tăria cerului, nu se tăinuieşte, aşa şi cuviosul Toma din Maleo, muntele cel pustiu, prin sfinţenia sa, a răsărit în lume, ca o stea luminoasă, strălucind peste cele pământeşti. Şi, descoperit fiind de oameni, s-a făcut lumină celor întunecaţi şi liman celor ce alergau la dânsul. Că luând de la Dumnezeu puterea facerii de minuni şi darul tămăduirilor, vindeca minunat, toate bolile. Că, la toate neputinţele, cele netămăduitoare, dădea grabnică vindecare, celor ce veneau la el, cu credinţă. Şi, cu darul lui Hristos se izgoneau din oameni duhurile necurate, la rugăciunile cele sfinte.

Întru această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Chiriachi (†303).

În zilele împăratului Diocleţian, era un creştin, anume Dorotei, cu soţia sa Evsevia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu, să le dea lor rod, făgăduind să-l dăruiască Domnului, pe copilul ce se va naşte. Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc, de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină, au numit-o Chiriachi. Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu.

Dar, când păgânul Diocleţian a ridicat prigoana împotriva creştinilor atunci, au fost pârâţi părinţii sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini. Au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei; pe bătrâni i-au

dus la Militina Armeniei, iar pe frumoasa Chiriachi, au trimis-o în lanţuri, la Galeriu, însoţitorul la domnie al lui Diocleţian, din Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară, şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie bătută de moarte. Sfânta a primit, în tăcere, cumplite lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul Galeriu, că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină, să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarion al Bitiniei.

Şi, acesta, venind la judecată, chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a întâmplat un cutremur mare de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarion şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară întemniţată, a poruncit să se aprindă un foc mare şi sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând, atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată.

A fost, apoi aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii. Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, de mirare, au crezut în Hristos.

Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă. Şi, luând-o slujitorii au scos-o afară din cetate, să-i taie capul.

Iar sfânta a cerut voie să se roage. Şi, după ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră, să mărturisească şi ei credinţă. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul, în mâinile lui Dumnezeu, ca un copil. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea, ca să-i taie capul şi văzând-o moartă, s-au mirat.

Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc către dânşii, zicând: "Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu". Iar ostaşii şi călăii s-au îmblânzit, mărturisind pe Hristos, căruia i se cuvine slava! Amin.

Întru această zi, învăţătura că este bine a merge la biserică şi a cere lui Dumnezeu cele folositoare.

Sârguiţi-vă fraţilor şi surorilor, a veni împreună la biserică. Lăsaţi lucrul mâinilor voastre şi înălţaţi-vă în Cerul cel mai de sus, pentru că, iată, biserica cer pământesc este, întru care îngerii slujesc, nevăzut, pe Dumnezeu, împreună cu oamenii, altarul este locul sălăşluirii lui Dumnezeu, iar Sfânta Masă, tron al Sfintei Treimi, din

care, ni se dă spre mâncare, Trupul Fiului lui Dumnezeu şi Sfântul lui Sânge, care curăţesc şi mântuiesc sufletele noastre. Pentru că Însuşi Domnul zice: "Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu viu va fi în veci!"

Drept aceea, pentru viaţa veşnică să ne ostenim, mergând la Sfânta Biserică, pentru ca împreună cu proorocul să cântăm: "Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie, în casa Domnului vom merge" (Ps. 121, 1). Şi iarăşi: "Deschideţi-mi mie porţile dreptăţii şi, intrând în ele, voi lăuda pe Domnul" (Ps. 177, 19). Şi aşa vei auzi: "Fericiţi cei ce locuiesc în casa Ta: în vecii vecilor Te vor lăuda." (Ps. 83, 5). Pentru că zice: "În adunări binecuvântaţi pe Domnul Dumnezeu". (Ps. 67, 27).

Că semn de credinţă bună este, ca totdeauna, să alerge omul la biserică şi cu dese rugăciuni, să-l facă milostiv pe Dumnezeu, fiindcă Însuşi Domnul a zis: "Cereţi şi vi se va da" (Matei. 7. 7).

Şi porunceşte Dumnezeu oamenilor, să alerge la biserici, ca la un liman lin, în faţa viforului, şi, ca la o alinare, de primejdiile lumeşti să vină, căci numai aici omul leapădă de la sine, toată legătura nedreptăţii: mânia, invidia, iuţimea, clevetirea, urâciunea şi gândul cel rău.
Şi, aşa, va primi Dumnezeu rugăciunea ta, precum ascultă o mamă pe fiii săi, şi-ţi va da ţie toate cererile inimii tale, de care vei avea trebuinţă.

Domnului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 7 iulie

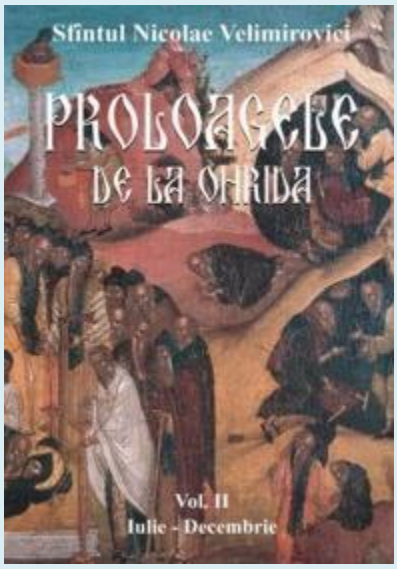

Pomenirea Sfintei mari muceniţe Dominica [Chiriachi]

În vremea împăratului Diocleţian şi a ginerelui lui, Maximian, ambii, adversari ai lui Hristos, a locuit în Anatolia o familie de creştini vârstnici şi plini de toată cucernicia, dar care nu aveau copii. ***Pe bărbat îl chema Dorotei, iar pe femeie Evsevia. Ei erau foarte bogaţi. Prin multă şi neîncetată rugăciune, lor li s-a dăruit în cele din urmă un copil de la Dumnezeu - pe sfânta pruncă Dominica.***

Încă din copilărie, aceasta s-a închinat pe sine cu totul lui Dumnezeu, înfrânându-se de la toate cele pe care le fac îndeobşte copiii. ***Când a ajuns la vârsta cuvenită, fiind foarte frumoasă cu trupul şi cu sufletul, mulţi tineri au voit să o ia în căsătorie, dar ea i-a refuzat pe toţi, zicând că s-a logodit Mirelui celui Ceresc şi Domnul şi că nimic nu dorea mai mult decât să moară fecioară.***

Unul dintre pretendenţii respinşi a denunţat-o pe Dominica şi pe părinţii ei tiranului Diocleţian, sub acuzaţia de creştinism, împăratul a poruncit ca părinţii Dominicăi să fie torturaţi, iar după aceea să fie surghiuniţi la cetatea Melitene, unde ei au şi murit, suferind cumplit pentru Hristos.

Pe Dominica, Diocleţian a trimis-o la judecată lui Maximian. Cum Dominica a stat tare şi a mărturisit pe Hristos înaintea lui Maximian, acesta a poruncit ca fecioara să fie întinsă la pământ şi biciuită cu vine de bou. După acestea el a dat-o pe mâna a doi comandanţi, mai întâi a lui Hilarion, iar după moartea acestuia, pe mâna lui

Apollonie. Amândoi au torturat-o bestial pe Dominica, în felurile cele mai de neînchipuit, fără a o putea clinti din credinţa ei.

Când Sfânta Dominica zăcea în temniţa ei, acoperită din cap până în picioare de răni, Hristos Domnul a apărut înaintea ei, a vindecat-o şi i-a zis: „Dominico, nu te teme de schingiuiri, căci harul Meu este cu tine."

Cu adevărat harul Domnului Iisus Hristos a apărat-o pe această mare muceniţă de focul în care a fost aruncată, de fiarele înaintea cărora a fost aruncată spre mâncare, spre batjocură judecătorilor celor nelegiuiţi care credeau că o dau la moarte sigură.

Văzând-o pe Dominica scăpând prin minuni mari nevătămată de la asemenea uciderи, mulţi păgâni au crezut în Hristos, fiind pentru aceasta cu toţii ucişi prin tăierea capului.

Dominica i-a zis lui Apollonie: „Vezi bine că nicicum nu mă poţi întoarce de la credinţa mea. Căci de mă arunci în foc, mai înainte de mine cei trei Tineri în foc au fost aruncaţi şi prin credinţă s-au mântuit; iar de mă arunci la fiare, mai înainte de mine marele Daniil, prorocul la fiare a fost aruncat, dar prin credinţă s-a mântuit; iar de mă arunci în mare, mai înainte de mine Iona, prorocul a fost în pântecele chitului trei zile şi trei nopţi şi prin credinţă s-a mântuit; dacă tăişului săbiei mă dai, mai înainte de mine cinstitul Botezător Ioan sabiei a fost dat şi credincioşia lui 1-a mântuit. Căci ca şi tuturor acestora, mie viaţă îmi este a muri pentru Hristos."

Atunci Apollonie a poruncit uciderea muceniţei prin tăierea capului. ***Dominica a îngenuncheat, şi-a ridicat sfintele ei mâini la cer şi s-a rugat lui Dumnezeu ca să Se milostivească de toţi cei care vor cinsti pomenirea ei şi ca să dăruiască odihnă veşnică sufletului ei şi a lor ei părinţi.***

Săvârşindu-şi rugăciunea ea şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, mai înainte ca să-i fie lovit gâtul de sabia călăului.

Dominica a luat mucenicia cu cinste în cetatea Nicomidiei şi a fost primită în locaşurile bucuriei celei veşnice a împărăţiei lui Hristos, la anul 289.

Pomenirea Sfântului cuvios Toma din Maleon

La început acest Toma a fost un vestit comandant de oştiri, viteaz şi biruitor în lupte şi de asemenea foarte bogat. El era şi foarte mare la trup, fapt pentru care băga spaima în duşmani numai cu înfăţişarea.

Dar când s-a rănit cu dragostea lui Hristos, el a lepădat toate ale lumii, a lui faimă şi mare bogăţie şi s-a retras în pustie, unde s-a făcut monah. Luând asupra lui viaţa tuturor monahiceştilor nevoinţe, el a ajuns la măsuri mari, că şi Sfântul Ilie proorocul a venit la el şi 1-a călăuzit la un munte numit Maleon, care este în apropierea Athosului. Acolo el a trăit cu desăvârşire singur cu Dumnezeu, cufundat în rugăciune ziua şi noaptea.

Dar deşi s-a ascuns atât de adânc de lume, lumea totuşi 1-a aflat, căci sfinţenia vieţii lui nu s-a putut ascunde. Poporul a început să-şi aducă la el pe bolnavii lor, iar Sfântul Toma îi vindeca de neputinţele trupului şi de toată boala cea trupească şi sufletească.

Chiar şi după sfânta lui adormire, care a fost în veacul al zecelea, sfintele lui moaşte au continuat să le fie de minunat ajutor tuturor celor care veneau să se închine şi să se atingă de ele cu credinţă.

Pomenirea Sfinţilor cuvioşi mucenici Epictet şi Astius

Astius a fost singurul fiu al părinţilor lui, Alexandru şi Marchellina. Pe el 1-a adus la Sfânta credinţă preotul Epictet, care 1-a botezat şi 1-a şi tuns pe Astius în monahism.

Ei mai după aceea s-au strămutat în părţile răsăritului, în Sciţia şi s-au sălăşluit în cetatea scită Almirida (astăzi Ramzina), la gurile Dunării de la Marea Neagră.

Ei au fost torturaţi şi omorâţi pentru Sfânta credinţă prin tăierea capetelor, cam pe la anul 290.

Ei s-au înfăţişat după moartea lor, amândoi, înaintea părinţilor lui Astius, Alexandru şi Marchellina, ceea ce i-a făcut pe aceştia să se convertească la Hristos.

Alexandru şi Marchellina s-au dus şi au primit Sfântul Botez de la episcopul Evanghelus, cel ce avea să fie la rândul lui decapitat pentru Hristos. El este „Evanghelus, noul înger," după cum glăsuieşte o cântare închinată lui.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Dominica

Sfânta Dominica e unica fiică
A părinţilor mucenici pentru Hristos,
A sfinţilor lui Dumnezeu.

Lipsită de ei, Dominica,
Marile averi săracilor împarte,
Ea doar cu trupul şi-al ei strai rămâne,
Şi cu acestea grăbeşte pe urmele
Scumpilor părinţilor ei.

Ea jertfă se face pentru Hristos.
Dominica e roua dimineţii,
Curată şi strălucitoare ca ea.

Ea ale lumii ademeniri în picioare le calcă,
Ale bărbaţilor graiuri.

Ea groaza chinurilor o dispreţuieşte desăvârşit,
Grăbind spre ele ca şi spre o nuntă,
Căci în ajutor îi stă numele prea dulce al lui Iisus.

Ea prin torturi bestiale în Viaţă intră,
În bucuria împărăţiei lui Dumnezeu.
Trupul ei este roşu de sânge
De bucuria negrăită a cerului vrednic!

O Dominico, Sfântă aleasă a lui Dumnezeu,
Tu sub al săbiei tăiş ai ieşit din lume,
Şi pe tine Cerul cu-a slavei cunună te-a primit!

Învaţă-ne pre noi credinţa să cinstim,
Învaţă-ne pre noi viaţa toată credinţei să ne-o închinăm!

Cu ale tale sfinte rugăciuni ajută-ne nouă,
O, a sfinţeniei candelă sfântă,
Ce străluceşti între toate
Ale Raiului lumini!

Cugetare

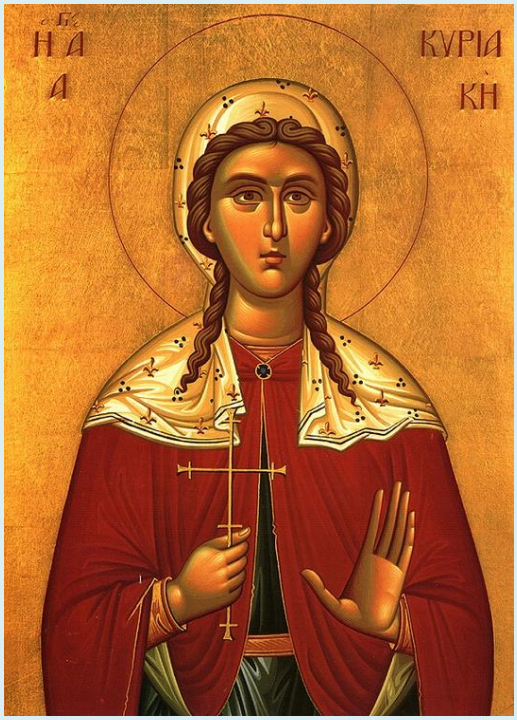

Exemplul Sfintei Domnica, celei ce a fost fecioară de o mare frumuseţe şi al Sfântului Astius, tânărul posesor al unei imense averi şi faptul că ambii şi-au dispreţuit cu totul bogăţiile acestea şi s-au dat morţii pentru credinţa în Hristos,

acestea toate ne conduc la gândul că nimic în istorie nu se poate compara cu puterea lui Hristos, prin al cărui ajutor, tineri şi tinere cărora viaţa le stă la picioare se biruie pe ei înşişi şi astfel biruie toate celelalte şi întreaga lume.

Victoria pe care o repurtezi asupra ta însuţi este cea mai formidabilă victorie. Biserica numără în rândurile ei asemenea biruitori cu miile şi cu miile de mii.

***Sfântul Ciprian**, scriind despre feciorie, zice: „A învinge plăcerea trupească este cea mai mare plăcere; nici o victorie nu este mai mare decât victoria asupra poftelor propriului suflet şi trup. Cel care îşi învinge un adversar, devine mai puternic decât acel unul, dar cel care îşi învinge patimile se dovedeşte mai puternic şi decât sine însuşi. Orice rău din lume este mult mai uşor de învins decât propria plăcere, căci relele pe care le vedem în lume sunt hidoase şi respingătoare, pe când răul plăcerilor pe care le avem sau ni le dorim este atrăgător şi plăcut. Cel care şi-a biruit poftele s-a eliberat cu adevărat de spaimă şi de teamă, căci acestea nu-şi află sursa decât în iubirea de plăceri."*

Luare aminte

Să luăm aminte la minunata scoatere de apă din stânca Horebului (Ieşirea 17):

- *La cum poporul lui Israel, însetat fiind, se îndoia că Dumnezeu este cu ei şi cârtea împotriva lui Moise;*
- *La cum, din porunca lui Dumnezeu, Moise a izbit stânca cu toiagul lui, iar din stâncă a ţâşnit şuvoi de apă;*
- *La cum şi inima mea s-a făcut piatră din pricina îndoielii şi la cum din ea izvorăsc şuvoaie de lacrimi atunci când se atinge de ea harul sfânt al Credinţei în Dumnezeu.*

Predică despre laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al Cuvântului

Ca nişte prunci de curând născuţi, să doriţi laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului, ca prin el să creşteţi spre mântuire, De vreme ce aţi gustat şi aţi văzut că bun este Domnul (I Petru 2: 2-3).

Sfântul apostol Petru îi socoteşte pe creştini *ca pe nişte prunci de curând născuţi.* Sfântul Botez este o nouă naştere, iar omul începe să-şi numere viaţa începând cu sfântul botez.

Iar cel nou născut duhovniceşte trebuie să se hrănească cu mâncare blândă, întocmai ca şi nou-născutul cel trupesc.

Dar care este hrana pe care o recomandă apostolul noilor creştini? Ea este *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului.* Pruncul cel trupesc se hrăneşte cu laptele matern, care nu este decât chipul laptelui celui duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului, luat spre hrană de pruncul cel duhovnicesc. Deci care este laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut al cuvântului cu care trebuie să se hrănească creştinii? Însuşi apostolul ne zice: *aţi gustat şi aţi văzut că bun este Domnul.* Laptele acesta deci este însuşi Domnul Iisus Hristos, Cel Viu şi de Viaţă Dătător. Cuvintele lui Hristos sunt *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.*

- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletul cu acest fel de lapte, cu cuvântul lui Hristos.*
- *Fericiţi sunteţi voi când vă veţi hrăni cu El ca şi cu un lapte dulce, căci atunci sufletele voastre vor creşte roditor şi se vor binecuvânta, iar voi pregătiţi veţi fi şi vrednici să intraţi în Împărăţia Cerurilor.Minunile toate ale Stăpânului Hristos sunt lapte duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletele cu acest dulce lapte, căci vă veţi asemăna îngerilor care pururea cântă slavă minunilor Domnului, ziua şi noaptea. Trupul şi Sângele lui Hristos sunt laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletle cu acest dulce lapte, căci vă veţi face mădulare ale Trupului nemuritor al lui Hristos în ceruri. Biruinţa învierii lui Hristos din morţi întru care cu moartea pe moarte a călcat este lapte duhovnicesc şi neprefăcut.*
- *Fericiţi sunteţi voi, fraţilor, când vă veţi hrăni sufletele cu acest dulce lapte, căci voi atunci veţi păşi ca nişte biruitori încă din această viaţă, iar în cea care va veni veţi sta de-a dreapta lui Hristos Biruitorul.*

Fraţilor, întregul Hristos este *laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut.* Să dorim acest lapte mai presus de orice bunătăţi, ca să putem creşte spre mântuirea noastră. Aceasta este singura hrană de trebuinţă mântuirii. Oricare alta este numai spre descompunere şi moartea care sfârşeşte în groapă.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Mieluşelule al lui Dumnezeu, Cela ce eşti laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, hrăneşte-ne pe noi cu Tine, aşa cum i-ai hrănit şi pe sfinţii Tăi apostoli, ca şi noi să putem creşte desăvârşit spre a noastră mântuire, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Viața și Acatistul Sfintei mari mucenițe Chiriachi

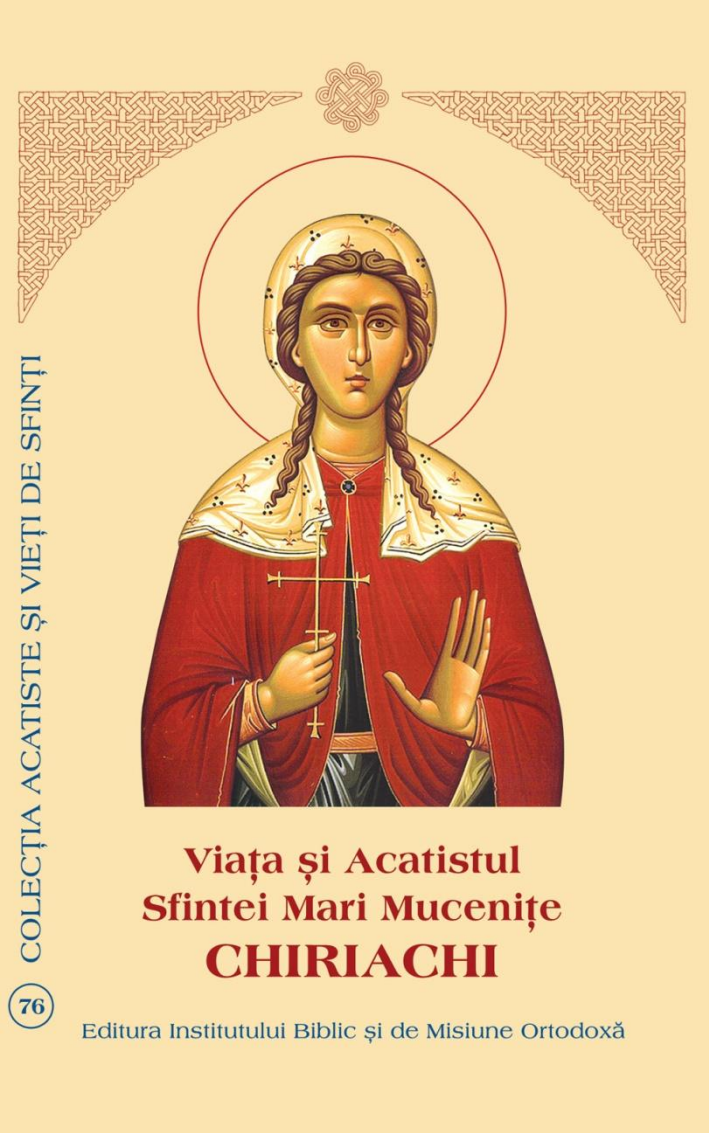

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române a apărut, cu binecuvântarea prea fericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, lucrarea Viața și Acatistul Sfintei mari mucenițe Chiriachi (București, 2013, 61p. - ISBN 978-973-616-296-1), în noua colecție de „Acatiste și Vieți de Sfinți".

***

În zilele împăratului Dioclețian (284-305), era un creștin pe nume Dorotei, cu soția sa, Eusebia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod pântecelui, făgăduind să-l dăruiască Domnului pe copilul ce se va naște. Deci, a ascul-

tat Dumnezeu rugăciunea lor și au născut prunc de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină au numit-o Chiriachi (pentru că în limba greacă Ziua Domnului adică Duminica, se spune Chiriachi). Și au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu.

Dar, pe când Sfânta Chiriachi era de 16 ani, păgânul împărat Diocleţian a pornit prigoană împotriva creștinilor. Atunci au fost pârâți părinții sfintei, împreună cu ea, că sunt creștini. Deci, au venit slujitorii împărătești și, luându-i pe toți trei, au despărțit pe fecioară de părinții ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanțuri, la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară și văzând statornicia ei în credință, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbutește să înduplece pe tânăra creștină să se lepede de credința ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarian al Bitiniei. Și, venind acesta la judecată chiar în capiștea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut și s-au prefăcut în pulbere și însuși Ilarian și-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară în temniță, a poruncit să se aprindă un foc mare și sfânta să fie aruncată în flăcări. Și, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia și a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată. A fost, apoi, aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simțind sfințenia ei, se gudurau ca mieii. Mulți păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos.

Iar dregătorul, înțelegând că nimic nu izbutește, a poruncit ca sfânta să fie scoasă din cetate și ucisă. Și, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303.

Iar sfânta a cerut voie să se roage. Și, după ce s-a rugat, a povățuit pe creștinii care îi urmaseră să mărturisească și ei credința. Apoi, culcându-se pe pământ, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Și ostașii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul și văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: „Mergeți, fraților, și propovăduiți măririle lui Dumnezeu”. Atunci ostașii și cei ce erau de față au crezut în Hristos.

Moaștele sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creștini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni.

Prin voia lui Dumnezeu și purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Hușilor, în anul 1763, o mână din sfintele ei moaște a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos și așezată în biserica Mănăstirii Sfinților apostoli Petru și Pavel din Huși, ctitoria Sfântului voievod Ștefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Hușilor, sfânta devenind ocrotitoare a acestei eparhii.

„Mielușeaua Ta, Iisuse, Chiriachi strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și, pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc și împreună cu Tine mă răstignesc și împreună mă îngrop prin Botezul Tău și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca pe o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre."

Troparul Sfintei
Mari Mucenițe Chiriachi

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-296-1

Predică la 7 iulie - Sfânta muceniţă Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon şi Acachie, Sfântul mucenic Evanghel

Fraţi creştini, Biserica Ortodoxă cinsteşte în chip deosebit pe sfinţi şi îngeri, rânduindu-le în calendar câte o zi anuală de prăznuire, slujbe speciale la biserică, rugăciuni şi icoane pictate cu chipul şi numele lor.

Celor mai renumiţi dintre sfinţi, precum: Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfinţii apostoli, Sfinţii trei ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan Gură de Aur, Sfinţii ierarhi Nicolae şi Spiridon, mari făcători de minuni, Sfinţii mari mucenici Gheorghe şi Dimitrie, Varvara şi Ecaterina şi mulţi alţii se bucură de un cult deosebit. Slujba lor este mai bogată, cu priveghere, cu litie şi acatist, iar sărbătorile lor se prăznuiesc cu multă evlavie. În numele sfinţilor mari se zidesc biserici, devenind astfel protectorii acestor locaşuri şi localităţi.

De asemenea, majoritatea credincioşilor noştri poartă nume de sfinţi, pe care le primesc din botez şi sunt încredinţaţi de mici în grija sfinţilor respectivi, cărora le cer ajutor în toate încercările vieţii.

Dar, întrucât o mare parte din sfinţi şi cuvioşi au rămas necunoscuţi, nefiind trecuţi în vechile sinaxare şi martirologii creştine, Biserica Ortodoxă a rânduit ca o dată pe an, prima Duminică după Rusalii să fie închinată în cinstea tuturor sfinţilor, cunoscuţi şi necunoscuţi, de la Hristos până astăzi. Această cinstire comună a

tuturor sfinţilor este denumită ,,Duminica tuturor Sfinţilor”. Între aceştia, se cinstesc mai multe sute de sfinţi şi cuvioşi români, cei mai mulţi necunoscuţi.

După ce am arătat la început de ce trebuie să cinstim pe sfinţi, să vedem acum cine poate fi cinstit ca sfânt? Sfinţii fiind creştini desăvârşiţi în rugăciune, în smerenie, în înfrânare şi mai ales în dumnezeiasca dragoste, mulţi dintre ei primeau daruri duhovniceşti deosebite încă din viaţă. Astfel unii aveau darul rugăciunii inimii, cea mai înaltă rugăciune creştină. Alţii aveau darul lacrimilor, al înfrânării, al tăcerii duhovniceşti, al smereniei şi al desăvârşitei iubiri pentru toată zidirea. Alţi sfinţi se înnevredniceau de daruri miraculoase, văzute, ca: vindecarea bolilor, cunoaşterea celor viitoare, înţelegerea gândurilor, izgonirea duhurilor necurate. Încă şi după mutarea din trup moaştele lor rămân întregi, nestricate şi fac vindecări miraculoase cu cei bolnavi. De aceea moaştele sfinţilor sunt venerate de credincioşi, care primesc sănătate, binecuvântare şi ajutor.

Deci sfinţi pot fi cei care au dreapta credinţă, care duc pe pământ viaţă cu totul sfântă, cei care iubesc desăvârşit pe Dumnezeu şi pe oameni, cei care se roagă neîncetat cu adânc de smerenie şi sunt gata să-şi dea şi viaţa pentru Biserică. Semne ale sfinţeniei sunt darurile facerii de minuni.

Printre aceşti sfinți, prieteni și casnici ai lui Dumnezeu se numără și Sfânta muceniță Chiriachi, Sfântul cuvios Toma din Maleon și Acachie, Sfântul mucenic Evanghel, pe care-I pomenim în această zi. Pentru aceasta am să vă prezint pe scurt viața lor.

Frați creștini și surori întru Domnul, în zilele împăratului Diocleţian (284-305), era un creştin pe nume Dorotei, cu soția sa, Eusebia, care, fiindcă nu aveau fii, se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod pântecelui, făgăduind să-l dăruiască Domnului pe copilul ce se va naşte. Deci, a ascultat Dumnezeu rugăciunea lor şi au născut prunc de parte femeiască, în ziua Duminicii, pentru care pricină au numit-o Chiriachi (pentru că în limba greacă ziua Domnului adică Duminică, se spune Chiriachi). Şi au păzit-o fecioară, fiindcă făgăduiseră să o dăruiască lui Dumnezeu. Dar, pe când Sfânta Chiriachi era de 16 ani, păgânul împărat Diocleţian a pornit prigoană împotriva creştinilor. Atunci au fost pârâţi părinţii Sfintei, împreună cu ea, că sunt creştini. Deci, au venit slujitorii împărăteşti şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanţuri, la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia.

Acesta, cercetând pe frumoasa fecioară şi văzând statornicia ei în credinţă, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbuteşte să înduplece pe tânăra creştină să se lepede de credinţa ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarian al Bitiniei. Şi, venind acesta la judecată chiar în capiştea idolească, mai înainte de a începe el să o întrebe pe Chiriachi, s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut şi s-au prefăcut în pulbere şi însuşi Ilarian şi-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător, care, aflând pe fecioară în temniţă, a poruncit să se aprindă un foc mare şi Sfânta să fie aruncată în flăcări. Şi, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia şi a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată.

A fost, apoi, aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simţind sfinţenia ei, se gudurau ca mieii. Mulţi păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos. Iar dregătorul, înţelegând că nimic nu izbuteşte, a poruncit ca Sfânta să fie scoasă din cetate şi ucisă.

Şi, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303. Iar sfânta a cerut voie să se roage. Şi, după ce s-a rugat, a povăţuit pe creştinii care îi urmaseră să mărturisească şi ei credinţa. Apoi, culcându-se pe pământ, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Şi ostaşii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul şi văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: „Mergeţi, fraţilor, şi propovăduiţi măririle lui Dumnezeu”. Atunci ostaşii şi cei ce erau de faţă au crezut în Hristos.

Moaştele sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creştini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni. Prin voia lui Dumnezeu şi purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Huşilor, în anul 1763, o mână din sfintele ei moaşte a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos şi aşezată în biserica Mănăstirii Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel din Huşi, ctitoria Sfântului voievod Ştefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Huşilor, Sfânta devenind ocrotitoare a acestei eparhii.

Prea cuviosul părinte Toma cel din Maleo a strălucit mai întâi cu viață înălțață de voievod, făcând multe și mari biruințe împotriva barbarilor. Apoi iubind pe Hristos și socotind toate ale lumii ca nimic a intrat sub jugul cel ușor al Domnului. Și atât a întrecut pe ceilalți în răbdarea ostenelilor pentru fapta bună, și cu numele și viața cea cinstită, încât părea un stâlp de foc pentru cei ce erau aproape de dânsul când se ruga.

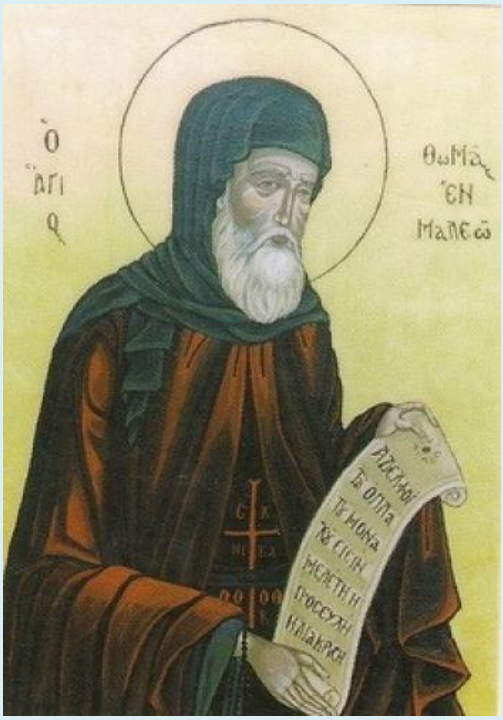

Și suindu-se la muntele ce se numea Maleo, a strălucit ca un luceafăr, și îndeletnicindu-se cu rugăciuni și privegheri, a luat darul tămăduirilor: gonind dracii din oameni, dând vedere orbilor, pe șchiopi îndreptând și cu rugăciunea izvorând apă. Și alte minuni făcând, a răposat în Domnul.

***

Când diavolul a ridicat prigonire pentru a treia oară asupra robilor lui Hristos, împărăţind la răsărit Maximian, întru acea vreme Sfântul Acachie a intrat în frumoasa nevoinţă a pătimirii pentru Hristos. Acest mucenic era cu neamul din Capadocia, cu rânduială de ostaş, cu cinstea de sutaş şi sub mâna tribunului Firm, conducătorul castei ce se numea Martisie. Şi era poruncă de la păgânul împărat ca nu numai prin cetăţi, ci şi printre ostaşi, să se caute dacă se află cineva crezând în Hristos sau dacă se leapădă cineva de zeii lor cei păgâneşti, iar unul ca acela să fie supus la judecată şi la munci; şi de s-ar împotrivi cu totul la porunca împărătească, acela să fie pedepsit cu moartea.

Deci tribunul Firm, chemând pe ostaşii săi, îi întreba pe câte unul, cum crede fiecare din ei; şi dacă afla pe cineva că este de credinţă creştină, pe acela, amăgindu-l cu îmbunări şi îngrozindu-l cu munci, îl silea la închinarea idolească. Astfel, pe mulţi din cei mici la suflet, slabi în credinţă şi fricoşi, i-a plecat la a sa păgânătate.

Iar când a chemat pe sutaşul Acachie, acela cu mare glas a strigat: „Eu m-am născut între creştini; deci creştin sunt şi creştin voiesc să rămân. Martor îmi este mie Domnul meu Iisus Hristos, că nu numai de la tatăl şi de la maica mea sunt creştin, ci şi de la moşi şi strămoşi”.

Deci îl sfătuia Firm cu multe feluri de înşelări şi de ispite spre al său gând, şi nu numai o dată, ci şi de mai multe ori chemându-1, uneori îl îmbuna, alteori îl îngrozea, pentru ca să se supună poruncii împărăteşti.

Văzând voievodul că nu dorește să se lepede de Hristos, mâniindu-se, a poruncit să-1 întindă pe sfântul gol, la patru stâlpi în patru părţi, şi să-1 bată şase ostaşi, fără milă, cu vine crude; mai întâi pe spate, apoi să-1 întoarcă pe pântece. Şi zicea: „Să vedem dacă îi va ajuta lui Dumnezeul lui”. Şi bătut fiind mucenicul mult, şi ostaşii care-1 băteau schimbându-se, pământul s-a roşit cu sângele lui, dar nimic altceva nu grăia pătimitorul, fără numai acestea: „Hristoase, Mântuitorul meu, ajută smeritului robului Tău! Doamne, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine!”

Şi văzând voievodul pe mucenic cu totul rănit şi sângerat, a zis către dânsul: „Vei jertfi acum zeilor?”

Răspuns-a sfântul: „Nu voi jertfi diavolilor, pentru că am pe Domnul meu Iisus Hristos, Cel ce îmi ajută mie”

Atunci voievodul umplându-se de mânie, a poruncit să-1 bată cu nişte scândurele de plumb peste obraz. După aceste pătimiri voievodul a poruncit să arunce pe mucenic în temniţă din Pirint, cetatea Traciei, în care sfântul a petrecut şapte zile.

După aceste zile a fost scos din temnița și bătut cu bețe pe spate și pe burtă, dar el tot nu se lepăda de Hristos. După îndelungate suferințe i s-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi mai facem şi pomenirea Sfântului mucenic Evanghel, care de sabie s-a săvârșit.

Iubiţi credincioşi, aţi auzit în Sfânta şi dumnezeiasca Scriptură zicându-se: Prin sfinţii care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru dânşii (Psalm 15, 3). Tocmai de aceea, noi, creştinii ortodocşi, cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu, ştiind că Dumnezeu săvârşeşte în chip minunat voile Sale cu dânşii.

Trebuie de la început să vă spun că Biserica Ortodoxă face deosebire între adorare, care se cuvine numai lui Dumnezeu, şi venerare sau cinstire, pe care o dăm sfinţilor şi îngerilor Lui, care slujesc la mântuirea sufletelor noastre.

La aceasta ne învaţă şi Sfântul apostol Pavel zicând: Îngerii nu sunt oare toţi duhuri slujitoare, trimişi ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii? (Evrei 1, 14).

Iar scopul cultului sfinţilor este de a lăuda pe Dumnezeu prin ei, după mărturia Sfintei Scripturi care ne îndeamnă la aceasta zicând: Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii Lui (Psalmi 159, 1).

Aşadar, noi cinstim pe sfinţi şi aducem laudă lui Dumnezeu direct şi indirect. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne arată că cine cinsteşte pe sfinţi, pe El Îl cinsteşte, căci a zis: Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte (Matei 10, 40).

Noi venerăm pe sfinţi, pentru că ei sunt prieteni ai lui Dumnezeu, după mărturia Mântuitorului care a zis către sfinţii Săi ucenici: Voi sunteţi prietenii Mei (Ioan 15, 14).

Şi în alt loc al dumnezeieştii Scripturi ni se arată că sfinţii sunt prietenii lui Dumnezeu, zicând: A crezut Avraam lui Dumnezeu şi i s-a socotit lui spre dreptate şi prietenul lui Dumnezeu s-a chemat (Iacob 2, 23; Romani 4, 3; Facere 15, 6; Psalmi 138, 17; Isaia 41, 8).

Noi cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu şi cerem ajutor lui Dumnezeu prin ei, căci: Sfinţii vor judeca lumea (I Corinteni 6, 2). Prin sfinţi nu înţelegem pe cei ce se numesc creştini doar cu numele; ci pe cei care s-au desăvârşit prin fapte bune şi au urmat întru totul lui Hristos. Căci Mântuitorul numai apostolilor şi celor asemenea lor a zis: Adevărat grăiesc vouă, că voi cei ce aţi urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va şedea pe scaunul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune, judecând cele douăsprezece seminţii al lui Israel (Matei 19, 28).

Cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu căci ei, prin puterea lui Dumnezeu, fac minuni mari prea slăvite, după cum au făcut Moise, Ilie, Daniel, Sfinţii apostoli Petru, Pavel, Ioan evanghelistul şi toţi ceilalţi apostoli şi sfinţi despre ale căror fapte şi minuni arată Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie a Bisericii lui Hristos.

Cinstim pe sfinţi şi le cerem ajutor în necazuri căci ei se roagă pentru noi şi rugăciunea lor este primită de Dumnezeu.

Ascultă ce zice Dumnezeu lui Abimelec, regele Gherarei, când acesta, din neştiinţă, voia să ia de soţie pe soţia lui Avraam: Dă înapoi femeia omului aceluia, că este prooroc şi se va ruga pentru tine, şi vei fi viu. Iar de nu o vei da înapoi, să ştii bine că ai să mori şi tu şi toţi ai tăi (Facere 20, 7).

Auzi ce zice Dumnezeu către Elifaz Temaniteanul şi cei doi prieteni ai lui, care supăraseră pe sfântul şi dreptul Iov: Acum luaţi şapte viţei şi şapte berbeci şi duceţi-vă la robul Meu Iov şi aduceţi-le pentru voi ardere de tot; iar robul Meu Iov să se roage pentru voi. Din dragoste pentru el voi fi îngăduitor, ca să nu Mă port cu voi după nebunia voastră, întrucât n-aţi vorbit despre Mine aşa de drept cum a vorbit robul Meu Iov. Şi au făcut cum le spusese Domnul, şi Domnul a primit rugăciunea lui Iov (Iov 42, 8-9).

Iată ce zice Sfântul apostol Pavel: Mulţumesc Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi amintesc de voi, căci pururea în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toţi, cu bucurie (Filipeni 1, 3-4). Altă dată zice: Mulţumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toţi şi vă pomenim în rugăciunile noastre, aducându-ne aminte neîncetat înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru de lucrul credinţei voastre (I Tesaloniceni 1, 2-3). În alt loc iarăşi zice: Pentru aceasta ne şi rugăm pururea pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă facă vrednici de chemarea Sa (II Tesaloniceni 1, 11). Şi iarăşi: Nu încetez a mulţumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele ca Dumnezeu… să vă dea vouă duhul înţelepciunii… (Efeseni 1, 16-17). Sau: Aceasta şi cerem în rugăciunea noastră: desăvârşirea voastră (II Corinteni 13, 9). Acelaşi apostol Pavel îi scrie şi lui Timotei: Mulţumesc lui Dumnezeu, pe Care Îl slujesc, ca şi strămoşii mei, într-un cuget curat că te pomenesc neîncetat, zi şi noapte, în rugăciunile mele (II Timotei 1, 3).

Încredințați fiind de această învățătură să zicem: Cu ale lor sfinte rugăciuni, Domne miluiește și ne mântuiește pe noi. Amin!

Preot David Marian, parohia Naşterea Maicii Domnului,
Mamaia Nord-Năvodari

Sursa:

https://www.resursecrestine.ro/predici/165411/predica-la-sf-mc-chiriachi-sf-cuv-toma-din-maleon-si-acachie-sf-mc-evanghel

O nouă minune din zilele noastre – A lăcrimat icoana Sfintei Chiriachi în Argolida

O icoană a Sfintei Chiriachi din Mănăstirea bizantină a Schimbării la Faţă a Mântuitorului, care este la o distanţă de Nafplio de cca. 5 km, a lăcrimat.

Icoana Sfintei Chiriachi se află într-o mănăstire de lemn şi a fost închinată de credincioşii satului Tselu unde este şi mănăstirea, care a încetat să funcţioneze din 1883. ***În biserică se slujeşte Sfânta Liturghie doar la sărbătoarea Sfintei Chiriachi.***

Mitropolitul Iakovos de Argolida a fost informat imediat de minunatul eveniment şi a cerut ca icoana să fie păzită într-un loc sigur şi să fie studiată de către specialişti, pentru a diagnostica ce este lichidul acesta care curge din ochii Sfintei Chiriachi.

În sfârşit, mănăstirea respectivă a suferit de foarte multe ori daune materiale din partea sataniştilor şi nu de puţine ori au fost arse şi icoane.

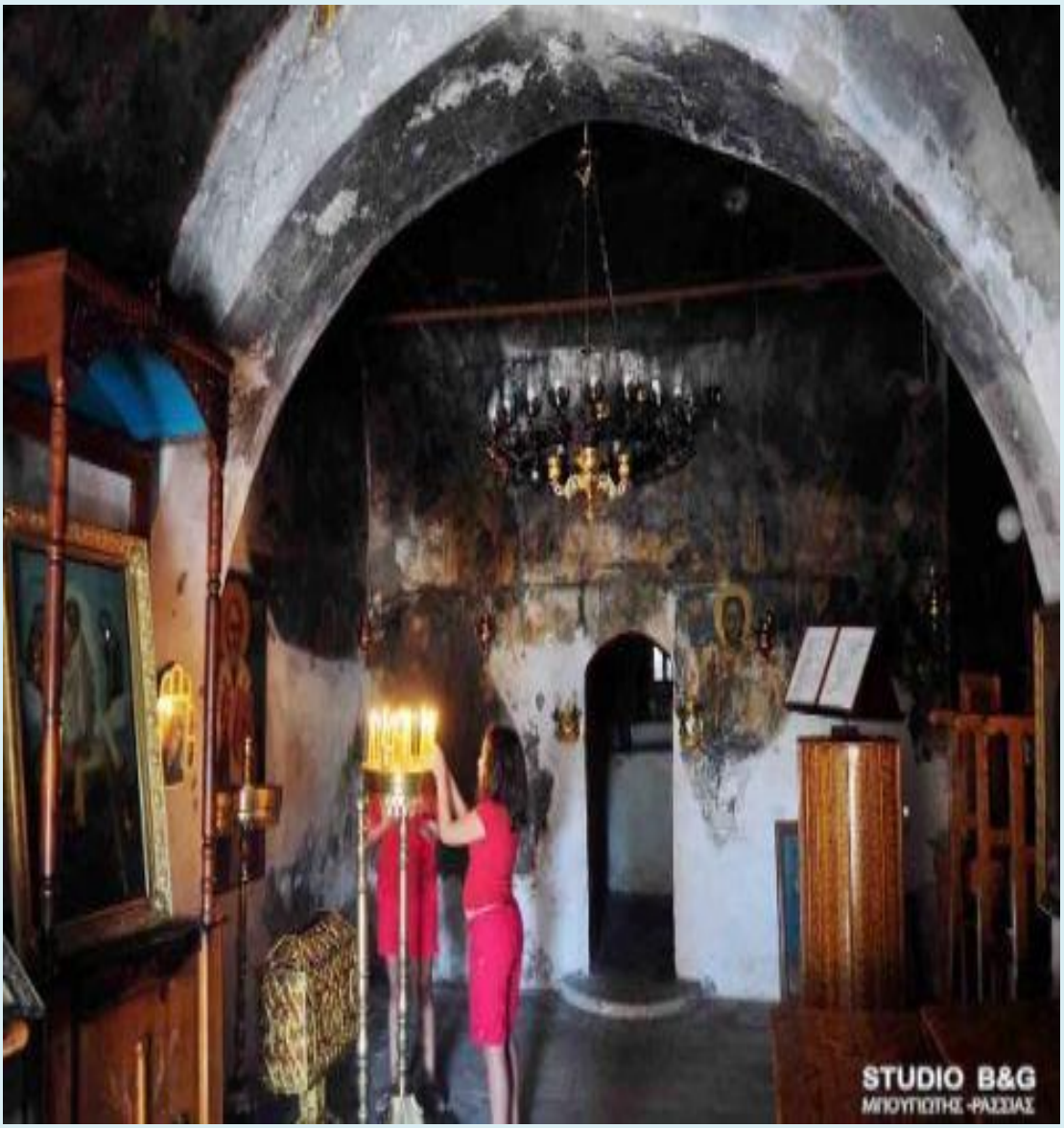

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Chiriachi, muceniţa lui Hristos

Martirul sau mucenicul este un sfânt care şi-a dat viaţa pentru Hristos, mărturisindu-şi credinţa în El. Pe jertfa martirilor s-a zidit Biserica, de aceea în piciorul Sfintei Mese din Altarul bisericii se pun moaşte de martir. Mărturia lor stă la baza modelului creştin de mărturisire a lui Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor al nostru.

Apostolul Pavel spune despre ei: „Au fost ucişi cu pietre, au fost puşi la cazne, au fost tăiaţi cu ferăstrăul, au murit ucişi cu sabia, au pribegit în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi. Ei, de care lumea nu era vrednică…” (Evrei 11, 37-38). În evenimentul mărturiei lor se ascunde taina iubirii şi legăturii care-i uneşte pe toţi sfinţii mucenici, pe cei care au mărturisit şi pe cei care mărturisesc acum.

Din epoca persecuţiilor Bisericii de către împăraţii romani am moştenit cultul martirilor, născut ca o manifestare firească a credinţei creştine pe care mucenicii au mărturisit-o cu statornicie şi curaj şi s-au încoronat, pentru chinurile îndurate şi pentru moartea lor martirică, cu laurii cununii nemuririi şi a vieţii veşnice. Curajul

martirilor i-a făcut pe mulţi păgâni să treacă la creştinism. „Sângele martirilor este sămânţa creștinilor”, scria Tertulian.

Între martirii creştini din epoca persecuţiilor romane este şi Sfânta mare muceniță Chiriachi, pe care o sărbătorim în data de 7 iulie. Această muceniță este cinstită în mod deosebit în Eparhia Huşilor, întrucât Catedrala Episcopală „Sfinții apostoli Petru și Pavel” din Huși adăpostește un fragment din moaștele sale.

Sfânta Chiriachi s-a născut în secolul al 3-lea, în timpul împăratului Diocleţian (284-305), ca urmare a rugăciunilor făcute către Bunul Dumnezeu de părinții ei, Dorotei şi Eusebia, care până atunci nu au putut să aibă copii. Ea s-a născut într-o zi de duminică, de aceea părinţii ei au numit-o Chiriachi, pentru că în limba greacă Ziua Domnului, adică duminica, se spune Chiriachi. Părinţii au învățat-o de mică dreapta credință, fiind dăruită lui Dumnezeu.

Împăratul roman Diocleţian a declanşat cea mai grea persecuţie împotriva creştinilor din primele veacuri ale istoriei Bisericii. El a dat primul edict împotriva creștinilor la 24 februarie 303. Acesta consta în interzicerea adunărilor, dărâmarea locașurilor de cult şi obligarea creştinilor să apostazieze, în schimbul păstrării vieţii. Cine nu făcea acest lucru era martirizat.

În aprilie, Diocleţian emite cel de-al doilea edict, care consta în arestarea episcopilor, preoților, diaconilor, exorciș-tilor și lectorilor, care, dacă nu apostaziau, erau uciși.

La 27 septembrie 303 se dă cel de-al treilea edict, toți membrii clerului fiind obligați să apostazieze, iar dacă refuzau, erau uciși.

În 304 se dă cel de-al patrulea edict, din inițiativa cezarului Galerius, declarându-se război creștinismului și aplicându-se pedepse foarte aspre. Mii de creştini au suferit martiriul în timpul acestor ani de persecuţii.

În acest context se întâmplă şi martiriul Sfintei Chiriachi. Când a declanşat persecuţia Diocleţian, ea avea vârsta de 16 ani, după cum aflăm din Vieţile Sfinţilor. De aici ştim că sfânta şi părinţii ei sunt denunţaţi că sunt creştini: „Deci, au venit slujitorii împărăteşti și, luându-i pe toți trei, au despărțit pe fecioară de părinții ei. Pe bătrâni i-au dus la Melitene în Armenia, unde au pătimit pentru Hristos de la dregătorul Iustus, iar pe frumoasa Chiriachi au trimis-o în lanțuri la cezarul Maximian Galeriu (293-311), în Nicomidia. Acesta, cercetând-o pe frumoasa fecioară și văzând statornicia ei în credință, a poruncit să fie crunt bătută. Sfânta a primit, în

tăcere, cumplitele lovituri de toiege. Nu se văita, ci numai se ruga în tăcere. Văzând prigonitorul că nu izbutește s-o înduplece pe tânăra creștină să se lepede de credința ei, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarian al Bitiniei". Acesta a hotărât să o judece într-un templu păgân. Înainte de a începe interogatoriul, „s-a făcut un mare cutremur de pământ, idolii au căzut și s-au prefăcut în pulbere și însuși Ilarian și-a aflat, acolo, moartea.

Peste câtva timp, a venit un alt dregător care, aflând pe fecioară în temniță, a poruncit să se aprindă un foc mare și sfânta să fie aruncată în flăcări. Și, începând atunci o ploaie mare, a potolit vâlvătaia și a stins focul, iar fecioara a scăpat nevătămată. A fost apoi aruncată la fiare sălbatice, dar fiarele, simțind sfințenia ei, se gudurau ca mieii. Mulți păgâni, văzând lucrul acesta, au crezut în Hristos.

Iar dregătorul, înțelegând că nimic nu izbutește, a poruncit ca sfânta să fie scoasă din cetate și ucisă. Și, luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, ca să-i taie capul, în ziua de 7 iulie din anul 303.

Iar sfânta a cerut voie să se roage. Și, după ce s-a rugat, i-a po-vățuit pe creștinii care îi urmaseră să mărturisească și ei credința. Apoi, culcându-se pe pământ, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Și ostașii, apropiindu-se de ea ca să-i taie capul și văzând-o deja moartă, s-au mirat. Deci, s-a făcut un glas dumnezeiesc, zicând: «Mergeți, fraților, și propovăduiți măririle lui Dumnezeu». Atunci, ostașii și cei care erau de față au crezut în Hristos".

Moaștele sfintei au fost îngropate cu evlavie de către creștini, fiind cunoscute pentru darul facerii de minuni.

Prin voia lui Dumnezeu și purtarea de grijă a episcopului Iacob Stamati al Hușilor, din secolul al 18-lea, mâna dreaptă a sfintei a fost adusă de la Marea Lavră din Muntele Athos și așezată în biserica Mănăstirii „Sfinților apostoli Petru și Pavel" din Huși, ctitoria Sfântului voievod Ștefan cel mare, catedrala de astăzi a Episcopiei Hușilor, devenind ocrotitoare a acestei eparhii. De atunci, Sfânta mare mucenită Chiriachi este cinstită în mod deosebit în această episcopie în ziua ei de prăznuire, 7 iulie.

În vechime, în această zi, mulţi creştini ortodocşi basarabeni veneau să o cinstească pe sfânta lor ocrotitoare. Să nu uite că, înainte de anul 1812, teritoriul canonic al Episcopiei Huşilor cuprindea şi sudul Basarabiei.

În prezent, creştinii se îndreaptă cu evlavie să o cinstească la 7 iulie şi să se roage pentru vindecarea bolilor trupeşti şi sufleteşti şi să mulţumească Bunului Dumnezeu pentru darurile primite.

Să ne rugăm muceniţei lui Hristos spunând: „Sfântă mare muceniţă Chiriachi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”. De asemenea, cu evlavie să-i cântăm: „Cu strălucirea curăţiei ai înflorit ca şi crinul cel din văi, cu mirosul de bună mireasmă al lui Hristos, prea lăudată muceniţă Chiriachi, şi cu luminile dumnezeieştii cunoştinţe te-ai luminat, gonind stricăciunea rătăcirii cea nesuferită. Drept aceea şi noi prăznuim pomenirea ta, muceniţă”.

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta muceniță Chiriachi, model de statornicie și perseverență

În secolul al III-lea, în anul 282, în vremea împăratului Diocleţian, trăia o familie de creştini: Dorotei si Evsevia. Erau printre familiile model pentru creştinii acelei vremi, dar supărarea lor cea mai mare era că nu aveau copii. După o vreme în care s-au rugat, au postit, au făcut acte de milostenie, Dumnezeu s-a îndurat de ei şi i-a binecuvântat cu o fetiță. Și întrucât ea a venit pe lume într-o zi de duminică, cei doi i-au pus numele Chiriachi (ceea ce înseamnă - duminică). Au crescut-o în cea mai aleasă educație creștină.

Chiriachi a crescut având o frumusețe sufletească deosebită, iar Dumnezeu a înzestrat-o și cu frumusețe fizică. Cei doi părinți au îndemnat-o pe fată să trăiască în puritate și ascultare pentru a fi pregătită să fie mireasă a lui Hristos.

De frumusețea și bunătatea ei vorbea toată lumea din cetate, iar cererile în căsătorie nu au lipsit, însă ea le refuza pe toate invocând că este logodită cu Mirele Ceresc și că își dorește să moară fecioară.

Vremurile nu erau bune pentru cei care se declarau creştini, aşa că despre virtuțile ei a aflat și un păgân bogat al cetății, care a cerut-o pe Chiriachi pentru a fi soția fiului său. Refuzul familiei, dar mai ales al ei, l-a înfuriat foarte tare aşa că acesta i-a scris lui Diocleţian și i-a denunțat că sunt creştini și nu se închină la idoli. Împăratul, aflând despre aceasta, i-a chemat pe toți trei iar tatăl familiei, Dorotei, i-a răspuns că atât el cât și familia sa au fost crescuți în credința adevărată și nimic nu va schimba tăria credinței lor. Împăratul s-a mâniat și a poruncit ca Dorotei să

fie biciuit. Îndurând cu stoinicie loviturile, el nu înceta să batjocorească pe idoli. Văzând ighemonul Iust tăria cu care familia Îl lăuda și Îl iubea pe Dumnezeu a hotărât să taie celor doi părinți capetele, sperând ca fata, Chiriachi, văzând aceasta să se înspăimânte și să cedeze. Dar nu s-a întâmplat așa. Ea a rămas statornică în credința ei. Așa că Dioclețian a trimis-o la ginerele său, cezarul Maximian, care se afla în Nicomidia, și care impresionat de frumusețea fetei i-a promis că dacă se va închina idolilor va avea numai de câștigat. Dar Chiriachi nu s-a lăsat, zicând că nimic nu poate să o despartă de Hristos. Atunci au început să o chinuiască și să o supună la torturi. Au bătut-o, i-au smuls părul din cap, au aruncat-o în foc, pe care un nor trimis de Dumnezeu cu ploaie l-a stins, iar apoi au aruncat-o leilor. Aceștia simțind sfințenia fetei nu i-au făcut nimic.

Chiriachi le spunea astfel: „Vezi bine că nicicum nu mă poți întoarce de la credința mea. Căci de mă arunci în foc, mai înainte de mine Cei trei Tineri în foc au fost aruncați și prin credință s-au mântuit; iar de mă arunci la fiare, mai înainte de mine marele Daniil prorocul la fiare a fost aruncat, dar prin credință s-a mântuit; iar de mă arunci în mare, mai înainte de mine Iona prorocul a fost în pântecele chitului trei zile și trei nopți și prin credință s-a mântuit; dacă tăișului sabiei mă dai, mai înainte de mine cinstitul Botezător Ioan sabiei a fost dat și credincioșia lui l-a mântuit. Căci ca și tuturor acestora, mie viața îmi este a muri pentru Hristos.”

Atunci Maximian a trimis-o la Ilarion, stăpânitorul Bitiniei, care era vestit pentru cruzimea sa față de creștini. Acela, citind scrisoarea lui Maximian, a amenințat-o pe muceniță cu chinuri groaznice, dar Chiriachi i-a răspuns că i-ar fi mai ușor să înmoaie fierul, decât să o supună pe ea. Deci, chinuitorul a poruncit să o spânzure de păr și să o ardă cu torțe, dar ea a rămas nepăsătoare, ca și cum ar fi fost fără de trup. Iar noaptea următoare, Hristos i s-a arătat în temniță și i-a vindecat rănile, făgăduindu-i ajutor în toate încercările.

Văzând oamenii cu câtă stăruință Chiriachi răbda chinurile și cum după fiecare nouă tortură rănile sale erau vindecate în chip miraculos, mulți dintre ei s-au botezat. Dar și pe mulți, păgânii i-au ucis. În cele din urmă, au hotărât să o scoată pe fecioară din cetate și să îi taie capul. Dar Chiriachi a îngenunchiat și s-a rugat lui Dumnezeu pentru tărie și putere, apoi s-a întins pe pământ și și-a dat sufletul în mâinile Mirelui Ceresc. Din cer s-a auzit o voce care le-a spus: „Mergeți, fraților, și propovăduiți la toți măririle lui Dumnezeu!”. Ostașii s-au înspăimântat și au fugit, iar în timpul acesta creștinii care erau de față au luat trupul sfintei și l-au înmormântat într-un loc potrivit, lăudând pe Dumnezeu.

Mâna dreaptă a Sfintei Chiriachi se află în Catedrala episcopală din Huși din anul 1763, de când episcop al Hușilor era Iacob Stamate, viitorul mitropolit al Moldovei. În timpul păstoririi sale, mâna dreaptă a Sfintei Chiriachi a fost primită în dar de la Marea Lavră din Muntele Athos, pentru că acest vrednic ierarh a plătit datoriile pe care Marea Lavră le avea către Poarta Otomană.

Sfânta muceniță Chiriachi este pomenită în calendarul creștin ortodox în ziua de 7 iulie.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/sfanta-mucenita-chiriachi-model-de-statornicie-si-perseverenta/

Cuvântul Înaltpreasfințitului părinte Calinic - Sfânta muceniță Chiriachi

Iubiți credincioși și credincioase, Sfânta mare muceniță Chiriachi s-a născut în Asia Mică. Părinţii ei - Dorotei şi Evsevia - îşi închinaseră viaţa în întregime Mântuitorului Iisus Hristos, zăbovind în sporite rugăciuni. Singuri, fără urmaşi, - nici de parte bărbătească, nici de parte femeiască - nu au încetat să se roage lui Dumnezeu pentru a le dărui un copil, cu promisiunea că, dacă li se va împlini dorinţa, îl vor închina Lui.

Dumnezeu a dezlegat nerodirea lor, binecuvântându-i cu o pruncă; i-au pus numele Chiriachi, pentru că s-a născut în zi de duminică - Ziua Domnului (kiriaki în limba greacă).

Când Chiriachi avea în jur de 16 ani, împăratul roman Diocleţian a pornit prigoana împotriva creştinilor. Atunci au fost pârâţi atât părinţii, cât şi copila că sunt creştini. Din acest motiv, funcționari aflați în slujba împăratului au venit şi, luându-i pe toţi trei, au despărţit pe fecioară de părinţii ei, pe care i-au dus la Melitene în Armenia. Aici au pătimit pentru Hristos, fiind chinuiţi de dregătorul Just/Justus. Respectând prevederile decretului imperial, Chiriachi a fost trimisă - în lanţuri, asemenea unui criminal de război - la cezarul Maximian Galeriu (293-311), ginerele lui Diocleţian, în Nicomidia. Acolo a fost bătută crunt cu toiege de fier. Ca să fii capabil de o asemenea atrocitate discernământul trebuie să îți fie pervertit în totalitate!

Văzând prigonitorul că loviturile nu au izbutit să o determine pe Chiriachi să se lepede de Hristos, a lăsat-o în seama dregătorului Ilarion al Bitiniei care, vrând să o ademenească să se închine idolilor, a chemat-o la judecată în templul închinat acestora. Însă înainte de a ajunge Chiriachi în acel templu a avut loc un puternic cutremur; astfel, toate statuile zeităților au căzut și s-au sfărâmat, iar dregătorul Ilarion şi-a aflat moartea printre dărâmături.

A venit apoi un alt dregător, pe nume Apolonie, care, aflând pe fecioară în temniţă, unde fusese dusă după prăbușirea templului, a poruncit să fie aruncată într-un cuptor încins. Dar, când ostaşii au aruncat-o pe Chiriachi în cuptor, Dumnezeu a trimis o ploaie mare, care a potolit vâlvătaia şi a stins focul. Atunci, Apolonie a poruncit să fie aruncată la lei, dar fiarele, după ce au adulmecat-o, simţind sfinţenia ei, s-au retras într-un colţ al arenei.

A doua zi, dregătorul, luând la cunoştinţă despre cele întâmplate, dar mai ales de faptul că mulţi păgâni, în urma celor văzute, au crezut în Hristos, a poruncit să i se taie capul. Luând-o slujitorii, au scos-o afară din cetate, în ziua de 7 iulie a anului 303, pentru a pune în aplicare nelegiuita sentinţă. Nu au mai apucat să-i taie capul întrucât, după ce sfânta s-a rugat lui Dumnezeu şi le-a spus ostaşilor şi celor care erau de faţă să se întoarcă de la slujirea idolilor şi să creadă în Hristos, cu pace s-a săvârşit. Mulţi necredincioşi - nu numai dintre cei care erau de faţă - au crezut în Hristos.

Trupul său a fost îngropat cu evlavie mare de către creştini, însă cum la mormântul său s-au petrecut multe minuni, moaştele sale au fost scoase şi aşezate spre închinare şi cinstire în cetatea Nicomidiei. O parte din capul Sfintei muceniţe Chiriachi se păstrează în Mănăstirea „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil” din Egialias în Peloponez, nu departe de Patras, iar o altă parte se găseşte în Muntele Athos.

Mănăstirea „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil” din Egialias a fost construită de Sfântul cuvios Leontie, în jurul anului 1450, ajutat fiind de fraţii Toma şi Dimitrie Paleologu. Atunci i-au oferit în dar capul Sfintei muceniţe Chiriachi din Constantinopol, Nicomidia fiind aşezată pe malul opus al Bosforului şi foarte aproape de Constantinopol.

În Sfânta Mănăstire din Egialias - în afară de obiectele Sfintelor Pătimiri - se găsesc: capul cuviosului Leontie, maxilarul Sfântului apostol Pavel, ochiul Sfântului Pantelimon, un fragment din capul Sfintei Chiriachi şi o parte din capul Sfântului Ştefan cel nou.

Fragmente din capul Sfintei Chiriachi se mai găsesc şi la Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos; de asemenea, moaşte ale Sfintei muceniţe Chiriachi se păstrează în Mănăstirea „Maicii Domnului” din Evros, Mănăstirea „Sfinţii doctori fără de arginţi” din Kastoria, Mănăstirea Kikku din Cipru, Parohia „Sfânta Kiriaki” din Trikala şi Biserica „Sfânta Kiriaki” din Alexandrupoli. În biserica închinată Sfintei muceniţe Chiriachi din Constantinopol se găseşte icoana făcătoare de minuni a sfintei.

Mâna dreaptă a Sfintei mari muceniţe Chirachi se află - din 1787 - în Catedrala „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Huşi; în actele din arhiva cancelariei episcopale este consemnat că a fost răscumpărată de episcopul Iacov Stamati - care a păstorit acea eparhie între anii 1781-1791 - de la arhimandritul Meletie Ghica, un fost stareţ al unei mănăstiri din nordul Moldovei, înainte ca Bucovina să fi fost încorporată în Imperiul habsburgic, anterior anului 1774, şi care - la acea vreme - era vieţuitor al Marii Lavre din Muntele Athos.

Iniţial, arhimandritul Meletie intenţiona ca după mutarea sa la cele veşnice să le lase chinotitei. Numai că, îmbolnăvindu-se pe când se afla în Smirna (astăzi Izmir) din Asia Mică şi neavând mijloace financiare pentru tratament, a oferit moaştele Sfintei Chiriachi episcopului Iacov Stamati al Huşilor în schimbul unei sume infime, după cum reiese din următoarea însemnare păstrată în arhiva episcopiei: „Prin această de faţă iscălită scrisoare se face cunoscut că, pentru suma de 100 lei, am dat mâna Sfintelor moaşte a Sfintei Chiriachi iubitorului de Dumnezeu, episcopul Huşilor, kir Iacov; şi am luat de la Preasfinţia sa banii, dăruindu-i în mâinile sale în ziua de 1 iunie, 1787 sfintele moaşte”.

De atunci, moaştele Sfintei mari muceniţe Chiriachi sunt aşezate spre închinare şi cinstire într-un chivot din argint ferecat cu aur; acest chivot se află în Catedrala Episcopală. În fiecare an, la 7 iulie - cu excepţia celor 50 ani de dictatură comunistă - ele au fost scoase în procesiune prin oraşul Huşi.

Din păcate, nu avem o centralizare completă a locurilor în care se găsesc fragmente din moaştele Sfintei mari muceniţe Chiriachi şi nici a minunilor săvârşite la moaştele acesteia, deşi suntem convinşi că mulţi dintre cei care i-au cerut ajutorul, prin rugăciune, l-au aflat neîntârziat.

Preasfinţitul Corneliu, episcopul Huşilor - Sfânta muceniţă Chiriachi, ocrotitoare şi rugătoare pentru creştinii din Episcopia Huşilor

Poate pentru foarte mulţi conaţionali, Sfânta este puţin cunoscută, dar prezenţa ei la Catedrala Episcopală din Huşi, de peste 250 de ani, ne îndeamnă să facem cunoscută viaţa, pătimirea, dar mai ales biruinţa ei asupra morţii şi uitării, comune oamenilor.

Născută din părinţi creştini, în Asia Mică, ca răsplată a rugăciunii lor către Dumnezeu, pentru că a văzut lumina zilei în zi de duminică, a primit numele Chiriachi, substantivul plural desemnând în limba elină, ziua Învierii, ziua care pentru creştini este odihnă şi lucrare a celor pentru suflet. ***Tinereţea şi viaţa ei plină de virtute şi dragoste creştină, a dus-o în conflict cu autorităţile păgâne ale Imperiului roman.*** Întrucât cel mai mare şi perfid persecutor al Bisericii, împăratul Diocleţian (284 -305), a pornit o sângeroasă şi de neimaginat luptă împotriva ei, mulţi creştini primind cununa nepieritoare a martirajului şi Sfânta Chiriachi, pentru credinţa în Domnul cel mort şi înviat, s-a învrednicit de a se socoti împreună cu cei ce ***„şi-au spălat hainele lor şi care stau neîncetat slujind şi bucurându-se de slava cea cerească” (Apoc.7, 14-17).***

Martiriul Sfintei ne arată puterea credinţei şi biruinţa ei. O tânără îşi asumă curajul şi în faţa autorităţilor păgâne, mărturiseşte curajoasă că aparţine lui

Hristos, că este creştină, că viaţa această pământească şi favorurile trecătoare şi înşelătoare, nu pot fi niciodată comparate cu dobândirea vieţii veşnice, pe care o dăruieşte Mântuitorul Hristos tuturor celor ce cred în El şi-L mărturisesc.

Sfârşitul vieţii ei a întors mulţi păgâni, cerând să devină creştini. Şi astfel, o lumină ce strălucea pe acest pământ, a luat în ceruri şi alte lumini care nu încetează a străluci de-a lungul veacurilor. Aceasta, în câteva cuvinte despre viaţa Sfintei mare martire a lui Hristos, fericita Chiriachi.

O împrejurare fericită

Aici, la Catedrala Episcopală din Huşi, se află mâna dreaptă a acestei sfinte care în fiecare zi răspândeşte mireasmă ce îndeamnă la revenirea în sine, la apropiere şi împăcare cu Dumnezeu a tuturor celor care caută odihna şi liniştea sufletească, într-o lume foarte zbuciumată şi bulversată.

În perioada anilor 1781-1791, a păstorit scaunul episcopal, vrednicul transilvănean de origine, Iacov Stamati, care a zidit actualul palat Episcopal, dar care a primit şi parte din sfintele moaşte ale Sfintei Chiriachi.

Spre sfârşitul secolului XVIII, o parte din moaştele Sfintei Chiriachi, respectiv mâna dreaptă, se află în posesia arhimandritului Meletie Ghica, călugăr şi vieţuitor al Marei Lavre din Muntele Athos.

Mai înainte fusese stareţ al unei mănăstiri din Bucovina, după anul 1774, când această parte de ţară a fost încorporată în Imperiul austro-ungar, pleacă şi se stabileşte la Muntele Athos. Nu ştim de unde a intrat în posesia sfintelor moaşte, însă într-un testament scris de propria mână, aminteşte de existenţa lor, pe care, în cazul plecării lui din această lume, le lasă Mănăstirii Marea Lavră din Muntele Athos.

În viaţa lui a intervenit o suferinţă pe când se afla în cetatea Smirna din Asia Mică şi neavând mijloace financiare de tratament, scrie episcopului Huşilor, Iacov, propunându-i să-i ofere o sumă de bani, în schimb urmând să primească pentru Catedrala Episcopală din Huşi, sfintele moaşte. Acesta primeşte bucuros propunerea arhimandritului Meletie Ghica, făgăduindu-i cele cerute în schimbul primirii sfintelor moaşte. În arhiva Episcopiei, s-a păstrat următoarea însemnare: ***„prin această de faţă iscălită scrisoare se face cunoscut că pentru suma de 100 de lei, am dat mâna Sfintelor moaşte a Sfintei Chiriachi, iubitorului de***

Dumnezeu, episcopul Huşilor, kir Iacov şi am luat de la Preasfinţia Sa banii, dăruindu-i în mâinile sale în ziua de 1 iunie, 1787 sfintele moaşte".

O astfel de împrejurare fericită a făcut ca o parte din sfintele moaşte ale Sfintei Chiriachi să fie adăpostite în Catedrala Episcopală. La început, sfintele moaşte erau aşezate într-o cutie de lemn de chiparos, după care episcopul Iacov a confecţionat un chivot de argint poleit cu aur în care a aşezat odorul acesta de nepreţuit.

Sfinţenia nu anihilează firescul, ci întregeşte ceea ce lipseşte

În ziua de 7 iulie a fiecărui an când se cinsteşte Sfânta, mulţime de credincioşi veneau mai ales de dincolo de Prut să cinstească după vrednicie pe Sfânta Chiriachi, să se atingă de ea, să se vindece de bolile şi suferinţele lor, să mulţumească pentru darurile primite de la Dumnezeu.

Pentru o lume bazată în mare parte pe profit şi interese materiale, Sfinţii, prin sfintele lor moaşte, mărturisesc prezenţa şi lucrarea lui Dumnezeu în această lume, care deşi este supusă păcatului nu este distrusă total, ci este chemată la sfinţenie.

Sfinţenia nu anihilează firescul, normalul, ci întregeşte, completează şi reface ceea ce lipseşte. Nici un Sfânt nu s-a prezentat ca purtător de lucruri suprafireşti, ci în răbdare a mărturisit credinţa, a apărat-o uneori cu preţul vieţii, dar a şi sădit-o prin faptele lui în sufletele şi inima multor generaţii.

Sfânta Chiriachi prin credinţa ei este dascăl şi îndrumător către ceruri

Deşi tânără, slabă, lipsită de forţă fizică, puterea credinţei i-a dat curajul mărturisirii, într-un timp al persecuţiilor şi încercărilor.

Pentru un timp scurt şi efemer în faţa persecutorilor şi a celor însetaţi de sânge nevinovat, totul s-a părut de învins, însă ***prin lucrarea Duhului celui sfânt care a rodit în inima Sfintei Chiriachi, numele şi viaţa ei au devenit prilej de tărie în credinţă, putere a mărturisirii şi curaj chiar şi în faţa morţii trupeşti.***

În fiecare an la 7 iulie, când sărbătorim ziua martiriului Sfintei Chiriachi, se face o procesiune cu sfintele ei moaşte, astfel reluându-se firul întrerupt de cei 50 de ani, de dictatură comunistă, când Episcopia a fost desfiinţată, ziua Sfintei fiind trecută sub tăcere.

Martiriul Episcopiei Huşilor, coincide cu viaţa Sfintei Chiriachi, care din secolul al XVIII-lea a devenit ocrotitoarea ei înaintea lui Dumnezeu

Biruinţa martiriului o observăm mereu, în ciuda dificultăţilor tot mai directe provocate de oameni necredincioşi, pătimaşi, lipsiţi de latura umană şi tot mai ignoranţi în viaţa duhovicească.

Sfinţii martiri prin credinţa şi viaţa lor, prin curajul şi puterea mărturisirii au devenit casnici ai lui Dumnezeu, izvorul vieţii şi al biruinţei. Cinstindu-i pe ei, recunoaştem puterea şi lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră, precum şi măsura dragostei Lui faţă de noi, căci „minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi”.

SFANTA
MARE

Preasfințitul Ignatie, episcopul Hușilor - Sfânta muceniță Chiriachi

Pentru o lume, bazată, în mare parte, pe profit şi interese materiale, sfinţii, prin sfintele lor moaşte, mărturisesc prezenţa şi lucrarea lui Dumnezeu în această lume, care, deşi este supusă păcatului, nu este distrusă total, ci este chemată la sfinţenie. Sfinţenia nu anihilează firescul, normalul, ci întregeşte, completează şi reface ceea ce lipseşte. Nici un sfânt nu s-a prezentat ca purtător de lucruri suprafireşti, ci, în răbdare, a mărturisit credinţa, a apărat-o, uneori cu preţul vieţii, dar a şi sădit-o, prin faptele lui, în sufletele şi inima multor generaţii.

***

În Sinaxarul Bisericii noastre este consemnată la data de 7 iulie, ziua martiriului Sfintei Chiriachi. O sfântă, martiră pentru credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos, Cel mort şi înviat, care a avut curajul de a înfrunta păgânătatea, întunericul, compromisul, duplicitatea, şi a pecetlui, cu preţul propriei vieţi pământeşti, trecătoare, credinţa în Mântuitorul Hristos.

Poate pentru foarte mulţi conaţionali, sfânta este puţin cunoscută, dar prezenţa ei, la Catedrala Episcopală din Huşi, de peste 250 de ani, ne îndeamnă să facem cunoscută viaţa, pătimirea, dar, mai ales, biruinţa ei, asupra morţii şi uitării, comune oamenilor.

Născută din părinţi creştini, în Asia Mică, ca răsplată a rugăciunii lor către Dumnezeu, pentru că a văzut lumina zilei în zi de duminică, a primit numele Chiriachi, substantivul plural desemnând, în limba elină, ziua Învierii, ziua care, pentru creştini, este odihnă şi lucrare a celor pentru suflet. Tinereţea şi viaţa ei, plină de virtute şi dragoste creştină, a dus-o în conflict cu autorităţile păgâne ale Imperiului roman. Întrucât cel mai mare şi perfid persecutor al Bisericii, împăratul Diocleţian (284 -305), a pornit o sângeroasă şi de neimaginat luptă împotriva ei, mulţi creştini primind cununa nepieritoare a martirajului, şi Sfânta Chiriachi, pentru credinţa în Domnul cel mort şi înviat, s-a învrednicit de a se socoti împreună cu cei ce „şi-au spălat hainele lor şi care stau neîncetat, slujind şi bucurându-se de slava cea cerească” (Apocalipsa 7, 14-17).

Martiriul sfintei ne arată puterea credinţei şi biruinţa ei. O tânără îşi asumă curajul, şi, în faţa autorităţilor păgâne, mărturiseşte, curajoasă, că aparţine lui Hristos, că este creştină, că viaţa această pământească şi favorurile trecătoare şi înşelătoare, nu pot fi, niciodată, comparate cu dobândirea vieţii veşnice, pe care o dăruieşte Mântuitorul Hristos tuturor celor ce cred în El, şi-L mărturisesc. Sfârşitul vieţii ei a întors mulţi păgâni, cerând să devină creştini. Şi astfel, o lumină ce strălucea pe acest pământ, a luat, în ceruri, şi alte lumini, care nu încetează a străluci de-a lungul veacurilor. Aceasta, în câteva cuvinte despre viaţa sfintei mari martire a lui Hristos, fericita Chiriachi.

Aici, la Catedrala Episcopală din Huşi, se află mâna dreaptă a acestei sfinte, care, în fiecare zi, răspândeşte mireasmă ce îndeamnă la revenirea în sine, la apropiere şi împăcare cu Dumnezeu, a tuturor celor care caută odihna şi liniştea sufletească, într-o lume foarte zbuciumată şi bulversată.

În perioada anilor 1781-1791, a păstorit în scaunul episcopal, vrednicul, transilvănean de origine, Iacov Stamati, care a zidit actualul palat episcopal, dar care a primit şi parte din sfintele moaşte ale Sfintei Chiriachi.

Spre sfârşitul secolului XVIII, o parte din moaştele Sfintei Chirachi, respectiv mâna dreaptă, se află în posesia arhimandritului Meletie Ghica, călugăr şi vieţuitor al Marii Lavre, din Muntele Athos. Mai înainte fusese stareţ al unei mănăstiri din Bucovina, după anul 1774, când această parte de ţară a fost încorporată în Imperiul austro-ungar, pleacă şi se stabileşte la Muntele Athos. Nu ştim de unde a intrat în posesia sfintelor moaşte, însă, într-un testament, scris de propria mână, aminteşte de existenţa lor, pe care, în cazul plecării lui din această lume, le lasă Mănăstirii Marea Lavră din Muntele Athos. În viaţa lui a intervenit o suferinţă, pe când se afla în cetatea Smirna, din Asia Mică, şi, neavând mijloace financiare de tratament,

scrie episcopului Huşilor, Iacov, propunându-i să-i ofere o sumă de bani, în schimb urmând să primească, pentru Catedrala Episcopală din Huşi, sfintele moaşte. Acesta primeşte bucuros propunerea arhimandritului Meletie Ghica, făgăduindu-i cele cerute, în schimbul primirii sfintelor moaşte.

În arhiva Episcopiei, s-a păstrat următoarea însemnare: „prin această de faţă iscălită scrisoare se face cunoscut că pentru suma de 100 de lei, am dat mâna Sfintelor moaşte a Sfintei Chiriachi, iubitorului de Dumnezeu, episcopul Huşilor, kir Iacov, şi am luat, de la Preasfinţia Sa banii, dăruindu-i, în mâinile sale în ziua de 1 iunie, 1787 sfintele moaşte".

O astfel de împrejurare fericită a făcut ca, o parte din sfintele moaşte ale Sfintei Chiriachi, să fie adăpostite în Catedrala Episcopală. La început, sfintele moaşte erau aşezate într-o cutie de lemn de chiparos, după care, episcopul Iacov, a confecţionat un chivot de argint, poleit cu aur, în care a aşezat odorul acesta de nepreţuit.

În ziua de 7 iulie, a fiecărui an, când se cinsteşte Sfânta, mulţime de credincioşi veneau, mai ales de dincolo de Prut, să cinstească, după vrednicie pe Sfânta Chiriachi, să se atingă de ea, să se vindece de bolile şi suferinţele lor, să mulţumească pentru darurile primite de la Dumnezeu.

Pentru o lume, bazată, în mare parte, pe profit şi interese materiale, sfinţii, prin sfintele lor moaşte, mărturisesc prezenţa şi lucrarea lui Dumnezeu în această lume, care, deşi este supusă păcatului, nu este distrusă total, ci este chemată la sfinţenie. Sfinţenia nu anihilează firescul, normalul, ci întregeşte, completează şi reface ceea ce lipseşte. Nici un sfânt nu s-a prezentat ca purtător de lucruri suprafireşti, ci, în răbdare, a mărturisit credinţa, a apărat-o, uneori cu preţul vieţii, dar a şi sădit-o, prin faptele lui, în sufletele şi inima multor generaţii.

Sfânta Chiriachi, prin credinţa ei, este dascăl şi îndrumător către ceruri. Deşi tânără, slabă, lipsită de forţă fizică, puterea credinţei i-a dat curajul mărturisirii, într-un timp al persecuţiilor şi încercărilor. Pentru un timp scurt şi efemer, în faţa persecutorilor şi a celor însetaţi de sânge nevinovat, totul s-a părut de învins, însă, prin lucrarea Duhului Sfânt, care a rodit în inima Sfintei Chiriachi, numele şi viaţa ei au devenit prilej de tărie în credinţă, putere a mărturisirii şi curaj, chiar şi în faţa morţii trupeşti.

În fiecare an, la 7 iulie, când sărbătorim ziua martiriului Sfintei Chiriachi, se face o procesiune cu sfintele ei moaşte, astfel reluându-se firul întrerupt, de cei 50 de ani

de dictatură comunistă, când Episcopia a fost desfiinţată, ziua sfintei fiind trecută sub tăcere. Martiriul Episcopiei Huşilor, coincide cu viaţa Sfintei Chiriachi, care, din secolul al XVIII-lea, a devenit ocrotitoarea ei înaintea lui Dumnezeu.

Biruinţa martiriului o observăm mereu, în ciuda dificultăţilor, tot mai directe, provocate de oameni necredincioşi, pătimaşi, lipsiţi de latura umană şi tot mai ignoranţi în viaţa duhovicească. Sfinţii martiri, prin credinţa şi viaţa lor, prin curajul şi puterea mărturisirii, au devenit casnici ai lui Dumnezeu, izvorul vieţii şi al biruinţei. Cinstindu-i pe ei, recunoaştem puterea şi lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră, precum şi măsura dragostei Lui faţă de noi, căci „minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi”! Amin.

Catedrala Episcopală din Huși (foto)

© doxologia.ro

© doxologia.ro

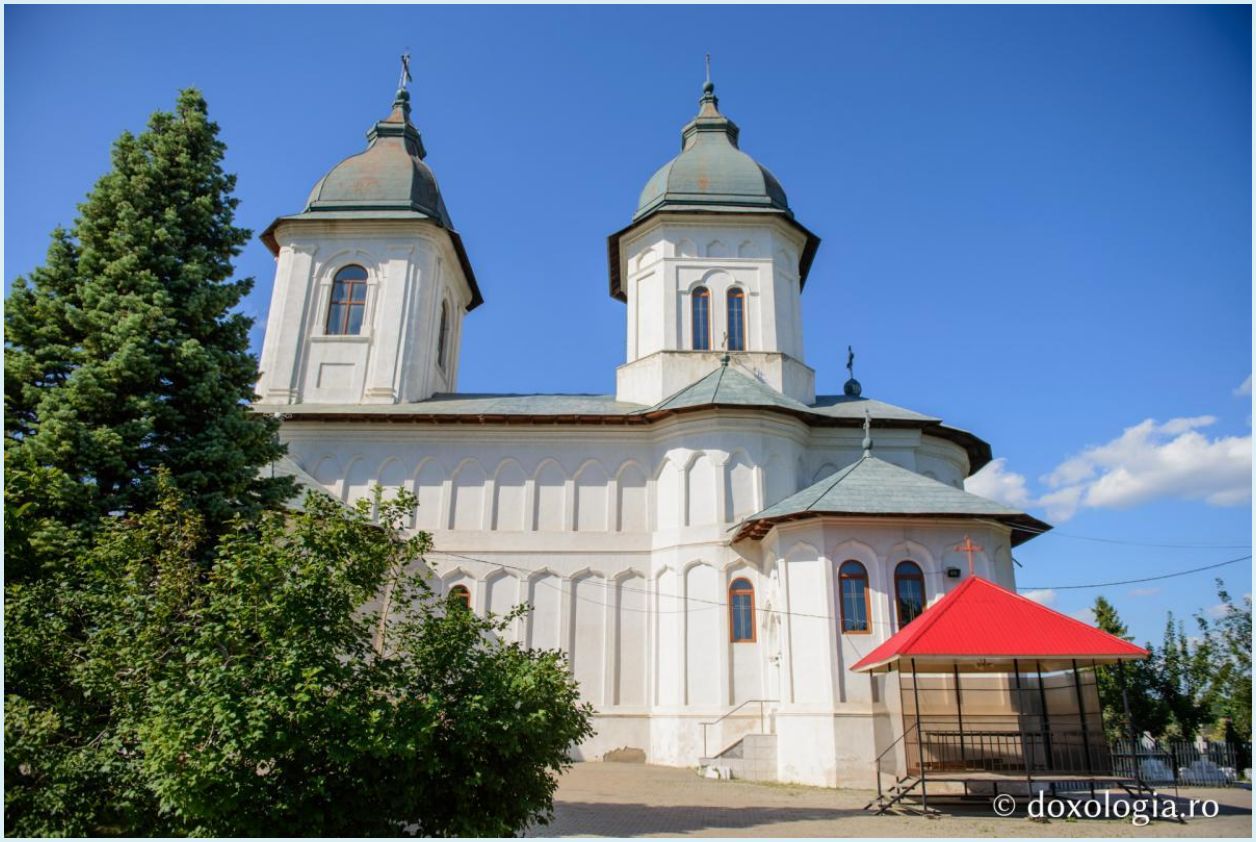
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

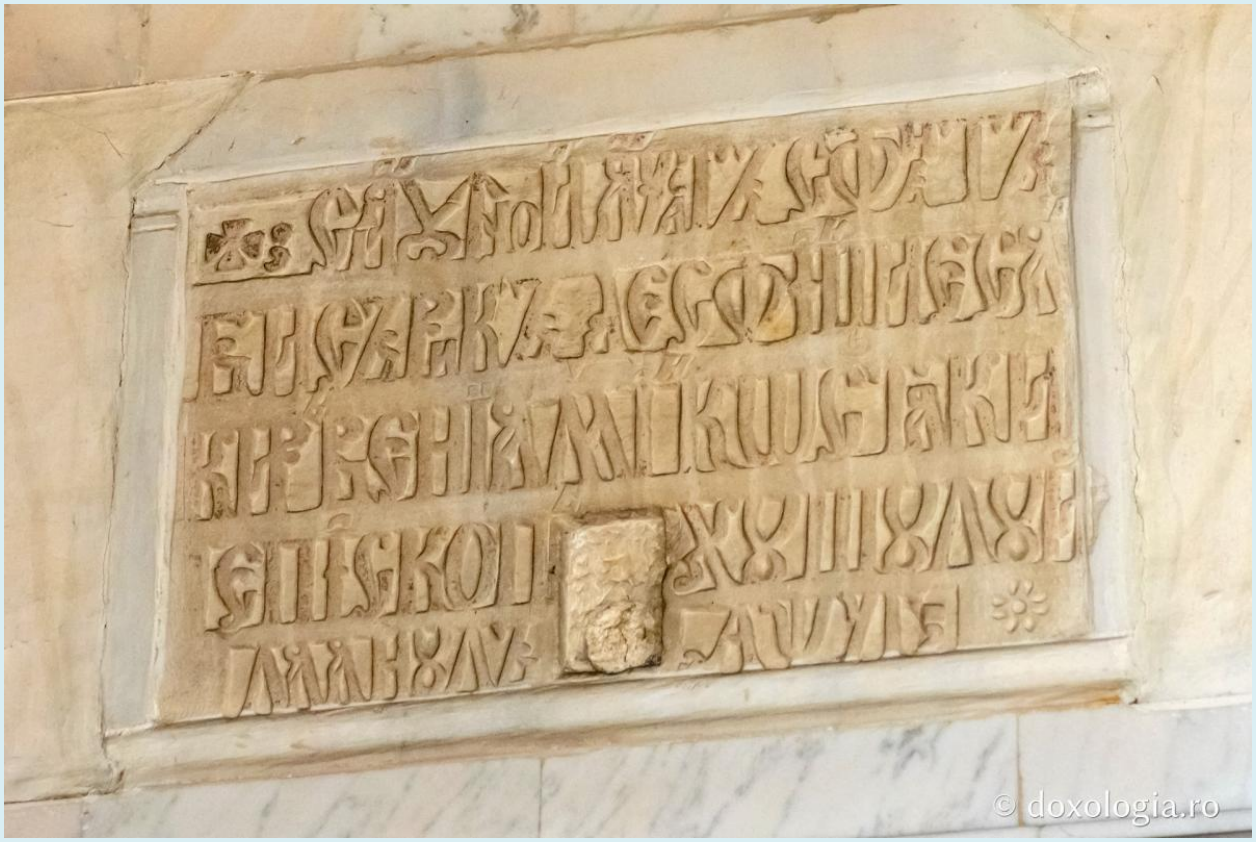
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

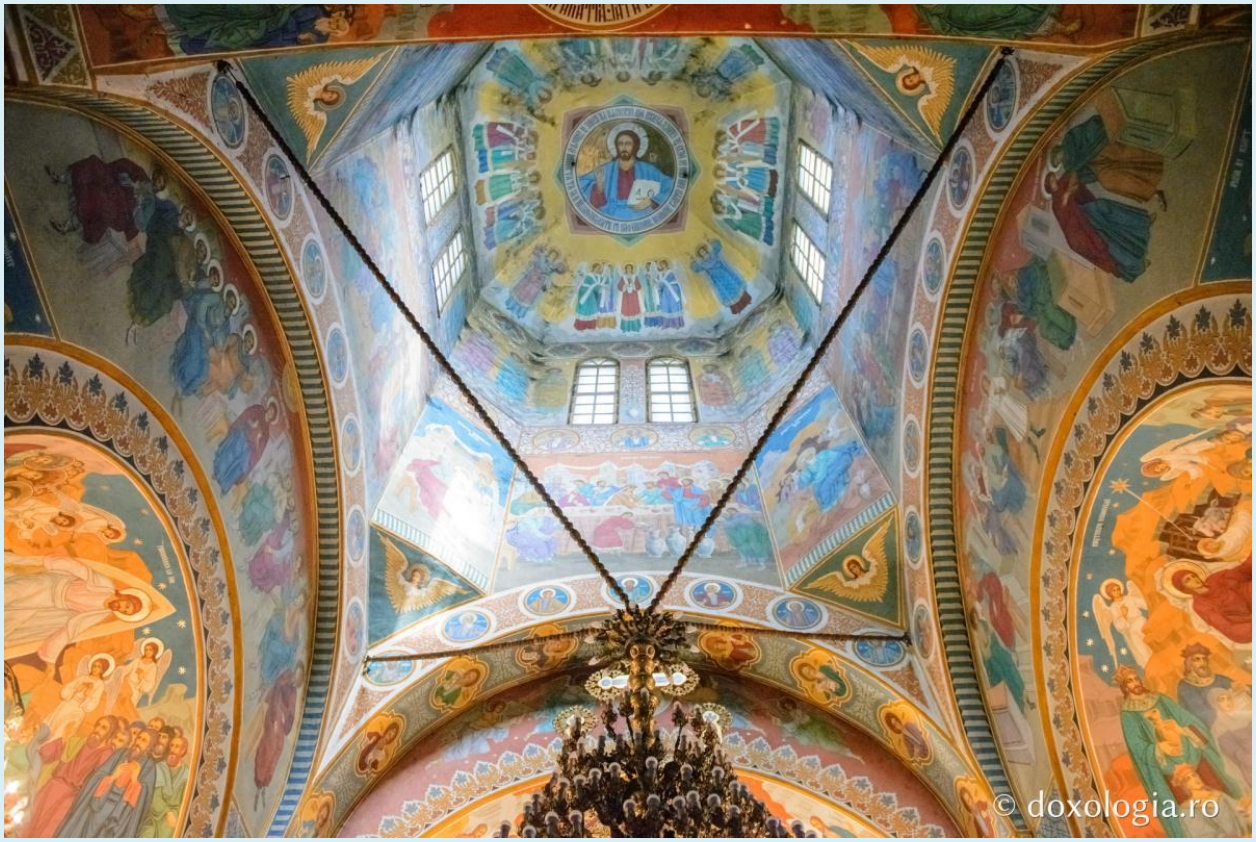
© doxologia.ro

© doxologia.ro

SFANTA MARE MUCENITA CHIRIACHI
© doxologia.ro

SFANTA MARE
MUCENITA CHIRIACHI
SFANTA MARE MUCENITA CHIRIACHI
ROAGĂ-TE LUI DUMNEZEU PENTRU NOI
© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Mâna stângă a Sfintei Chiriachi

De peste 250 de ani, la Catedrala Episcopală din Huși se păstrează spre închinare mâna stângă a Sfintei Mucenițe Chiriachi, care răspândește bună mireasmă în fiecare zi.

Mâna stângă a Sfintei Chiriachi (Foto: Oana Nechifor)

În calendarul Bisericii Ortodoxe, în fiecare an, la 7 iulie, este pomenită Sfânta mare mucenită Chiriachi, născută în zona Nicomidiei, care a pătimit mucenicia în timpul împăratului Dioclețian. Peste veacuri, o parte din moaștele Sfintei Chiriachi au ajuns la Catedrala Episcopală din Huși.

În perioada anilor 1781-1791, în scaunul episcopal de la Huși a păstorit vrednicul episcop Iacov Stamati, transilvănean de origine, care a zidit actualul palat episcopal și care a primit o parte din sfintele moaște ale Sfintei Chiriachi.

Iată cum s-a petrecut totul. Spre sfârșitul secolului XVIII, o parte din moaștele Sfintei Chirachi, respectiv mâna stângă, se aflau în posesia arhimandritului Meletie Ghica, viețuitor al mănăstirii athonite Marea Lavră. Părintele Meletie a fost mai

înainte stareț al unei mănăstiri din Bucovina însă, după anul 1774, a mers în Sfânt Muntele Athos. Nu se știe cum a intrat în posesia sfintelor moaște dar, într-un testament scris de propria mână cere ca, după trecerea la Domnul, sfintele moaște să rămână la Mănăstirea Marea Lavră din Muntele Athos.

Însă, pe când se afla în cetatea Smirna din Asia Mică, cuviosul Meletie s-a îmbolnăvit și, neavând mijloace financiare de tratament, i-a scris episcopului Huşilor, Iacov, propunându-i să-i ofere o sumă de bani, în schimb urmând să primească sfintele moaște pentru Catedrala Episcopală din Huși. Ierarhul a primit cu bucurie propunerea arhimandritului Meletie, făgăduindu-i cele cerute.

În arhiva Episcopiei s-a păstrat următoarea însemnare: „Prin această de față iscălită scrisoare se face cunoscut că, pentru suma de 100 de lei, am dat mâna Sfintelor moaște a Sfintei Chiriachi, iubitorului de Dumnezeu, episcopul Huşilor, kir Iacov, și am luat de la Preasfinția Sa banii, dăruindu-i, în mâinile sale, în ziua de 1 iunie, 1787 sfintele moaște”.

La început, sfintele moaște au fost așezate într-o raclă de lemn de chiparos, după care episcopul Iacov a confecționat un chivot de argint poleit cu aur, în care a așezat mâna Sfintei Chiriachi.

Astăzi, racla cu sfintele moaște este așezată într-un baldachin, în partea stângă a naosului Catedralei, în fața tronului arhieresc, fiind permanent cercetată de credincioși.

(Foto) Sfânta muceniță Chiriachi, ocrotitoarea Catedralei Episcopale din Huși

foto: Oana Nechifor

Racla cu moaștele Sfintei Chiriachi este așezată într-un baldachin, în partea stângă a naosului Catedralei Episcopale din Huși, în fața tronului arhieresc, fiind permanent cercetată de credincioși.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF. M. MC.
CHIRIACHI
© doxologia.ro

Sfintele moaște de la Mănăstirea Vlădiceni

Sfintele moaşte de la mănăstire sunt aşezate în racla de argint: o părticică de la Sfântul Mina şi de la Sfânta muceniţă Chiriachi.

Sfintele moaşte de la mănăstire sunt aşezate în racla de argint: o părticică de la Sfântul Mina şi de la Sfânta muceniţă Chiriachi.

La Mănăstirea Vladiceni se mai află un veştmânt al Sfintei cuvioase Parascheva, oferit mănăstirii la hramul din 2008, de la Catedrala Mitropolitană din Iaşi.

Sursa: **https://vladiceni.mmb.ro/sfintele-moaste-de-la-manastirea-vladiceni**

A fost editată versiunea completă a slujbei Sfintei mari mucenițe Chiriachi

Data: 06 iul, 2021

Cu puțin timp înainte de sărbătoarea celei ce ocrotește, încă din 1787, Episcopia Hușilor, prin prezența binefăcătoare a sfintelor sale moaște, a văzut lumina tiparului Slujba Sfintei Mari Mucenițe Chiriachi, sărbătorită astăzi, 7 iulie.

Lucrarea, apărută la Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă și publicată cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, este rodul ini-ți-a-tivei Preasfințitului Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor, care a realizat demersurile pentru completarea rânduielii de slujbă și pentru traducerea din limba grea-că a mai multor cântări și ru-găciuni care o compun.

De asemenea, diortosirea acestei versiuni de slujbă, precum și alcătuirea mai multor cântări au fost realizate de Înalt-prea-sfin-țitul Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului. -Zilele acestea, Sfânta Muceniță -este prăznuită în mod deosebit la Huși, cinstitele sale moaște aflându-se în Catedrala Episcopală din acest oraș. Aseară a avut loc o procesiune, iar astăzi se săvârșește Sfânta Liturghie arhierească.

SLUJBA SFINTEI MARI MUCENITE
CHIRIACHI
EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2021

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Dionisiu

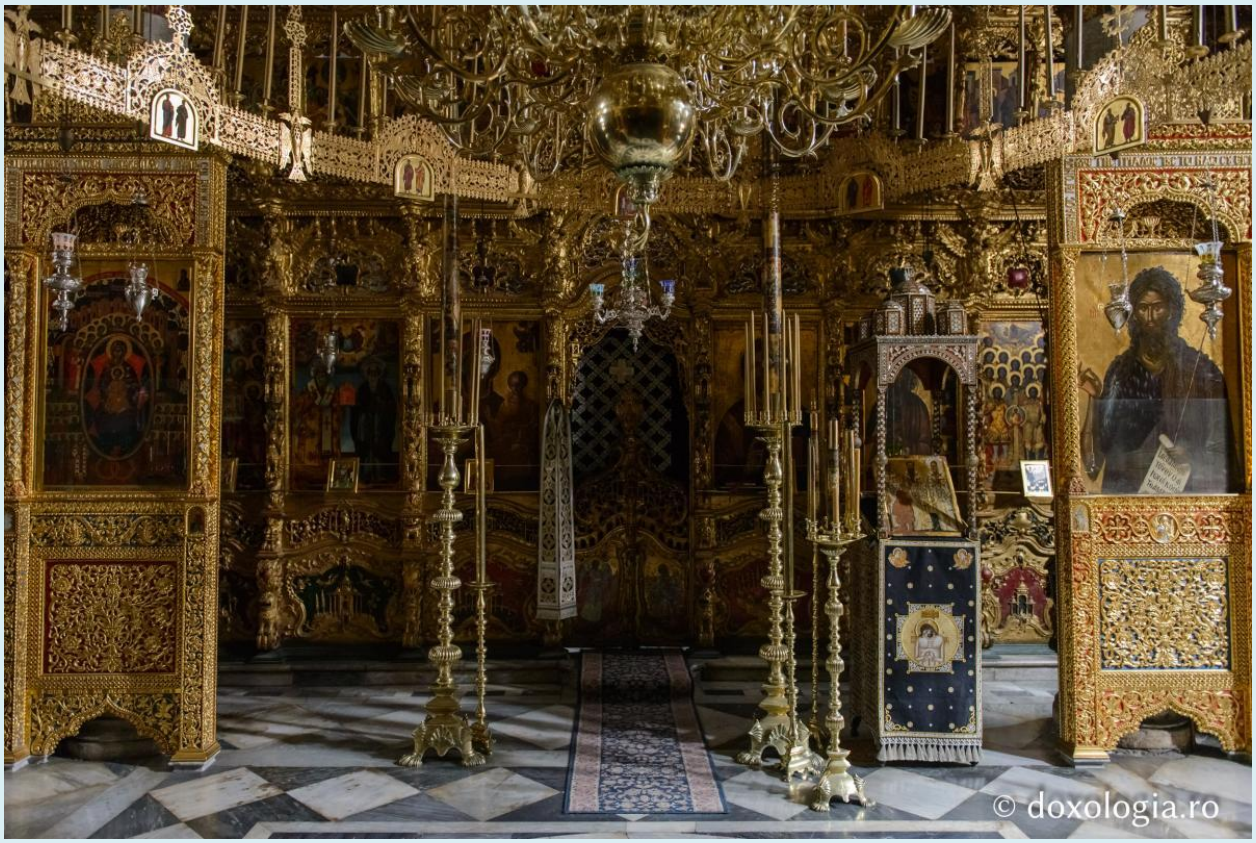

Katholikonul (Foto: pr. Silviu Cluci)

Chivotul Sfântului Nifon (42 x 30 x 42 cm), făcut în 1515, în greutate de vreo 20 kg, în întregime din argint, aur şi email, este darul voievodului Ţării Româneşti Sfântul Neagoe Basarab (1512-1521), fiind o copie a bisericii pe care domnitorul a zidit-o în cinstea sfântului la Mănăstirea Curtea de Argeş. În acest chivot sunt aşezate moaştele Sfântului Nifon.

Într-o cutiuţă de argint, executată cu multă măiestrie, se află mir de la Sfântul Dimitrie.

Apoi într-o altă cutie se află mâna dreaptă a Sfintei Matroana din Hios, împreună cu o Psaltire în manuscris. Acesta este cel mai mic manuscris (8 x 5,5 cm) din Sfântul Munte.

În mănăstire se mai păstrează capetele Sfintei muceniţe Chiriachi, al Sfintei muceniţe Tomaida, al Sfântului Grigorie episcopul Acragandelor, al marelui mucenic Mercurie, al Sfintei Teofana împărăteasa.

De asemenea se mai păstrează părţi din Sfintele moaşte ale Sfinţilor: Vasilie, Atanasie, Grigorie Teologul, Teodor Stratilat, Gheorghe, Neofit Zăvorâtul, Filotei Dionisiatul, Dionisie Areopagitul, Iacov ruda Domnului, Grigorie Palama, Iacov Persul, Ştefan întâiul mucenic, Trifon, Nichita, Artemie, Areta.

Tot aici se mai găsesc moaşte ale Sfinţilor noi mucenici: Gheorghe din Ioanina, Teodor Bizantinul, Ghenadie Dionisiatul, Dimitrie din Tripoli, Polidor, Atanasie din Tesalonic.

Mănăstirea mai are o parte din Sfântul Brâu al Maicii Domnului, pe care dionisiaţii l-au primit de la Mănăstirea Vatoped în schimbul unui deget de la mâna dreaptă a Sfântului Ioan Botezătorul.

Poate cel mai de seamă odor al Mănăstirii Dionisiu este icoana Maicii Domnului „Imnul Acatist”, dăruită în anul 1375 de împăratul Alexie al III-lea Comneanul Sfântului Dionisie Ctitorul.

Icoane

Η ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ
7 Ιουλ.
Sf. Chiriachi
http://dositeea.blogspot.com

7 iulie

ἁγία
ΝΑ
ΚΥ
ΡΙΑ
ΚΗ

Η Α
Α
ΚΥΡΙΑ
ΚΗ

Ἁγία Κυριακή

Η ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ

Св. Вмч. Неделя

Η ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ
VisualLightBox.com

Η ΑΓΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΑΓΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ

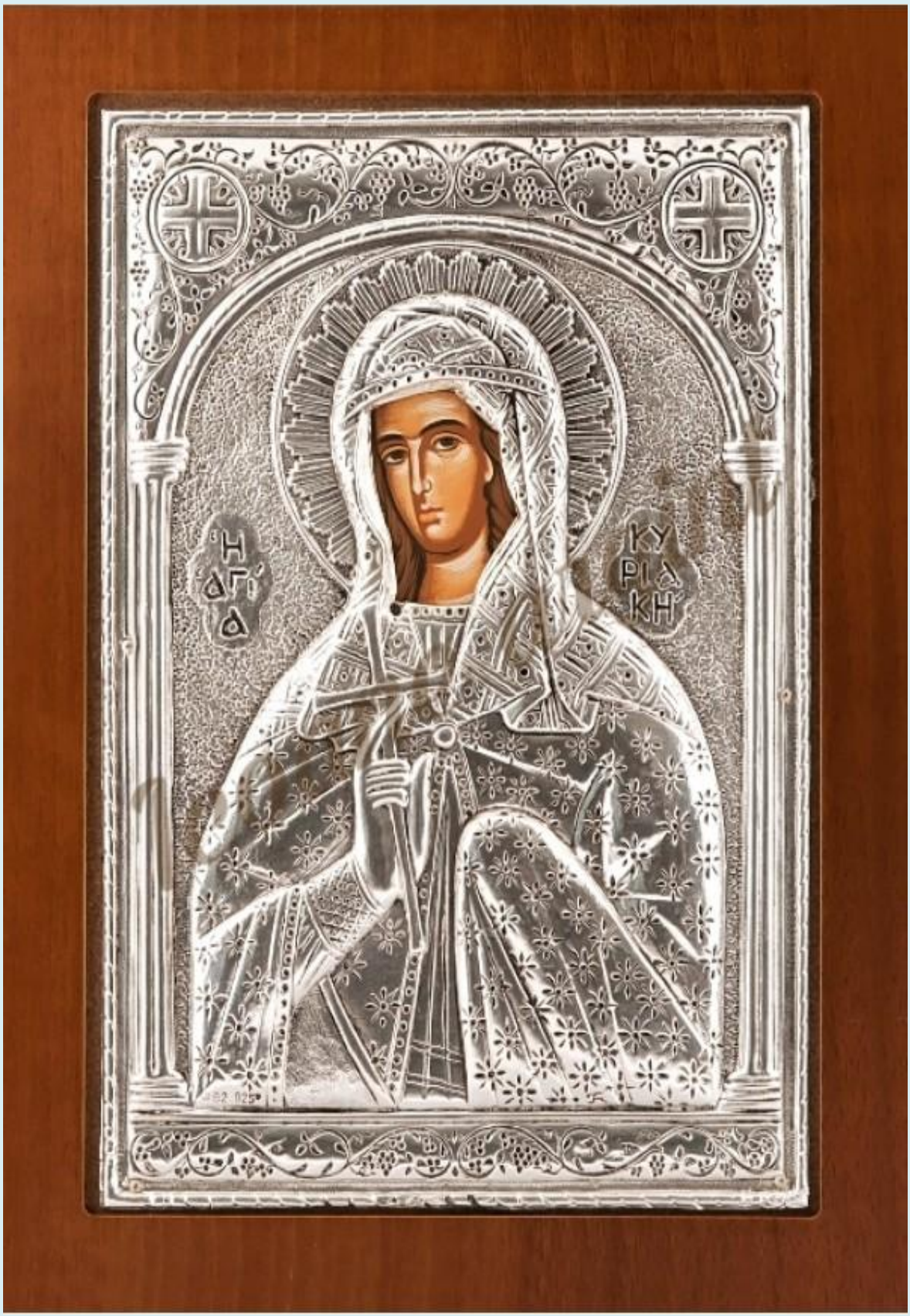
Η
ΑΓΙ
Α
ΚΥ
ΡΙ
ΚΗ

HOLY
MARTYR
KYRIAKA

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Chiriachi

SAINT
KYRIAKE

Η ΑΓΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ

Sf. M. Mc.
Chiriachi

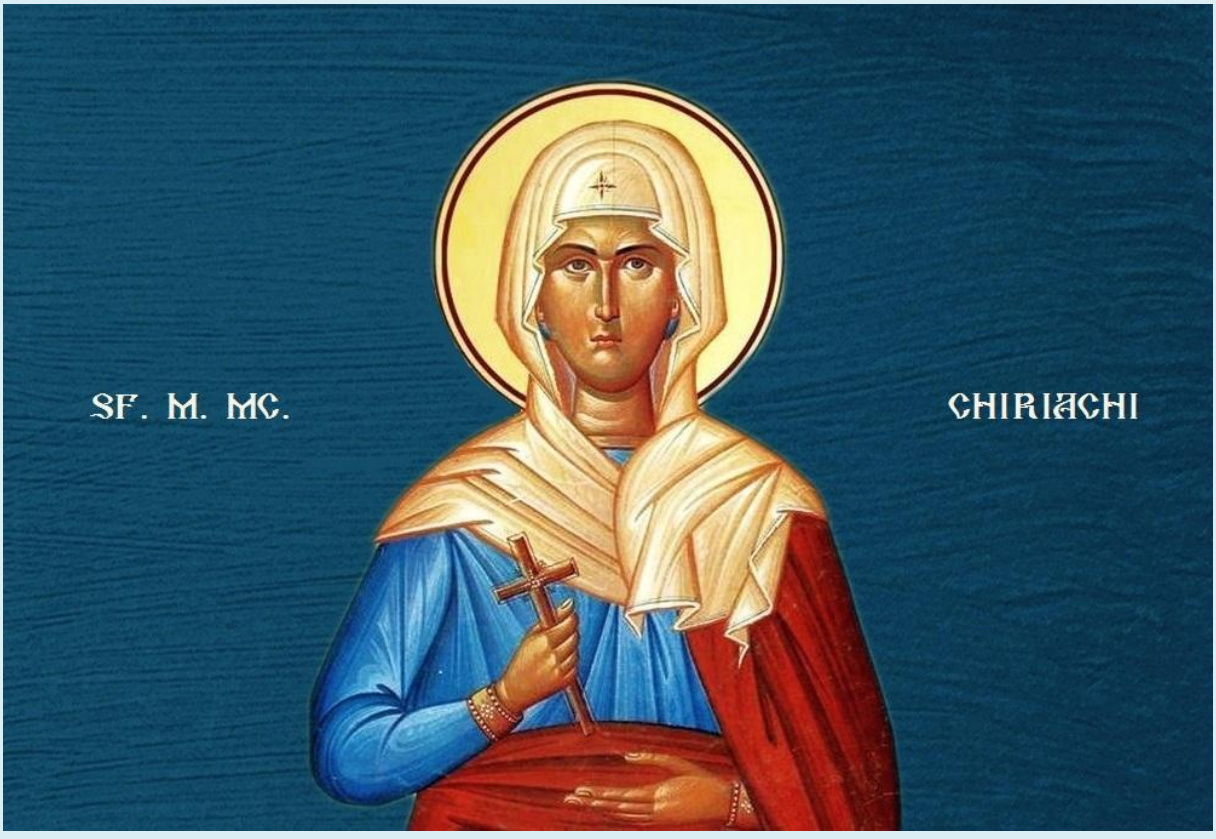
SF. M. MC.
CHIRIACHI

SF M MC
CHIRIACHI

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
CHIRIACHI

Troparul Sfintei Mari Mucenițe Chiriachi

7 Iulie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Chiriachi, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Fie ca rugăciunile Sfintei muceniţe Chiriachi, să fie bine primite de către Cel Atotputernic şi să aducă mângâiere, vindecare de tot felul de boli şi îmbărbătare, în sufletele îndurerate, ale tuturor celor care se roagă ei cu credinţă.